

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bu
YAZ
ne
YAPTIĞINI
Biliyorum!

LEAH KONEN

@psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşk kimi zaman korku filmlerinden daha korkutucudur.

Korku filmleri hayranı Olivia okulunun tiyatro seçmelerinde elenmiştir. Yaşadığı hayal kırıklığı yetmezmiş gibi yazın gitmek için başvurduğu senaryo yazma programına da kabul edilmemiştir. Tüm okul arkadaşları yaz için muhteşem planlar yaparken Olivia büyük bir başarısızlık hissi eşliğinde, bütün yazı ailesinin şehir dışındaki evinde geçirmek zorunda kalacaktır. Olivia'nın bu zorlu günlerine, internetteki korku filmi forumlarında tanıştığı Elm ile yaptığı yazışmalar heyecan katar. Film senaryosu yazmak isteyen Olivia ile sanal arkadaşı, gerçek kimliklerini ve kişisel hayatlarına ait detayları paylaşmadan filmler ve hayaller üzerine uzun uzun yazışır. Ancak Elm ile müthiş bir tesadüf sonucu karşılaştıklarında, Olivia kim olduğuna dair bir dizi yalan söyler. En yakın arkadaşı Katie'yi de kattığı bu yalanlar işleri içinden çıkılmaz bir hâl'e getirecektir.

Genç yetişkinleri iyi hissettiren, özgün ve cesaret verici romanlarıyla tanınan Leah Konen'in kendi olmaktan korkmayanlara adanmış *Bu Yaz Ne Yaptığımı Biliyorum*, büyüleyici bir yaz atmosferinde geçen, zekice kurgulanmış, komik, romantik ve heyecan dolu bir aşk hikâyesi...

"Bazen dünyada tek istediğiniz şey, gerçekten görülmektir."

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

KDV'den
muafır.

*Başarısızlıktan,
denemekten vazgeçecek
kadar çok korkmaya son
vermek zorundaydım.*

Leah Konen, Chapel Hill'deki Kuzey Karolina Üniversitesi'nden mezundur. Gazetecilik ve İngiliz edebiyatı alanlarında eğitim almıştır. Brooklyn'de eşi, kızı Eleanor ve köpekleri Farley ile birlikte yaşamaktadır. Eserleri hakkında leahkonen.com üzerinden daha fazla bilgi edinebilirsiniz.

Bu
YAZ
ne
YAPTIĞINI
Biliyorum!

Bu
YAZ
ne
YAPTIĞINI
Biliyorum!

Bu Yaz Ne Yaptığını Biliyorum!
Orijinal Adı: *Happy Messy Scary Love*
Leah Konen
Çeviri: İren Kori

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Kapak ve Sayfa Tasarım: Çağla Yön

1. Baskı: Temmuz 2021
ISBN: 978-605-173-987-8

© Leah Konen, 2021

Bu eser Harry N. Abrams'ın alt markası olan Amulet Books tarafından ilk kez 2019'da yayımlanmıştır. (Tüm hakları saklıdır.)

Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A
Esenyurt/İstanbul
Tel: (212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Bu
YAZ
ne
YAPTIĞINI
Biliyorum!

LEAH KONEN

Çeviri: İren Kori

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**Bu kitap gizli gizli ineklik eden herkese ithaf edilmiştir.
Yaşasın kendimiz olmaktan korkmamak!**

JIMMY

Bilirsin, denemediğın atışların yüzde yüzünü
kaçırırısın, derler.

ONYX

Sakıncası yoksa, biz buradan canlı çıkmayı
başarana dek basketbol metaforlarını bir
kenara bırakır mısın?

-O. Knight'ın *Kötü Kararlar Elkitabı*'ndan

Bu Yaz Ne Yaptığını Biliyorum

“Bu yaz ne yapıyorsun, Olivia?”

Geceleri izlediğim tüm filmlerden, tüm Stephen King romanlarından, hatta nisan ayında izlediğim o suç belgeselinden daha korkunç olan bu sözcükler ödümü koparıyordu.

Ben, Katie ve Fransızca sınıfından diğer kızlar Brooklyn’deki Xaverian Lisesi’nin spor salonunda oturmuş, son toplantıyı bekliyorduk. Bu, bizimle yaz tatilinin güzellikleri veya gizli tehlikeleri arasında duran küçük bir etkinlikti. Fransızca öğretmenimiz Bayan Padma dersten erken çıkmamıza izin vermişti; şimdi beşimiz birden burada, dolmayı bekleyen bol miktarda iskemlenin ortasındaydık. Sanki okul, buradan çıkıp gitmemize herkesten fazla hazırmış gibi spor salonunun havası ağır, ahşap döşemeleri tozlu ve metal iskemleleri gıcırtilıydı.

Tessa gözlerini bana dikip bir cevap beklerken yakamın değdiği yeri kaşıdım. Üniformam kaşındırıyordu ve acıklı küçük sırrımın düşüncesi onun daha da fazla kaşındırmasına yol açıyordu. “Söyledim ya,” diyerek gerçek bir cevap vermek yerine yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve sonra hızla, ah, fazla hızla, bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

Bir korku filminde olsaydım ve çıldırmış bir katil veya başıboş bir canavarla birlikte bu okulda kapana kısılmış olsaydık, bu noktada ekibe gruplara ayrılmanın iyi bir fikir

olduğunu söyledim. Kuşkusuz, bu tam bir bir korku filmi klişesi idi ve hiçbir zaman iyi bir fikir olmamıştı ama o zaman Tessa'nın sorusuna cevap vermek... veya grubun cevap bekleyen hevesli gözlerine bakmak zorunda kalmazdım. Lise hayatının ayrıntıları sizi bir korku filminde bekleyen her şeyden çok daha kötüydü, buna emindim.

Tessa başını yana eğince parlak saçları omuzlarına çağlayan gibi döküldü. “Hayır, söylemedin.”

Gruptakiler son birkaç haftadır bıkıtırıncaya kadar bu konuda konuştuğundan, ben her birinin yazın ne yapacağını biliyordum.

En iyi arkadaşım Katie, yıllardır hayalini kurduğu New School'daki bir oyunculuk programına gidiyordu.

Tessa ve ailesi, bir ev değiştirme anlaşmasıyla Brooklyn'deki minik dairelerini Eiffel Kulesi'nden bir blok uzaklıktaki, artık her ne anlama geliyorsa, bir “pied-a-terre” ile değiş tokuş ediyordu.

Fatima, Afrika'da bir sivil toplum kuruluşunda staj yapıyordu.

Eloise, Vermont'ta bir “farkındalık kampında” uygulamalı meditasyon çalışmalarına öncülük ediyordu.

Bana gelince, şey...

“İşim başımdan aşkın,” dedim özellikle asi bir saç bukle-mi çekiştirirken ve çenemi kaşırken. NYU'ya kabul edilmediğimi öğrendiğimden beri planlarımın “hâlâ netleşmemiş” olduğunu söyleyerek bu gibi soruları çoğunlukla geçiştiriyordum ancak belli ki artık bunun için çok geçti.

“İşim başımdan aşkın mı?” diye sordu Tessa bir kahkahayla. O zaman bu ifadenin, günlük programı tele-pazarlama işi ve dört kedisini besleme etrafında dönen Iowa'daki amcamın söylediği şeyin tıpatıp aynısı olduğunu fark ettim. İşim başımdan aşkın. Bu, *kesinlikle* yeterince işiniz olmadığında söylediğiniz bir şeydi.

* (Fr.) Ara sıra kullanım için tutulan küçük ev (ç.n.)

“Bir dakika, sen NYU’da senaryo yazma programına gitmeyecek miydin?” diye sordu Eloise. Sesi dengeli, rahatlatıcıydı. Elbette bir meditasyon eğitmeni olacaktı. Bu iş onun için biçilmiş kaftandı.

“Kıskandım,” dedi Fatima. “Geçen hafta sonu Village’daydım ve oradaki çocuklar çok...” Parmaklarını dudaklarına götürdü. “Mucuk!”

Güldüler, bense içten içe rahatsız oldum. Bu yaz Greenwich Village’ın yakınına dahi yaklaşamayacağım kesindi.

Ocak ayında, gelecek tümüyle muhteşem ve heyecanlı görünürken; senaryomda yirmi yedi kelime yazmışken ve *Kötü Kararlar Elkitabı* başlıklı Google Dökümanım’ın başındayken; imlecin titreşmesi tenkit edici değil cesaret vericiyken... kulak veren herkese duyurmuştum: *Bu yaz NYU’nun senaryo yazma programına başvuruyorum! Korku filmleri yazmak istiyorum! Bunun diğer tüm türlerden daha özgürleştirici ve feminist, ayrıca... müthiş olduğunu size garanti ederim. Bu türe yön veren Wes Craven, George A. Romero ve diğer adamları unutun. Şehirde kadınlardan oluşan yeni bir ekip var ve ben de onlardan biri olacağım!*

Büyük planlarım vardı. Bu planlar öyle geniş kapsamlı ve göz korkutucuydu ki yirmi yedi kelimeyi aşmayı imkânsız kılmıştı. Sorun, yazmak istememem değildi. Daha çok, *kötü* bir şey yazmak istemememdi. Bu yüzden araştırma yaparak... yani korku filmleri izleyerek çok fazla zaman harcamıştım.

Derken birdenbire, mart ayı gelip çatmıştı ve son başvuru tarihi hızla yaklaşıyordu. Teslim etmem gereken on beş sayfalık örnek, “YAVAŞ YAVAŞ GÖRÜNDÜ” ve “KULÜBENİN İÇİ – GÜNDÜZ”den ve dış sesin bir repliğinden –“Gölge Gölü’nü ziyaret edene dek canavarlara inanmazdım”– ileri gidememişti. Ki ben bile bunun gelmiş geçmiş en

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>

kötü açılış cümlesi olduğunu biliyordum. Merhaba, beceriksizlik! Üstelik yazdığım tek bir kötü diyalog, buna hiçbir şekilde yeteneğimin olmadığını bana hatırlatan gerçek bir canavara dönüşmüştü.

Daha da kötüsü, lise birinci sınıfı düşünmeden edemiyordum. Okulun sahnelediği *Dracula* oyunu seçmelerinde, sahnede seyircinin karşısında repliklerimi kekeleyerek söylerken ve tiyatro salonunun girişine rol dağıtım listesi asıldığında kalbimin nasıl çılgınca çarptığını hatırlıyordum.

Kafamda aylardır dönüp duran bir senaryo fikrinin olması önemsizdi; bu başvuruda gösterecek somut tek bir şeyim bile yoktu. 15 Mart geldiğinde başvurumu teslim ettim –ebeveynlerim ödeme için çek yazmıştı– fakat ne yazdığımı bile hemen hemen hiç hatırlayamıyordum. Bağlaçsız birleşik cümleler, fazla hızlı karalanmış saçmalıklar son başvuru tarihine karşı yarışmıştı. İşi fazlasıyla savsaklamış, kendime bir şans bile vermemiştim.

Kızlar hâlâ cevabımı bekliyordu. Dümdüz sarı saçlara, son derece pürüzsüz bir cilde sahip olan Katie, bana gri-mavi gözleriyle anlayışlı bir bakış attı. Bu yaz ne yaptığım ile ilgili gerçeği bilen tek kişiydi. Ve bu da, davullar çalsın, lütfen... Büyük, aptal bir hiçliğin ortasında büyük, aptal bir hiç yığınydı!

Annem ve babamla Catskill Dağları'nda ormanın ortasındaki küçük kulübemizde olacaktım. Ebeveynlerim geçen yaz evi satın aldıktan hemen sonra, orada altı hafta geçirmiştik. İnterneti benim Netflix, Amazon Prime ve HBO Now izleme yoğunluğumla başa çıkmak için yeterince hızlı olmasa bile içten içe rahatlamış sayılırdım. Bu, arkadaşlarımla yaptıklarıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi fakat en azından Brooklyn'in üzerimde yarattığı baskıdan uzakta olacaktım. Belki gerçekten senaryoda bir gelişme bile kaydederdim.

Bununla birlikte internet Reddir'e giremeyecek kadar da

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

yavaş değildi. Bileğimdeki lastik bandı sertçe çekip bırakırken birisinden beklediğim yeni bir Reddit mesajı umudumu bastırdım ve Eloise’e baktım. “Gerçekten katı bir kabul süreçleri var...” Sözcüklerin havada asılı kalmasına izin verdim.

Ardından anlamadırlarsa diye ekledim: “Kabul edilmedim. Ebeveynlerimle taşraya gideceğim.”

Spor salonunun kapılarının açılması ve öğrencilerin içeri doluşmasıyla bir patırtı oldu ama yine de itirafım bu kızlara, arkadaşlarıma, ulaştığında eziyet verici bir sessizlik oluştu.

Katie her zamanki gibi beni kurtardı. Ağzını kocaman açarak, şen şakrak ve kaygısız bir kahkaha patlattı. “Yazmak için kimin aptal bir programa katılmaya ihtiyacı var? Son gördüğümde hepimiz gibi senin de bir bilgisayarın vardı... ve şimdi her şeyden uzaklaşmanı sağlayacak bir yerin var. Greta Gerwig’in *Uğur Böceği*’ni bir NYU programında yazmadığından oldukça eminim. Ciddiyim, bir düzine aptal oyun yazarlığı programı onu kabul etmediğinde dikkatini oyunculığa vermiş. Ve nasıl sonuçlandığına bakın!”

Kızlar koro hâlinde “evetler” ve “çok haklısınlarla” güldü. Çok geçmeden iskemleler doldu ve müdürümüz sahneye çıktı. Böylece o anlığına belayı savuşturmuş oldum. Ancak başvuru için bile on beş tutarlı sayfa yazmayı beceremiyorsam büyük olasılıkla tek başıma fazla yol alamayacağımı kendime itiraf etmek zorundaydım.

Yine de Katie’nin hakkını vermeliydim. Her zamanki gibi günü kurtarmış, içinde bulunduğum güç durumu def etmiş, her şeyi yoluna sokmuştu... En azından kısa bir süreliğine. Doğuştan yıldız olan Katie her zaman söylenecek ve yapılacak doğru şeyi bilirdi. Bir kızın isteyebileceği *en iyi* en iyi arkadaşı.

Korku filmi bağımlılığımı tümüyle desteklemese bile beni desteklerdi ki önemli olan tek şey de buydu. Onu bu kadar çok sevmem şaşılacak bir durum değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yeni Bir Mesaj

Okul sonrası rutinim her zaman aynıydı.

Katie ve ben, Brooklyn Bay Ridge'deki Üçüncü Cadde'ye yürüdük, sonra güneye yönelerek insanların ve etkinliklerin uğultusunun arasında dolandık. Şarküterileri ve bira teslimatlarını alan şarap dükkânlarını geçtik. Her zaman fesleğen kokan Tayland restoranını geçtik. Demir çubukta pişen et dönerken ve pencereye yağ damlatırken o sert sarı ışıkların altında bile garip bir şekilde iştah açıcıydı. Barlar indirimli içki saati için açılıyor, çalışanlar kaldırıma iskemleleri yerleştiriyor ve yazı tahtalarını kullanarak günlük spesiyalleriyle ilgili zekice sözcük oyunları yapıyordu.

Katie ve ben On Sekizinci Sokak'taki favori Akdeniz mezeceğimizin kapılarından içeri daldık. Bir klima bombardımanı bizi karşıladı, haziran başının nemli havasının bunaltıcılığından sonra rahatlatıcıydı. Bir vitrinde sıra sıra raflarda türlü lezzetler sergileniyordu: kurutulmuş kayısılar, tereyağı kadar pütürsüz humus, benek benek haşhaş tohumları serpiştirilmiş hamur işleri. Aliyah tezgâhtaydı ve maşasını eline alarak bir çift ıspanaklı böreği yağlı kâğıttan iki torbaya koyarken sıcacık gülümsedi. “Bugün son gündü, değil mi?”

Katie başıyla onayladıktan sonra somurttu. “Eylüle kadar ıspanaklı börek yiyemeyeceğiz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aliyah yalnızca gülümsedi ve ikimizin de torbasına fazladan birer börek koydu.

Ayrı ayrı ödedik ve açık havaya geri çıktık. Katie hiç vakit kaybetmeden kendi böreğine yumularak büyük bir lokma ısırıldı. Ben kendiminkinin kenarını dişleyerek tuzlu hamurun tadını çıkardım.

Tüm New Yorkluların yaptığı gibi çabuk çabuk yürüdük. Seksen İkinci Sokak'a ulaştığımızda Katie durdu. "Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama sen iyi misin?"

Katie yazla ilgili tüm konuşmaların yasak bölge olduğunu şimdiye dek öğrenmişti. Duygularıma odaklanarak başvuru senaryosu örneğini yazmayı *neden* bu kadar uzun süre savsakladığımı, arkadaşlarımla yazın benden çok daha fazlasını yapacak olmaları konusunda *nasıl* hissettiğimi analiz etmek istiyordu fakat ben istemiyordum.

Büyük bir kucaklamayla kollarımı ona sardım. "Muhtesemsin," dedim. "Bugün beni kurtardın. Greta Gerwig örneğini vermen falan... Ben iyi olacağım."

Gülümseyerek karşılık verdi. "Güzel, öyleyse daha sonra bize gel. Hapsin sona erişini kutlamamız gerekiyor."

Az da olsa buna gülmek istedim. Xaverian Lisesi hapishane neden pek de farklı sayılmazdı.

"Dudağının altında ıspanak var," dedim ona. Katie güldü ve onu eliyle savuşturdu, parmaklarını eteğine sildi. Kendine çekidüzen verme yöntemi karşısında tiksintimi belli etsem de Katie yalnızca omuz silkti. Hava sıcaklığı neredeyse otuz dereceye ulaştığı hâlde cildi berraktı ve alnının tepesindeki belli belirsiz parıltı hariç terleme belirtisi göstermiyordu. "Annemle babamın akşam yemeğini dışarıda yemek isteyeceğini düşünüyorum," dedim ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek. "Ama sonrasında uğrarım."

Katie başını olumlu anlamda salladı ve bana tekrar, sıkıcı sarıldı. "Görüşürüz," dedi ve diğer tarafa döndü fakat

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranitey.org>

hemen ardından bana dönüverdi. “Ah, film seçme sırasının bende olduğunu unutma.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Nasıl unutabilirim?”

Katie’nin evinin sapağından sonra benim evime on blok daha vardı. Bu mesafeyi elimden geldiğince hızlı kat ettim; Katie’yle yürüdüğümüzden çok daha hızlı yürüdüm.

Dakikalar içinde, Doksan Üçüncü Sokak’taki evimdeydim. Cebimden anahtarı çıkardım ve evin yan tarafındaki kapıyı açıp içeri girdim. Brooklyn denilince çoğu kişinin aklına lüks apartmanlar gelir, halbuki bizim evimiz müstakildi. Eski ve tozlu da olsa, yine de müstakil bir evdi. Bay Ridge’deki muhitimizde hemen herkes müstakil evlerde yaşırdı. Mutfaktan aceleyle geçtim ve merdivenleri olabildiğince hızlı çıktım; ebeveynlerimin eve gelmesine birkaç saat daha vardı.

Yatak odama ulaştığımda pencere tipi klimamın düğmesine bastım. Gümbürdeyerek çalışmaya başladı. Berbat okul üniformamdan –şüphesiz Brooklyn yazı için tasarlanmamış parçalar olan kısa kollu beyaz gömlek, kolsuz yelek, tüvit etek– kurtuldum ve bir şort ile kalın askılı bir atlet giydim. Yatağıma oturup yastıklara sırtımı dayadım.

Posterlerim dikkat çekiciydi: *Sapık*, *Kapan* ve *Nosferatu* bir duvarda, *Gir Kanıma* ve *Peşimdeki Şeytan* diğer duvardaydı. Yatağa iyice gömülürken kuşe kâğıdının buruşma sesini duydum; arkamda tüm zamanların en sevdiğim filmi *Carrie*’nin büyük boy bir posterini asılıydı. Telefonum bir mesaj sesiyle çınladı. Teyzem Chrissy’dendi. O da Brooklyn’de, Sunset Park’tan bisikletle kısa sürede gidilecek kadar yakında oturuyordu.

Son okul günün kutlu olsun, kızım! Yaz geldi, BUNU BAŞARDIN!

Güldüm. Serbest çalışan bir kreatif direktör ve daimî bir havalı kız olan Chrissy teyzem, hayalinizdeki eski kafalı yaşlı teyze kalıbına uyacak en son insandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mesaj yazıp teşekkür ettim ve dili dışarıda sallanan hareketli bir köpek resmi yolladım.

Hemen cevap verdi. *Ormandaki tatile hazır mısın?*

Evet ama keşke sen de gelseydin! diye yazdım. Seni özleyeceğim.

Ben de seni, hayatım!

Telefonumun ana ekran tuşuna basarak şimdilik teyzemin mesajlarını bir kenara bıraktım. Ardından karıncalanan parmaklarımla Reddit uygulamasını açtım.

Oturumum kullanıcı adımın altında halihazırda açıktı: Carrieninİntikamı01. Doğrudan, Korku Filmi Değerlendirmesi alt forumuna gidebilirdim ama yapmadım. Onun yerine gözlerim sağ alt köşedeki zarf simgesine odaklandı. Parlak turuncuydu. Mutlu turuncu. *Yeni bir mesajım var* turuncusu.

Karnımın derinlerindeki o heyecan sızısının tadını çıkardım. Sonra gelen kutuma tıklamadan önce duraksayarak ana sayfamdaki tüm gönderi ve başlıklara hızla göz attım: sevimli köpekler, politik haberler, internette yayılan geyikler.

Bir internet mesajının beni bu kadar çok heyecanlandırması aptalcaydı, biliyordum. Öyle aptalcaydı ki bunu Katie'ye anlatmaya cesaret edememiştim.

Şubatta başlamıştı. Uzun zamandır forumları sessizce takip ediyor, onları korku filmi tavsiyeleri bulmak için kullanıyordum. Fakat NYU başvurusunun son teslim tarihi hızla yaklaşırken ilk gönderimi oluşturmuştum. Çaresiz hissediyor ve gerçeği öğrenmek istiyordum: NYU programına giremezsem, bu ne kadar kötü olurdu?

Korku filmi yönetmenlerinin büyük çoğunluğu bir film okuluna gitti mi?

Gönderime gelen cevaplar tam olarak duymaya ihtiyacım olan şeylerdi.

Hayır! Aslında, pek azı gitti! Çoğunun o saçmalığa ayıracak vakti yoktu! Film yapmakla fazlasıyla meşgullerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Stanley Kubrick başvurduğu her üniversiteden red cevabı aldı; berbat bir öğrenciydi.

Birçoğu gitti ama bu kesinlikle bir zorunluluk değil. (Ama bunun için çaba sarf etmek ve lanet filmi çekmek öyle.)

Ve sonra, ElmSokağıKâbusu84 adlı bir kullanıcıdan bir yorum gelmişti:

Teyzem meslekte ilerleyen bir korku filmi yönetmeni (ciddeden!) ve üniversiteye gitti ama, şaka yapmıyorum, biyoloji okudu (öğk). Şimdi bağımsız korku filmlerinin yönetmenliğini yapıyor; hayalini yaşıyor! Esasen bu gibi alanlarda tutku dışında hiçbir şey zorunlu değildir. Bununla birlikte bir sürü programın tek bir şey için... sana projeni tamamlatmak için yararlı olduğunu duydum. Şahsen, bir yolunu bulabilirsem bir film okuluna gitmeyi isterim.

Elm ve ben hemen mesajlaşmaya başlamamıştık. Gönderime pek çok insan yorum bırakmıştı; bunun gibi bir forumda böyle yapardınız. Ama o ilk sorudan sonra grupta daha aktif olmuştum. En sevdiğim filmler hakkında düzenli olarak gönderi yayınlamaya, insanlar tavsiye istediğinde yorum yapmaya başlamıştım.

Derken, bir akşamüstü işe yaramaz başvurumu teslim ettikten kısa bir süre sonra, sözde tüm hikâyenin karakterlerden biri tarafından kaydedildiği –evde amatör bir şekilde çekilmiş veya dizüstü bilgisayarınızın kamerasını kullanmışsınız gibi– bir tür olan buluntu filmlerle ilgili bir gönderi yayınlamıştım. Böyle çekilen çoğu film oldukça dandikti; kamera fazla sarsılırdı ve kötü diyalogları olurdu. Gelgelelim ben türün iyi olanlarının peşindeydim.

Gönderime gelen cevaplar çabuk ve ezici bir üstünlükle olumsuzdu. İnsanlar bunun tüm zamanların en kötü tarzı olduğuyla ve *Blair Cadısı*’nın temelde korku filmlerini nasıl bozduğuyla ilgili konuşup durmuşlardı.

Sonra turuncu zarf simgesini görmüştüm. Forumun parçası değil, özel bir mesajdı. ElmSokağıKâbusu84'ten gelmişti.

Of, gelen cevaplara bakan da sanki sevimli küçük köpeklerin öldüğü film (ki böyle filmler gerçekten var ve ben NEFRET ederim) tavsiyeleri istemişsin sanır. Her neyse, orada başlayan Kabadayılarn Savaşı'ndan ötürü sana özel-den yazmak istedim. Eğer henüz incelemediysen Creep ve Creep 2 MÜTHİŞ buluntu filmlerdir! Onlara bir şans ver. (Ya da verme, eğer istemiyorsan.) Filmlerin güzel yanı budur: Hoşuna gideni seçme fırsatına sahipsin!

Not: Daha önceki bir gönderinde film okulundan bahsettiğini gördüm? Herhangi birine başvuruyor musun? Ben başvurmayı düşünüyorum ama ikilemde kaldım...

Ah ve Not 2: Kullanıcı adın çok hoş, Carrie'yi severim!!!

Cevap yazarak ona tavsiyeler için teşekkür etmiştim; “kabadayı” sözcüğünü kullanımına hayran olmuştum. NYU'nun lise öğrencileri için bir yaz programına başvuru sürecinde olduğumu söylemiş ve ona kendi tavsiyelerimden bazılarını göndermiştim. Tavsiye ettiği filmleri izleyip sevdiğimde ona tekrar yazıp bunu haber vermiştim. O da bana aynısını yapmıştı. Birkaç mesaj ve İleri Seviye Amerikan Tarihi dersi hakkında birkaç şikâyetten sonra aynı yaşta olduğumuzu keşfetmiştik. Reddit'in alt forumlarına çoğunlukla gerçek yetişkinler egemen olduğundan bu mutluluk verici bir keşifti. Feminist korku filmleri ve kadın yönetmenlerin azlığı hakkındaki bir konuşma sırasında cinsiyetlerimiz kendiliğinden ortaya çıkmıştı.

Martta işe yaramaz NYU başvurumu teslim ettikten sonra aşağı yukarı haftada bir mesajlaşır olmuştuk. Fakat nisanın sonlarından itibaren yazışmamız daha çok günlük bir alışkanlık hâlini almıştı. Her gün okul boyunca öğretmenler monoton bir sesle ders anlatırken ve Katie tiyatro kulübündeki tüm heyecanlı olaylar dizisinin (keyif kaçırıcı bilgi: bundan çok fazla

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rarfey.org>

vardı) son gelişmelerine dair beni bilgilendirirken bu mesajları heyecanla beklerdim. Dahası bu yazışmalar beni yaz tatili planlarımın suya düştüğü, tüm arkadaşlarımın geleceğinin benimkinden çok daha umut verici görüldüğü gerçeğinden uzaklaştırmıştı.

Ve hepsinden önemlisi, Elm sadece bana aitti. Ebeveynlerime, Chrissy teyzeme, Katie'ye değil, sadece bana.

Zarf simgesine uzun uzun baktım.

Yeni bir mesaj.

Tıkladım.

Selam, Carrie

Bu sabah on birde gönderilmiş mesaj, beklediğim gibi ElmSokağıKâbusu84'tendi.

Tamam, tamam, tavsiyen üzerine dün akşam Kapan'ı yeniden izledim. Evet, ilk izleyişimde de sevmiştim ama çok haklıymışsın. Her replik! Her. Bir. Replik. Senaryosunun Oscar alması boşuna değilmiş. Not: En İyi Film dalında sadece altı korku filminin aday gösterildiğini biliyor muydun? Bu utanç verici, hem çok utanç verici.

Pekâlâ, tavsiyem şu: Sakın beni ormanda bir kulübeye kadar takip edip öldürme ama BU KEZ TAM OLARAK KORKU FİLMİ DEĞİL. Biliyorum, biliyorum. Ama tavsiyem, bir gerilim filmi. (bu da sayılır, değil mi?) Adı Victoria ve film baştan sona, şaka yapmıyorum, TEK PLANDA ÇEKİLMİŞ. İnanılmaz.

Ne düşündüğünü duymayı iple çekiyorum. Cidden. Bana göre sen Alaycı Korkutuculuğun Kraliçesisin. (Bu diğerleri kadar korkutucu olmasa bile.)

Hoşça kal!

Elm

Alaycı Korkutuculuğun Kraliçesi: Buna on üzerinden altı yıldız verirdim. Elm'in bana yakıştırdığı en iyi takma adlardan biri değildi –ya formunu kaybediyordu ya da ses tekrarı yapan kelimeleri tükenmişti– ama yine de çok, çok tatlıydı. Geçmişte

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

bana İmkânsız Bir Dehşet Saçan İmparatoriçe, Canavarların Cananı ve Korku Derleyiciliğinin Derebeyi diye hitap etmişti ve bu sonuncusu, favorim olmuştu.

Elm hakkında bildiklerim şunlardı:

Kuzey Carolina’da yaşıyordu.

On yedi yaşındaydı.

Teyzesi bağımsız korku filmi yönetmeniydi.

En sevdiği yemek peynirli makarnaydı.

Korku filmi olarak, bir grup insanın bir eve hapsedildiği ve bunu kimin yaptığını çözmek zorunda olduğu türden polisiye gizemleri tercih ediyordu. Çok klasik.

İşte hepsi bu kadardı. Özel film zevki üzerine tasarlanmış bir algoritma yaratabilirdim ancak konu can alıcı gerçek hayat detaylarına gelince çok az bilgiye sahiptim. Öncelikle adı. Bir işi olup olmadığı. Hangi üniversiteye gitmek istediği. Film okuluna ilgi duyduğundan bahsetmişti ama pek ayrıntıya girmemişti.

Onun da benim hakkımdaki bilgisi eşit derecede sınırlıydı. Brooklyn’de yaşadığını, on yedi yaşında olduğumu ve teyzemin serbest çalışan bir kreatif direktör olduğunu (bir defasında konu havalı teyzelere kaymıştı) biliyordu. Her gün okul sonrası, ıspanaklı börek yeme alışkanlığımı duymuştu ve yeğlediğim bir korku filmi türü olmadığı gerçeği onun için netti: hayalet hikâyeleri, zombiler, gizemli cinayetler, yaratık temalı filmler... İyi oldukları sürece hepsini severdim. (Hatta bazen o kadar iyi olmasalar bile severdim; sonuçta bu bir bağımlılıktı.)

Başparmaklarım telefonumun tuş takımı üzerinde oyalanırken teyzesinden öğrendikten sonra dün sabah bana önerdiği, bodrum katında onu izlerken gece ikiye dek ayakta kaldığım filmi tam olarak nasıl tarif edeceğimi düşünmeye çalışıyordum.

Kapan’ın ikinci raundundan keyif almana memnun oldum! Senin tavsiyen de aynı ölçüde zevkliydi. Hikâye öyle

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

titizlikle kurulmuştu ki, bunu nasıl tarif etsem? İnsana rahatsızlık veren cinstendi. Teyzenden daha fazla öneriye ihtiyacım var, özellikle yaz tatili resmi olarak başlamışken. Sizin okulunuz da tatile girdi mi? Arkadaşım ve ben bu akşamüstü senenin son ıspanaklı böreklerini aldık :(

Her neyse, Ölüm Kararı'nı hiç izledin mi? Hitchcock'un Jimmy Stewart ve adını hatırlayamadığım birkaç başka adamla çektiği eski bir filmidir. ÇOK İYİDİR. Bence herkesin tek odada/evde hapsedilme olayıyla tam sana göre. Geçen hafta arkadaşıma izletmeyi denedim (hiçbir şekilde ürkütücü değil, bu yüzden arkadaşım için sorun olmayacağını düşündüm) ama filmin sıkıcı olduğunu iddia etti... OF. Doğrusu bir şey Oscar odaklı çekilmemişse ona izletmek zordur.

Victoria'ya mutlaka bakacağım ama bu akşam değil. Sözüünü ettiğim arkadaşım ona gelmemi ve aylardır ifade ettiği şekliyle "hapsin sona erişini" kutlamamızı istiyor. Bu, büyük ihtimalle Meryl Streep'in veya onun adlandırmasıyla "Ulusal Hazinemiz Meryl Streep'in" bir filmini izleyeceğim anlamına geliyor. Onun Meryl takıntısı benim korku filmi takıntım kadar kötü, yani biraz bunaltıcı olabiliyor.

Sonra konuşuruz!

Carrie.

Gönder'e bastım.

Evet, birbirimiz için Elm ve Carrie'ydik; hepsi buydu. Ve bunu seviyordum; işin eğlencesi de kısmen buradaydı. Bir tanınmama, bilinmeme hâli vardı; okulda, Katie'yle veya ailemle sahip olamadığım bir şey: Özgürlük.

Ne de olsa insanlar ilgisini kaybetmeden, sizi hastalıklı saymadan ve bir ucube olduğunuzu düşünmeden korku filmleri hakkında konuşmaya ancak bir yere kadar devam edebilirsiniz. Elm'le ise böyle değildi. Destekleyici olmalarıyla övünen annemle babam bile özellikle ürkütücü bir sahne sırasında odama girerlerse bana garip bir bakış atarlardı. Ve elbette odama *daima* en kötü zamanda girerlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Üstelik Elm'i hayal kırıklığına uğratamazdım çünkü beni tanıımıyordu. Beni, gerçek hayatta pek de görkemle öne çık-mayan parçalarımı bile, kabul ediyordu. Telefon ekranımın ışığı tarafından korunurken aklıma geleni söylemekten çekinmiyordum. Kötü bir fıkra veya inekçe bir espri. Samimi bir his veya gerçek hayata dair bir farkındalık. Hiçbir önemi yoktu. Repliklerinizi karıştırdığınızda ağzı beş karış açık dik dik bakacak lise tiyatrosu yönetmenleri yoktu. Biz sadece modern zaman mektup arkadaşlarıydık. Ve bildiğim kadarıyla bu devirde internet üzerinden bir mektup arkadaşına sahip olmak nadir rastlanan bir durumdu ve aşırı inekçeydi ama beni mutlu ediyordu, çok mutlu ediyordu.

Telefonum alışılmadık bir sesle çınlarken yerimden sıçradım. Alt köşede bir bildirim belirdi. *ElmSokağıKâbusu84 sizinle çevrimiçi sohbet etmek istiyor.*

Tereddüt ettim. Mesaj dünyamızda oldukça güvendeydik. Canlı sohbet ise bambaşka bir şeydi. Buna karşın, ne söyleyeceğini öğrenmek istiyordum. Kabul Et'e bastım.

ElmSokağıKâbusu84: Selam Carrie

Bir selamlama gibi gelişigüzel söylediği isim beni inceden gülümsetti. Dönüp arkamdaki film posterime baktım.

Carrieninİntikamı01: Selam Elm

Sonrası hiç. Sadece o aptal noktalar. Neden birdenbire sohbet etmek istiyordu? Ne değişmişti?

Nihayet:

ElmSokağıKâbusu84: Çevrimiçiydim ve mesajını aldım! Senin de çevrimiçi olabileceğini düşündüm; umarım böyle ansızın yoklamam sana bir dayatma gibi gelmemiştir

ElmSokağıKâbusu84: Korku filmlerindeki deli bir takipçi gibi ekrandan seni izlemediğime yemin ederim ;)

Kötü esprisine güldüm. Yazmaya devam ediyordu.

ElmSokağıKâbusu84: Yöntemlerim daha az klişe olurdu, inan bana

Carrieninİntikamı01: Benim ekrandan SENİ izlemediğimi nereden biliyorsun? Klişelerle bir derdim yok :D

ElmSokağıKâbusu84: Üzgünüm ama senden daha fazlasını beklerdim, Korkudan Yerinden Sıçratmanın Kayseri Gözlerimi devirdim.

Carrieninİntikamı01: Tam bir ineksin.

ElmSokağıKâbusu84: Suçumu kabul ediyorum! Ee, okul bitti, ha? Benimki de. Şimdi planın ne?

Yeniden başarısızlığın o yakıcı sızısını hissederek tereddüt ettim.

Carrieninİntikamı01: Ah, bilirsin. Sabah akşam film.

ElmSokağıKâbusu84: Ne aptalım! Film programına gideceğini unutmuşum. NYU, değil mi?

Birdenbire beni büsbütün yanlış anladığını fark ettim.

Ona gerçeği söylemeliydim. Ona hemen gerçeği söylemeliydim.

ElmSokağıKâbusu84: Aslında ben teyzemin bir parçası olduğu, kuzeyde çekilen kolektif bir bağımsız filmde staj yapacağım. NYU kadar havalı değil ama işte...

ElmSokağıKâbusu84: Neyse, filmlerden laf açılmışken sana bir sorum vardı.

Carrieninİntikamı01: Öyle mi

ElmSokağıKâbusu84: İhtiyarların gençlerle arkadaş olmak için internete girmesiyle ilgili belgeseli izliyordum...

Bir anda içim rahatlamıştı. Yaz planları konuşması sona ermişti. İzlediğimiz filmler hakkında laklak etmeye dönmüş-tük. Laklak edebilirdim. Ayıptır söylemesi, bu konuda üstüme yoktur.

Carrieninİntikamı01: Beni yakaladın! Sana liseye gittiğimi söylediğime bakma, aslında altmış beş yaşındayım.

ElmSokağıKâbusu84: Vay canına, yaşlıymışsın! Ben daha altmış üçüm! Peh peh. Saat neredeyse beş oldu. Akşam yemeği vaktin gelmedi mi?

Carrieninİntikamı01: Yok, çoktan yedim. İndirimli erken akşam yemeği 4:30'da bitiyor.

ElmSokağıKâbusu84: haha

ElmSokağıKâbusu84: Sahi, birbirimize fotoğraf yollamalıyız, yani, ikimizin de altmışlık olmadığını doğrulamak için

ElmSokağıKâbusu84: (bu olduğumuzdan daha çekici bir izlenim bırakmak olur)

Midem bulandı ve sebebi ıspanaklı börek değildi. Aramızdaki rahat ve anonim ilişki, stres verici bir hâl almaya doğru hızla ilerliyormuş gibi geldi.

Fotoğraf paylaşmak farklı bir seviyeydi. Fotoğrafların kusura, sivilceleri ve gözenekleri olurdu. Bir fotoğraf zekice sohbetinizi, 1930'ların siyah beyaz filmlerine duyduğunuz sevgiyi yansıtamazdı. Fotoğraflar, kusursuz bir *selfie*'nin nasıl çekildiğini neredeyse doğuştan bilen Katie gibi insanlara göre idi.

Aynaya göz ucuyla bakmak yalnızca bu hislerimi doğruladı. Yanağımda muhtemelen bir iz bırakacak kıpkırmızı bir sivilce vardı ve saçlarım karman çormandı ve buklelerim uysallaşmayı reddediyordu. Dün gece film izlemek için geç saate kadar ayakta kalmamın sonucunda gözlerimin altında, kapatıcı kullanmam için yalvaran halkalar vardı. Bunu önemli bir mesele hâline getirmemem gerektiğini biliyordum ancak iletişimimizin böyle olmasının, yüzler ve isimler olmadan, sadece sözcüklerimizin değer taşımasının bir güzelliği vardı.

Altmışlık bir ihtiyarmışım izlenimi bırakmadan hayır demenin bir yolunu düşünmeye çalışırken parmaklarım tuşların üzerinde duraksıyor, kalbim hızla çarpıyordu. Ama çok geçmeden...

ElmSokağıKâbusu84: İşte, ilk fotoğraf benden!

Fotoğrafı belirdi. Elm ekranımda genişçe ve şapşal bir şekilde gülümsüyordu.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. O neşeli gülümsemenin ötesini fark etmemek imkânsızdı:

Elm aslında... yani... gerçekten seksiydi.

Alnının tepesinin biraz gerisindeki saçları havalı bir biçimde dağınıktı ve sevecen kahverengi gözleri gözlüklerinin –iyi türde, onu entelektüel fakat yine de çok çekici gösteren kalın, yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin– arkasından bakıyordu. Dişleri düzgündü; tel takmış olmalıydı. Tek bir sivilce bile olmayan yüzünde, sol gözünün altındaki ince bir çizgi şeklindeki yara izi dışında hiçbir pürüz yoktu. Çapraz bulmaca baskılı, gri bir tişört giyiyordu. Kollarındaki kasları inceden belli oluyordu.

Dünyadaki en muhteşem oğlan falan değildi ama onu Brooklyn civarında görseydim, eh, kesinlikle ikinci kez bakardım.

Yalan söylemeyecektim, geçtiğimiz ay boyunca zaman zaman onun nasıl görüldüğünü düşünmüştüm. Doğrusu bir parçam onun tatlı görünmesini fena hâlde istemişti. Fakat şimdi öyle olduğunu görmek biraz sinir bozucuydu. Kaybedecek hiçbir şeyiniz yokken, ekranın diğer tarafında seksi bir oğlanın olduğunu bilmediğinizde çekici olmak daha kolaydır.

Bir başka mesaj pat diye belirdi:

ElmSokağıKâbusu84: Sıra sende

Derin bir nefes aldım.

Carrieninİntikamı01: Tabii, bir saniye bekle

Telefonumu kaldırdım ve kamera tuşuna bastım.

Her şey yanıltı. Burnum kocaman görünüyordu, bir zombiyi andıran gözlerim fazla genişti.

Başımı iki yana salladım ve bu kez telefonumu daha yüksekte tutarak tuşa tekrar bastım.

Ama bu da olmamıştı. Sivilcem dikkat çekiyordu, birbirine girmiş acayip buklelerim berbat görünüyordu.

Bir tane daha denedim. Ve bir tane daha. Ama olmuyordu.

Onun fotoğrafı çok... tatlıydı. Çok doğal ve rahattı. Anlık bir fotoğraftı. Şipşak çekilip yollanmıştı.

Şimdi burada oturmuş *selfie*'lerimi kurcaladığımı biliyordum. Basit bir fotoğraf gönderirken bile özgüven eksikliği yaşadığımı biliyordum.

Başımı iki yana salladım. Geçen her saniyenin her şeyi daha sıkıntılı bir duruma soktuğunu biliyordum.

Sapık filminin başında Marion Crane'in yaptığı gibi buradan toz olmalıydım.

Carrieninİntikamı01: Üzgünüm gitmem gerek, daha sonra sana bir fotoğraf göndereceğim!

O başka bir şey daha söyleyemedi Reddit uygulamasını kapadım ve güvensizliklerimi yakalayarak ekranımın minik piksellerinin içine kilitleyip saklayabilirmişim gibi telefonumu yatağın öbür ucuna fırlattım.

Vertigo: Birinci Bölüm

Tam vaktinde, saat altıyı bir dakika geçe, kapıda anahtarın döndüğünü duydum. Saniyeler içinde annem kafasını odamdan içeri uzatmıştı. “Son okul günün kutlu olsun, Kaplan!” Yüzü sevinçle parlıyordu. İnsanlar her zaman kıvrıkcık ve idaresi güç saçlarımızdan geniş ve yuvarlak gözlerimize, yağlı İrlandalı cildimize kadar çok benzediğimizi söylerdi. Annemin cildi şimdi iyi görünüyordu ama ışığın altında yakından bakarsanız şu anda benim başıma bela olan aynı sivilcelerle geçmiş yılları görebilirdiniz. “Spumoni Gardens’da bize bir masa ayırttım.”

“Ah, vay canına,” dedim, ıspanaklı böreğimi bitirmedim için birdenbire memnun olarak. L&B Spumoni Gardens tüm Brooklyn’deki ve belki dünyadaki en iyi restorandı. En iyi pizza. En iyi makarna. En iyi patlıcan. Her şeyin en iyisi.

Annem başını yana eğdi. “Kızım için asla güzel bir şey yapmadığımı söyleme.”

“Teşekkürler anne,” dedim. “Chrissy de geliyor mu?”

“Elbette,” dedi. “Şimdi üstüne gerçek kıyafetler giyin. Baban bir saat içinde evde olacak.”

Beklenildiği gibi babam saat yedide evdeydi ama Chrissy ortada yoktu. Yediyi çeyrek geçe ona hızlıca, *Neredesin*, diye mesaj attım ama cevap gelmeyince annem gitmemizde ısrar etti.

“Gerçekten onu beklemeyecek miyiz?” diye sordum ebeveynlerimin *Subaru*’sunun arka koltuğuna geçerken.

Annem sürücü koltuğundaydı ve babam telefonunda büyük ihtimalle *The New York Times*’tan bir başka makale okuyordu; akşam yemeğinde bunu ayrıntılı olarak tartışmak isteyecekti. “Sana ne diyeceğimi bilemiyorum, Olivia. Ona rezervasyonumuz olduğunu söyledim. Bizimle orada buluşması gerekecek.”

Telefonumu çıkarıp yazdım, *Bizimle orada buluşabilir misin?* Fakat tam o sırada arabanın kapısı açıldı. “Nasıl yani, beni atlatmaya mı çalışıyorsunuz? Hem de en sevdiğim yegenimin okulunun bittiği günde? Kabasınız, çocuklar. Çok kabasınız.”

Chrissy, dizüstü bilgisayar, not defteri, karakalemleri, bir sürü fiş ve diğer kişisel eşyalarıyla tıka basa dolu çapraz çantasını pat diye bıraktı ve kapıyı arkasından çekti. Çizgili bir elbisenin altında yırtık tayt (hava nasıl olursa olsun Chrissy daima tayt giyerdi) ve kalın tabanlı siyah botlar giyiyordu.

Chrissy anneme ve bana benzerdi –herkes bunu söylerdi– fakat aynı zamanda bizden çok farklıydı. Saçları daha uzun, daha dağınıktı ve kâkül kullanabileceği kadar düzdü (ben iki yaz önce kâküle özenmişim, büyük bir fiyasko olmuştu) ama hepsi bu kadar değildi. Öyle bir aurası vardı ki o... havalıydı.

Omzumu sıktı. “Bunu asla kaçırmayacağımı biliyorsun, tatlım.”

“Her zamanki gibi dakikliğini takdir ediyorum,” dedi annem.

“Metroda R hattı arıza mı çıkardı?” diye sordu babam daha nazik bir sesle.

Chrissy saçlarını karıştırdı. “Hayır, aslında çoktandır bu civardaydım. Seksen Beşinci Cadde’deki, hani eskiden Danny’ye ait olan, şu bardaydım. Dizüstü bilgisayarımda birkaç fotoğ-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>

raf düzeltmesi yapıyordum. Tam kalkmaya hazırlandığım sırada bir insan akını oldu, iş çıkışı kalabalığı olmalı, barmenin hesabımı kapatması bir milyon yıl sürdü. Ona yeğenimin kutlamasına gitmem gerektiğini söyledim ancak...”

“Bir barda çalışıyordun,” dedi annem, teyzemin sesi canlılığını yitirirken.

“Stüdyomun tavanı tamir ediliyor,” dedi Chrissy. “Sana bunu söyledim. Geçen hafta asbest buldular.”

Annem garaj yolundan geri geri çıkarken iç geçirdi. “Ben de sana, evinin hemen yanında tüm kiracıları kadın olan yeni bir ortak çalışma alanı açılıyor dedim.”

Chrissy benimle göz göze geldi; ikimiz de annem hakkındaki gerçeği biliyorduk: Kusursuzluk beklerdi. Pratt’taki, notu en kıt sanat tarihi profesörü olmakla gurur duyardı ve yüksek standartları gerçek hayatta da kendini gösterirdi. Chrissy’nin Kusursuz Rol Model Teyze olmasını isterdi. Benim de ders dışı aktiviteler, sosyal faaliyetler ve okul notları arasında doğru dengeyi tutturarak Kusursuz Kız Evlat olmamı isterdi.

“Orası işimi görüyor, Cam,” dedi Chrissy sonunda. “Ortak çalışma alanına para vermemiş oluyorum.”

Babam gazete yazısından başını kaldırdı. Bize bakmak için döndüğünde her zamanki gibi gülümsüyordu. “Spumoni Gardens’a gitmeden önce kız kardeş tartışmasına girmenizi rica edebilir miyim? Midemi lezzet hücumuna hazırlamak için zihnimi boşaltmam lazım.”

Bunun üstüne hepimiz güldük. Babam her zaman söyleyecek doğru şeyi bilirdi.

Restoran domates, fesleğen ve kekik kokuyordu. Bir de peynir, çok, çok fazla peynir. Karşılama görevlisi bizi köşedeki bir masaya yönlendirdi ve Chrissy ile ben yanımızdaki insanlara çarpmamak için masaya sokularak yerlerimize sığıştık. İçerisi her zamanki gibi gürültülüydü. İnsan sesleri,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

şangırdayan tabaklar ve tokuşturulan şarap kadehlerinin kakofonisi her yanı sarmıştı. Aileler ve arkadaşlar kutlama yapıyordu. Iowa’da doğup büyümüş babam etrafını inceliyordu. Yıllardır burada yaşadığı hâlde bunca hareketlilik ve keşmekeşin içinde hâlâ huşu içinde olduğunu anlayabildiniz.

Annem Brooklyn’de, şu anda yaşadığımız evde büyümüş-tü. Üniversite ve yüksek lisans eğitimi için Iowa’ya gitmiş ve babamla orada tanışmıştı. Babam gazetecilik, annemse sanat okuyordu. Iowa’da evlenmişler ve ben orada doğmuşum. O ilk yıllarımı hatırlamamama rağmen mısır tarlalarında gülüp oynadığımı hayal etmekten hoşlanırdım.

Ben beş yaşındayken annem Pratt’tan bir iş teklifi almış. Babamın söylediğine göre gazetecilik, “yavaş ve acı verici bir şekilde yok olmaya başlıyordu.” Bu yüzden biz de taşınmışız. Annemin şimdi Florida’da bir sahil kasabasında yaşayan ebeveynleri o dönem emekli olmuş ve eskiden oturdukları eve biz taşınmışız. O zamandan beri de burada yaşıyorduk.

Her Noel’de babamın ebeveynlerini ziyaret etmek için Iowa’nın kırsal kesimine giderdik. Havaalanından oraya arabayla giderken gerçek mısır tarlalarıyla çevrili otoyollardan geçerdik. Büyükanne ile büyükbabamın “Büyük Elma”da” büyümek neye benziyor diye sormadığı zamanlarda en çok etrafın ne kadar sessiz olduğu dikkatimi çekerdi. Catskill Dağları’ndaki evimizde de böyle olurdu. Yayılan sessizlik sizi tümüyle kuşatırdı.

“Ne sipariş vereceğiz?” diye sordu Chrissy ellerini birbirine sürterken. “Ya da ne sipariş vermeyeceğiz demek daha isabetli olur. Çünkü ben hepsinden istiyorum.”

Ben pizza istiyordum. Babam linguini makarna, deniztarığı ve parmesanlı patlıcanı es geçmediğimizden emin olmak istiyordu. Chrissy’nin pirzola alması gerekiyordu ve annem*

* New York şehrinin takma isimlerinden biri. (c.n.)

gerçekten büyük bir şişe şaraba ihtiyacımız var mı yoksa kadehlerle mi almalıyız diye karar veremiyordu. Sonunda herkese uygun bir sipariş listesi oluşturduk ve annem onu Spumoni Gardens tişörtlü, benden iki yaş küçük görünen bir çocuğa tek tek söyledi. Çocuk âdeta bir kast ajansından gelmişe benziyordu: Pizzacı Çocuk. Kapının önüne bir tur otobüsünün yanaştığını ve yolcularının inerek restoranın paket servis pizza alabileceğiniz alanına yöneldiğini gördüm; içlerinden bazıları büyük ihtimalle Iowa'dan geliyordu. Sanırım Brooklyn'in en iyi yemeğini yapan restoran olduğunuzda turistlerden payınızı alıyordunuz.

Annem ve Chrissy kendi anneleri yani anneannem hakkında konuşuyordu. Yakın zamanda Florida'daki ev sahipleri derneğinin yönetim kurulunda olmak için başvurmuştu ve bunun getirdiği heyecanla hayatımız âdeta bir *Seinfeld* bölümüne dönmüştü. Babam konuyu beklenmedik bir yönde değiştirerek arabada okuduğu birçok ünlü Broadway projesinin gelişim merkezi hakkındaki *The New York Times* makalesini bize anlattı. Sohbet karşılıklı ilerlerken sessiz kaldım.

Benim yaşımdaki birçok kişinin aksine ailemle vakit geçirmek hoşuma giderdi. Onların ezik veya sıkıcı olduklarını düşünmezdim. Dürüst olmam gerekirse babamın gazeteciliği nasıl kurtarabileceğimizle ilgili fazlasıyla konuştuğu (bazen onun gazeteciliği yeni kurulan bir işletmenin pazarlama yöneticiliğiyle takas etmemiş olmasını dilerdim) veya Chrissy'nin çılgınlıklarından (annem her zaman ona eleştirel bir gözle bakardı) ve o sırada yürüttüğü reklam kampanyasından bahsettiği sohbetleri dinlemekten hoşlanırdım. Annemin Pratt'ta olan bitenleri ve akademik çevrenin bürokrasisini en ince ayrıntısına kadar anlatmasını dinlemekten bile hoşlanırdım. Biz bir aradayken her şey yolundaydı.

En zoru, onların havalı olmadıklarını düşünmem değildi, tam tersiydi. En zoru, bir gün ben de onlar kadar havalı ve başarılı olacak mıyım diye merak etmemdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Siparişlerimiz geldi ve ailecek tabaklara yumulduk. Gevrek kenarları ve yumuşacık tabanıyla, üst kısmına mükemmellik katan mayhoş ve ezilmiş domatesleriyle Sicilya pizzası. Çatallara doladığımız linguini ve patlıcan katmanları; Marsala şarabı soslu tavuk ve domuz pirzolası lokmaları. Yemeğe eşlik etmesi için babamın şarabından yudumladım çünkü üçü de birer kadeh içtikten sonra kurallara olan bağlılıkları bir nebze azalmıştı. Sos, peynir, makarna... Bugünün ardından hepsi büyük, sıcak bir kucaklama gibi gelmişti.

Annem kendine ikinci kadehi doldururken babamı süzdü. “Başlayayım mı?”

“Söz sende,” dedi babam. “Ona haberini ver. Onun için ne bulduğunu anlat.”

Çaktırmadım ama midemde bir heyecan kıpırtısı hissettim. Linguini çatalımı hevesle tabağıma bıraktım. Annemin sanat camiasında tanıdıkları vardı, ona programa kabul edilmediğimi söylediğimde üstü kapalı şekilde bu tanıdıklardan bahsetmişti. Onlarla iletişim kurup bir şey ayarlaması için çok geç olduğuna emindim ama belki de yanılmışıtm. Belki çabası sonuç vermişti.

“NYU olmadığından dolayı...”

“O züppe okulun canı cehenneme,” dedi Chrissy. “Ne kacırdıklarını bilmiyorlar.”

“Chrissy!” dedi annem dehşet içinde.

Teyzem yalnızca omuz silkti. “Ne? Bu doğru.”

“Şey, her neyse, söylediğim gibi, o girişim sonuç vermediği için size söylediğim gibi etrafta biraz nabız yokladım.” Şarabından bir yudum daha aldı. “Şanslısın. Tanıdıklarımın birinden iyi haber geldi.”

Çok ama çok rahatlamıştım ve kendime bir daha asla annemden ve onun yöntemlerinden kuşku duymamam gerektiğini söyledim. Sevgili annemden ve onun sanat camiasındaki tanıdıklarından.

“Vay canına,” dedim sandalyemden sıçrayıp masanın bir ucundan uzanıp ona sarılarak. “Çok teşekkür ederim, anne.”

Sandalyeme geri oturdum ve ne kadar kafası karışmış göründüğüne odaklanmamaya çalıştım. Ona daha sık teşekkür etmeyi aklıma yazdım, eyvah.

Çatalımı aldım ve biraz daha linguiniyi hızla mideme indirdim. Woodstock’taki kasabamız Catskills, sanatla iç içeydi. Nehrin hemen karşısında, Hudson’da birçok galeri vardı. Xaverian Lisesi’ne döndüğümü, tüm kızlara bu yazı bir galeride veya müzede staj yaparak geçirdiğimi söylediğimi hayal ettim. Bunu, bir film okulu başvurusuna eklemek fena olmazdı, değil mi? Resim ve sinema birbirine çok yakındı. Belki isminde Elm’in çalışacağı yerde olduğu gibi “kolektif” kelimesi geçiyordu. Nihayetinde bir başarısızlık örneği olmayacaktım. Havalı bir galeri kızı olacaktım. Belki badem sütü içmeye başlardım. Ve *New Yorker* okumaya. “Oksimoron” sözcüğünü kullanmaya. Bir bere takmaya başlardım, cidden. “Şey, alışveriş yapmaya gitmemiz falan gerekiyor mu? Bende iş hayatına uygun fazla kıyafet yok. Gerçi belki belli bir kıyafet kuralı yoktur. Oradaki sanat ortamı nasıldır bilmiyorum.”

“Yavaş ol bakalım,” dedi babam.

“Ha?”

Annem şarabını yavaşça indirdi. O ve babam bir kez daha bakiştılar.

“Söz sende,” dedi babam bir kez daha.

Bu ikisi sonu gelmeyen bir korku filmi gibi sürprizlerle doluydu. Bana söylemedikleri neydi?

“Bu iş, sanat camiasında değil,” dedi annem temkinli bir tavırla.

“Ya,” dedim. “Aman Tanrım, yoksa bir filmde mi? Woodstock Film Festivali’nin planlaması şimdiden başlamış olmalı.”

“Pek sayılmaz,” dedi annem.

“Bununla birlikte yine de harika bir iş,” dedi babam pizolmasını bitirirken. “Gerçekten.”

Hayal kırıklığına uğradım. “Gerçekten” demesi son darbeydi. Kabul ettirmesi sahiden zor bir şey olmasaydı böyle demezdi...

Chrissy’ye bir bakış attım fakat yalnızca omuz silkti. O da neyin peşinde olduklarını bilmiyordu.

“Liseden arkadaşım Marianne artık orada yaşıyormuş,” dedi annem.

Marianne mi? Marianne adında bir lise arkadaşı olduğunu hiç duymamıştım. Tanrım, bunun için gerçekten çabalamış olmalıydı.

“Marianne mi?” dedi Chrissy. “Siz hâlâ görüşüyor musunuz?”

Annem ilgisizce bir baş onayı verdi. “Evet ve...”

“Dur, sanırım Facebook’ta bir şey görmüştüm. Anlamıyorum. Marianne...”

“Bir zipline* şirketi sahibi,” diye lafını kesti annem, sesi doğal olmayan bir biçimde neşeliydi.

Çatalım tabağa düşüp şangırdadı.

Ağzım bir karış açık hâlde Chrissy’ye döndüm.

“Zipline mı?” diye sordum. “Bu emniyet kemeriyle kendini bir halata bağlayıp amaçsızca havada süzülüşün aktivite mi?”

“Sanırım ana fikir bu,” dedi annem beceriksiz bir gülüşle. “Her neyse, sana orada bir iş ayarladık.”

“Bir iş mi? İnsanlara zipline mı yaptıracam? Ona benim hiçbir şekilde... açık hava sporlarına meraklı olmadığımı söyledin mi?”

* Ekstrem sporlar arasında yer alan ve çelik bir halat üzerinde yüksek bir noktadan alçak bir noktaya emniyet kemeri ve çelik makara ile kayma aktivitesi. (e.n.)

Annem bir eliyle masadaki ekmek kırıntılarını süpürerek *kelimenin tam anlamıyla* endişelerimi kenara attı. “Eminim seni gerektiği gibi eğiteceklerdir.”

“Ya yüksekliğe meraklı olmadığımı?” Vertigom falan yoktu ama yükseklik bana göre değildi. Özgürlük Kulesi’nin tepesinde beş dakika durduğumda aşağı inmek isterdim. Derhal.

Chrissy şarabından bir yudum aldı. “Ona bulduğun iş *bu* mu? Tanrı aşkına, hiç değilse bir restoran veya benzeri bir şey olur diye düşünüyordum. Zavallı kızı korktuğu bir yerde mi çalıştıracaksın? Bu senin için bile biraz fazla, Cam.”

Annem Chrissy’ye ters ters baktıysa da bir karşılık vermedi.

“Chrissy haklı,” dedim. “Mesele sadece bir işse bir restoranda çalışabilirim. Veya bir mağazada falan.”

Annem kollarını kavuşturdu. “Herhangi bir restorana veya mağazaya başvuruda bulundun mu, Olivia? Woodstock küçük bir yer. Yaz için her şeyin çoktan ayarlanmış olduğuna eminim. İş kolay bulunmuyor, biliyorsun. Dahası bu iş seni konfor alanından çıkaracak.”

“Ah, hadi ama, Cam,” dedi Chrissy. “Bunun bir kutlama olması gerekiyordu. Ona gerçekten böyle mi söylemek zorundaydın?”

“Buna karışmasan olmaz mı?” diye çikıştı annem.

Babam derin bir nefes aldı. “Buna bir son verin, ikiniz de.” Bana döndü. “Olivia, bu iş son derece güvenli. Her halükârda çoğunlukla dağın aşağı kısmında olacaksın. İnsanların kaydını yapıp onları yukarı göndereceksin ve benzeri şeyler. Endişelenme, bunu soruşturduk.”

Gözlerimi babamdan anneme çevirdim ve tekrar babama döndüm. “Yani bu kadar mı?”

Bana uzun uzun bakarlarken sessiz kaldılar. Evet, bu kaddı, gözleri böyle söylüyordu. Kesinlikle bu kaddı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantery.org>

Bir bahane bulmak için kafa patlattım. “Senaryom üzerinde çalışmayı düşünüyordum,” deyiverdim. “Gerçekten yazmak için biraz zaman ayırmam lazım.”

Annem gülümsedi. “Bu harika. Marianne yoğun sezona kadar birine ihtiyacı olmadığını söyledi. Yani önünde birkaç hafta var, böylece yazmak için vaktin olacak.”

Gözlerimi anneme diktim. Başımı iki yana sallamak, ona katiyen olmaz demek istiyordum ama nasıl yapacaktım? NYU başvurusunu savsaklayan, başka bir şey bulmayı denemeyen bendim.

“Pekâlâ,” dedim sonunda. “Eğer gerçekten istediğiniz buysa.”

“Öyle,” dedi annem. “Şimdi, bunun yemeğimizi mahvetmesine izin vermeyelim. Tatlı münüsüne bakalım mı?”

Masanın altından Chrissy uzanıp elimi tuttu ve sıktı.

Bazen beni anlayan tek kişinin o olduğuna yemin edebildim.

Meryl Olsa Ne Yapardı?

Beni Katie'nin yoldan bir parça çimenlikle ayrılan kolonyal döneme ait tuğla evlerine bıraktıklarında saat dokuzdu. Taştan bahçe yolunu koşarak geçip kapıya üç kez vururken *Subaru* arkamda bekliyordu. Saniyeler içinde Katie kapıdaydı, ebeveynlerime el salladı ve beni içeri aldı.

Çok iyi bildiğim koridora adım attım. Katie'nin dünyasındaki her şey parlak ve yeniydi. Fayanslar soğuk arduvaz, parkeler ise bitter çikolata rengindeydi. Duvarlar bir dekoratörün seçtiği harika bir nötr griye boyanmıştı.

“Merhaba, Olivia,” diye seslendi Katie'nin annesi Alice, sosis köpekleri Cooper'a sarıldığı deri kanepeden. “Son okul günün kutlu olsun!”

Katie gibi, Katie'nin annesi de müthişti. Öncelikle o bir yazardı; oturma odalarında raflara renklerine göre dizilmiş kendi kitaplarından bir koleksiyon vardı. Ama asıl önemlisi, zerre kadar kasıntı değildi. Gerçekten aptal olan *reality* şovlar dahil çok fazla televizyon programı izlerdi. Bizi her zaman en yeni Broadway gösterilerine götürürdü. O ve Katie'nin baş başa geçirdiği anne-kız günleri vardı: Russian Tea Room'a, manikür-pedikür yaptırmaya falan giderlerdi.

“Merhaba,” dedim Katie'nin peşinden mutfığa giderken. Bizimkinden yaklaşık iki kat büyük, geniş, ferah bir mutfaktı; beyaz fayansları metro duvarlarındakinin daha havalı ve lüks bir versiyonuydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Katie bir patlamış mısır torbasını alıp mikrodalga fırına attı.

“Lütfen,” dedim. “Az önceki yemekten sonra günlerce bir şey yiyemeyeceğim.”

Katie itirazıma aldırmayarak Başlat tuşuna bastı. “Biraz mısır yemek isteyeceksin, güven bana.”

Katie içimi dışımı bilir, beni Xaverian Lisesi’ndeki diğer kızlardan daha iyi tanırdı. Tessa her zaman Katie’nin günden güne çekip çevirdiği hayatımın yardımcı yöneticisi olduğuyla ilgili takılırdı. Birlikte dışarıdayken genellikle nereye gideceğimizi, yemek için nerede oturacağımızı ve ne yiyeceğimizi o seçerdi. Bu kulağa garip geliyordu –ve belki garipti– ama böyle olmasından bir bakıma hoşlanıyordum. Dizginleri ele alması üzerimdeki baskıyı hafifletiyordu.

Ayrıca bir şeyleri kendi başıma yapmaya kalktığımda, NYU bunun bir örneği, çuvallamanın bir yolunu her zaman bulurdum.

Katie dolaptan aldığı iki bardağa, evlerinde her zaman bulunan maden suyundan koydu ve birini bana uzattı.

“Baban bu kez nerede?” diye sordum bir yudum alırken.

“Tokyo’da,” dedi. “Her gün suşi yiyor. Gıcık.”

Buna güldüm, o da güldü. Babası çok fazla seyahat ederdi fakat işiyle evli, sürekli uzakta olan babalardan değildi. Hatta Katie okuldan izin alabilirse ve okul oyunu provalarının ortasında değilse, iş seyahatlerine bazen onu da götürürdü. Alice’in çoğu anneden farklı görünmesi kısmen bu yüzdendi. Katie’nin babası Peter evde yokken iki kız kardeş gibi olurlardı. Katie de benim gibi tek çocuktı.

Üst kattaki odasında buharı üzerinde patlamış mısır kabını ortamıza alarak kanepeye yerleştik. Katie’nin yatak odası tıpkı bir televizyon dizisindeki genç bir kızın sahip olduğu türden kocaman bir odaydı. Evin geri kalanıyla aynı uçuk griye boyanmıştı ama her yerde parlak renkler göze çarpıyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://iranitey.org>

du: babasının Fas'tan aldığı rengârenk yatak örtüsü, devasa televizyonunda film izlemek için bir köşede kusursuzca konumlandırılmış mavi kadife kanepeler. Duvarlardaki sıra sıra raflarda dünyanın her yerinden alınmış farklı ilginç objeler vardı. Bir karnaval maskesi. Endonezya'dan bir ahşap oyma.

Katie arkasına yaslanıp ışıkları kararttı, sonra televizyonu açtı ve Netflix izleme listesine girdi. Eli çoktan mısır kâsesine dalmıştı.

“Kötü bir haberim var,” dedim.

Patlamış mısırını çabucak çiğnedi ve maden suyuyla yuttu. “Aman Tanrım, nedir?”

“Korkunç bir şey değil,” dedim. “Sadece ben...”

“Çıkar ağzındaki baklayı, Olivia.”

İç geçirirken babasının Tayland'dan getirdiği parlak renkli bir yastığı kaptım ve göğsüme bastırdım. “Ebeveynlerim beni bir *zipline şirketinde* çalışmaya zorluyor.”

Katie'nin ağzı pat diye açılıverdi. “Efendim? Şu, ağaçların arasında uçulan şey mi?”

Başımınla onayladım. “İnsanların kendilerini havada bir uçtan bir uca fırlatmasına yardım edeceğim.”

Katie kahkaha attı. “Dur, tahmin edeyim, bu annenin başının altından çıktı.”

“Bunun beni konfor alanımdan çıkaracağına inanıyor,” dedim. “Tam olarak böyle söyledi.”

Eli patlamış mısır kâsesinin üzerinde gezinen Katie duraksadı.

“Ne?”

Birkaç mısır aldı. “Bilmiyorum. Belki de çıkarır.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

İç geçirdi. “Yani, belki biraz iteklenmeye ihtiyacın vardır.” Sırıttı. “Bu bir uçurumun kenarından olsa bile. Değişim veya başarı korkusunun senin için bir sorun olduğu açık. NYU başvurunda kendini *bütününüyle* baltaladın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Of!” dedim.

“Ne var?” diye sordu. “Bu doğru. Sana son dakikaya kadar beklememeni söyledim. Ben New School başvurum üzerinde çok uzun zaman çalıştım. Bir şeyi yapmayı istiyorsan, bildiğin gibi, onu *yapmak* zorundasındır.”

Katie haklıydı, bunu biliyordum, bu yüzden ona karşı çıkamazdım. Katie, Hayatımın Yardımcı Yöneticisi olduğundan dolayı tavsiye almak için ondan medet umuyordum. Buna rağmen beni anlamıyordu. Bir şeyleri başarmakta onun gibi doğuştan yetenekli değildim. *Dracula* seçmeleri bunu kanıtlamıştı. NYU başvurusunu savsaklamasaydım bile, yine de kabul edilmeyebilirdim.

“Her neyse,” dedi Katie. “Dağların tepesinde olacaksın. Eminim orada çalışan çekici oğlanlar vardır. Belki içlerinden biri sana *makaraların* konusunda yardım eder.”

Dalgin bir biçimde patlamış mısıra uzanırken güldüm. Eğer Katie olsaydım, belki beni taşrada bekliyor olabilecek hoş oğlanların düşünceleriyle dikkatimi hemen başka tarafa çekebilirdim. Katie göz kamaştırıcı olmakla birlikte benim aksime dışa dönük bir insandı; doğası gereği oyunculukta iyi olması normaldi. Odayı aydınlatan ve pervaneleri ateşe yaklaştıran türde, insanları kendine çeken şu şeytan tüyü dedikleri şeye ve güzelliğe sahipti. “Yeni insanların yanında nasıl olduğumu biliyorsun,” dedim. “Tam bir beceriksiz oluyorum. Ayrıca işimi yapmaya çalışırken vertigonun tetiklediği bir panik atak geçirmemin bir oğlanı cezbedeceğini pek sanmıyorum.”

Katie sırtıttı. “Daha neler! Olayı dramatize etme. O benim işim.”

“Peki,” dedim. “Ama en azından hafta sonlarında yanıma gelip korkutucu olmayan bir şey yapmamı sağlaman lazım.”

Katie dudaklarını büzdü. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Neden?”

Parmaklarıyla saydı. “Öncelikle sahneye koymamızı istedikleri oyunlarla fazlasıyla meşgul olacağım. İkincisi, bu yazın amacı yeni dostluklar kurmak, Olivia. Programdaki diğer herkes en iyi arkadaş olurken her hafta sonu taşraya gidemem. MONY.”

Meryl Olsa Ne Yapardı, Katie’nin sürekli kullandığı bir sözdü. Hatta öyle sık kullanırdı ki Fatima onu Fransızcaya bile çevirmişti: *Qu’est-ce que Meryl ferait?* Tessa ve Eloise bundan iyiden iyiye bıkmıştı fakat Fatima ve ben bu lafı hâlâ (genellikle) tatlı buluyorduk.

“Belki Meryl serin, canlandırıcı dağ havasında oyunculuk kökleriyle bağ kurardı.”

Katie başını iki yana salladı. “Üzgünüm, Olivia ama bu benim için çok önemli. Buna tüm dikkatimi vermeliyim. Hadi, bir film izlemeye başlayalım, olur mu? Oraya gittiğinde her şeyin, zipline idare etmenin bile daha iyi hissettireceğine eminim.”

Bir yanıt beklemeden Netflix listesini tarayarak *Kramer Kramer’e Karşı*’da durdu.

“Cidden mi?” diye sordum. “Bunu zaten bir kez izledik.”

Katie somurttu. “En az bir sene önce! Hem, seçme sırasının bende olduğunu söyledin. Meryl bu filmde harikulade ve seçmelerde negatif bir karakteri nasıl oynamam gerektiğinin bilgisini gerçekten tazelemem gerekiyor.” Tek kelime daha etmeden Oynat’a bastı ve bir avuç daha mısır aldı.

Film başlayalı iki dakika bile olmamıştı ki Katie filmi duraklatıp bana döndü. “Özür dilerim,” dedi. “Sahiden bunu izlemeyi istemiyor musun?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Mesele o değil,” dedim. “Sadece kendime kızgıyım... Daha fazla uğraşmalıydım. Savsaklamamalıydım.”

Katie bir parmağını havaya kaldırdı. “Bak, iyiliğin için az önce sana biraz sert çıktığımı biliyorum ama olan oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Pişmanlıkların üzerinde durmanın bir anlamı yok, tamam mı? Annen filan gibi konuştuğumu biliyorum fakat gerçekten bu işin senin için iyi olacağını düşünüyorum. İnsanları havada bir uçtan bir uca göndermediğin zamanlarda senaryon üzerinde çalışmak için gerekli sakinliği bulabilirsin. Bu akşamüstü palavra sıkıyordum. Bir sürü insan en yaratıcı çalışmalarını okulların ve programların sınırlayıcılığının dışında ortaya çıkarıyor.”

Başımınla onayladım. “Muhtemelen haklısın. Yalnızca ertelemeyi bırakıp şu lanet şeyi yazmam gerekiyor.”

Katie sırtıttı. “Kesinlikle! MONY sadece oyuncular için geçerli değil, biliyorsun. Hayatın içindeki her şeye uyarlanabilir. En iyi sonucu elde etmenin peşindedir. Bildiğin gibi Meryl *Dişi Şeytan* ve *Ölüm Kadına Yakışır*’da neredeyse peş peşe rol aldı. Absürt korku komedi filmleriyle sınırlı biri olarak değersiz görülebilirdi... üstüne alınma.”

Bir kakhaha attım. “Alınmadım.”

“Halbuki o ne yaptı? Mücadele etmeye devam etti ve birkaç yıl içinde *Yasak İlişki*’de muhteşem bir performans sergiledi. Bu ona dünya çapında ün kazandırdı! Bugün olduğu ulusal hazine hâline gelmesine yardım etti. Sakın unutma, Olivia. Bu senin yalnızca *Ölüm Kadına Yakışır* zamanının. Hikâyende yalnızca bir adım.”

“Ben Meryl Streep değilim,” dedim.

Katie bir kaşını kaldırdı. “Hepimizin içinde bir Meryl Streep var, Olivia. Şimdiye dek bunu öğrenmiş olmalıydın.”

Zorla gülümsedim ama Katie’nin unuttuğu veya unutmuş numarası yaptığı, benim çoktan *Ölüm Kadına Yakışır* zamanımı yaşamış olduğumdu.

İlk başta kendimi baltalamamın bu kadar kolay olmasını sağlayan kısmen buydu.

İlk Ölüm Kadına Yakışır Zamanı, Açıklamalı

Lisenin birinci sınıfında Dracula seçmelerinden Katie'ye bahseden bendim. Katie'yi seçmelere katılmaya ikna eden, karaktere girmek için hemen her gece farklı *Dracula* uyarlamalarını izleyen bendim. Katie içinse bu akla sonradan gelen bir fikirden fazlası değildi.

Tam olarak hazırdım. Kadın başrol Lucy'nin monoloğunu ezberlemiştim. Dracula kanını akıttıktan sonra karakteri çok güçsüz düşüyordu. “Ah, öyle zayıf hissediyorum ki gölgem bile belli belirsizdir...” Bunu prova etmişim: ayna önünde, duşta, *Dracula* filmini dizüstü bilgisayarımda duraklattıktan sonra, odamın duvarlarındaki posterlere fısıldayarak. Filmin orta okuldan beri takıntı hâline getirdiğim korku türünde olması da cabasıydı.

Lucy rolünü almayı beklediğim yoktu –daha birinci sınıftaydım ve oyunculukta çok yeniydim– ama en azından bir vampir rolüne seçilmeyi umuyordum. Bir role seçilmeyi umuyordum.

. Katie ve ben konferans salonuna birlikte gittik ve kaşındıran kumaştan koltuklara oturup sıramızı beklemeye başladık. Katie, az önce okul kütüphanesinde çıktısını almış gibi tertemiz görünen beyaz kâğıttaki monoloğunu elinde tutuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Ona göz gezdiriyor ve kelimeleri ses çıkarmadan ağzını oynatarak tekrar ediyordu.

“Prova yapmadın mı?” diye sordum.

“Biraz yaptım,” dedi. “Zaten bunu daha çok senin için yapıyorum.”

Başımı iki yana sallarken zihnimde repliklerimi tekrarladım. Bir kâğıt parçasına ihtiyacım yoktu. Hepsi oradaydı, beynimin hücrelerinde yer etmişti. O sabah bir video kaydı yapmıştım. Çok başarılı olmuştum.

“Katie Dry,” diye seslendi tiyatro öğretmeni Bayan Sinclair. Katie ayağa kalktı, koridorda yavaş yavaş, rahat bir tavırla, sanki dünya umurunda değilmişçesine ilerledi ve basamaklardan sahneye çıktı.

Kâğıdına göz attıktan sonra onu çabucak katlayıp cebine sokuşturdu. Boğazını temizledi ve ardından başladı.

En iyi arkadaşı olarak onu izlemek tuhaftı. Doğrusu sesi hiç de onun sesine benzemiyordu. Sanki ağzını açtığı anda içinden başka biri çıkmıştı. Üzgün, hatta korkmuş ama aynı zamanda esprili ve küstah biri. Ancak en garip kısmı rol yapıyormuş gibi hissettirmemesiydi. Doğaldı. Konuşma biçimi kusursuzdu. Güzeldi. Bitirdiğinde toplu bir duraksama oldu, âdeta hepimiz o gün bize verecek daha fazla şeyi olup olmadığını görmek için bekliyorduk.

Teşekkür ederim bile demedi, sadece sahneden indi, koridordan geçti ve yanıma gelip oturdu. “Nasıldım?”

Ağzımdan güçbela bir ses çıkarabildim; kusursuzluğu nasıl tarif edebildirdiniz ki? Sonra adımı söylediler. “Olivia Knight!”

Hemen ayağa fırladım, basamakları hızla tırmandım ve sahnenin ortasında durdum.

Fakat ışıklar fazla parlak, Bayan Sinclair’in bakışları fazla deliciydi. Sahneden bakınca her şey farklı görünüyordu. Üstelik Katie’nin performansını kafamdan atamıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranthey.org>

Beni hazırlıksız yakalamıştı. En ufak bir çaba göstermesine gerek olmadan çok doğal, rahat ve havalıydı. Yaptığım tüm provalar aklımdan geçerken birdenbire karakteri yorumlayışım bana çok abartılı geldi.

“Başlayabilirsin,” dedi Bayan Sinclair.

Boğazımı temizledim. “Ah, öyle hissediyorum ki...”

Donakaldım. Hatırlayamıyordum. Öyle *ne* hissediyordum? Boşluğu başka kelimelerle doldurmak istiyordum: “korkmuş”, “utanmış”, “mahcup.”

Derin bir nefes aldım. “Ah, öyle hissediyorum ki...”

Sözcükler gelmeyecekti. Lanet şeyin çıktısını bile almadım, elimde bakabileceğim bir şey yoktu.

“Acele etme,” dedi Bayan Sinclair. “Telaşa lüzum yok.”

Başımla onu onaylarken gözlerime yaşlar akın ediyordu, ardından sözleri tükürürcesine söyledim. “Ah, öyle zayıf hissediyorum ki gölgem bile belli belirsizdir...” Bu kez sözcükler ağzımdan çıktı ancak karmakarışıklardı. Repliklerin arasında burasında hata yaptım, bazı yerleri atladım. Bitirdiğimde bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızla sahneden kaçtım. Sıcak, tuzlu gözyaşları yanaklarıma hafifçe dokunmak için yerime dönmemi bekledi.

“O kadar da kötü değildi,” dedi Katie. “Gerçekten. Sonunda bunun altından kalktın.”

İkimiz de yanıldığını biliyorduk.

Bayan Sinclair’in ağzıma bir parmak bal çalabileceğini umuyordum; bana Altı Numaralı Vampir rolünü falan verebilirdi ama onu bile alamadım.

Katie’ye Lucy rolü verildi. Elbette Lucy rolü ona verilecekti.

Bana sahne görevlisi pozisyonu verildi.

Gerisi malumdu. Katie bu rolü büyük başarıyla oynarken ben sahne ekipmanını oradan oraya taşıdım, repliklerini layıkıyla söyleyebilmesi için sandalyeyi doğru yere yerleştirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Sonrasında Katie oyunculuk dünyasına balıklama dalarken ben film sevgimi bir yere aktarmak istiyorsam bunu farklı bir yoldan yapmam gerektiğini fark ettim. Oldum olası okumaya düşkündüm; yazmak bana doğal gelirdi. Senaristleri araştırmaya, daha fazla korku filmi izlemeye, film okuluna gitmeyi düşünmeye, senaryo fikirlerini not etmeye, kendi korkutucu hikâyelerimi yazmaya başladım.

Yine de her zaman bu başarısızlık, bu kayıp, en önemlisi altımdaki halının çekildiği hissi benimle kaldı.

Dracula'nın çantada keklik olduğunu düşünmüştüm. Çok uğraşmışım, çok fazla prova yapmışım ama iş ciddiye bindiğinde kendimi maskaraya çevirmiştim.

Kendime yeniden güvenmek için cesaret bulmak zordu.

Meryl Olsa Ne Yapardı?: İkinci Kısım

Film hatırladığımdan daha iyiydi. Saat on bir olduğunda Katie ve ben birbirimize sarılarak vedalaşırken Alice bana Lyft'ten bir taksi çağırdı.

Evimin garaj yolunda yürürken evin ışıklarının çoğunun kapalı olduğunu görebiliyordum ama içeri girdiğimde bodrum katında bir ışığın açık olduğunu fark ettim, televizyonun gürültüsünü duydum. Chrissy ve annem tek bir şeyin üzerinde anlaşabilirlerdi: *I Love Lucy* dizisine olan sevgileri. Bu sevgiyi bana da aşılamışlardı; dizi hepimizi birçok gece ayakta tutmuştu. Onlara katılmaya ve akşam yemeğinde olan her şeyi unutmaya istekli bir şekilde merdivenlere yöneldim. İlk basamağa ulaştığımda televizyondaki diziden daha yüksek sesle yaptıkları konuşmayı duydum.

“Beni asla öyle sorgulamamalıydım,” dedi annem. Tonlaması sayesinde konuşanın o olduğunu ayırt etmekte güçlük çekmiyordum. O ve Chrissy neredeyse aynı ses tonuna sahipti fakat Chrissy asla öyle yargılayıcı ve sinirli konuşmazdı.

“Üzgünüm,” dedi Chrissy. “Sadece diyordum ki... Belli ki onu zorlamaya çalışıyorsun ama bu gerçekten doğru yöntem mi? Onu geçerli bir sebeple korktuğu bir yere kaydettirmek mi? Ya annemiz seni, ne bileyim, bir örümcek sergisinde çalışmaya zorlasaydı?”

Benim hakkımda konuşuyorlardı.

“Bir saniyelğine iyice saçmalamayı kesebilir misin?” dedi annem.

“Sadece söylüyorum,” diye devam etti Chrissy. “Ebeveynlerimiz kendi yolumuzu bulmamıza izin verdi. Bize baskı yapmadılar.”

“Eh, belki baskı yapsalardı kırk beş yaşına merdiven dayamışken gecenin üçünde sendeleyerek barlardan eve dönüyor olmazdın.”

“Tanrım, Cam,” dedi Chrissy. “Bu dediğin çok yersiz. Bu benim hayatım, tamam mı?”

“Sadece hâlâ yirmi yıl önceki hayatını yaşadığını belirtiyorum. Benim hayatımsa farklı.”

“Evet, senin hayatının farklı olduğunu biliyorum, Cam. Benimki de farklı aslında. Umursadığım sadece Olivia için neyin en iyisi olduğu. Tüm söylediğim buydu.”

“Evet ve bunu söyleyerek beni çok kötü bir pozisyona soktun,” dedi annem.

“Amacım o değildi...”

“Kaldı ki onun için en iyisi bu lanet evden çıkması. Yıl boyunca zamanını televizyon karşısında ve internette çarçur etti. Arka planda dağlar varken de aynı şeyi yapmasını istemiyorum. Buna ihtiyacı var ve onun annesi olsaydın bunu bilirdin. Ama değilsin, tamam mı?”

“Bu konuda bu kadar acımasız olmak zorunda değilsin,” dedi Chrissy.

“Çocukların olmasını isteseydin,” dedi annem, “kendi çocuklarına sahip olurdun. Benimkine ebeveynlik etmeye kalkma.”

Sessizlik. Sonra bir ayak sürüme sesi geldi.

Çabucak arkamı dönüp aceleyle ön kapıya gittim, onu açıp eve yeni gelmişim gibi gürültüyle kapadım.

“Olivia,” dedi annem. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıyordu ama gözlerinde bir nem pırıltısı vardı, kendini tutmasa ağlayacakmış gibi görünüyordu. Zorla gülümsedi. “Katie nasıl?”

“Ayakta ne işin var?” diye sordum.

“Chrissy ve ben *I Love Lucy*’yi izliyorduk,” dedi. “Gerçi teyzenin sabah erkenden çalışması gerekiyor. Gitmek üzere.”

Ardından Chrissy merdivenlerden çıktı, dudaklarını tıpkı annem gibi birbirine bastırıyordu. Ama beni görünce gülümsemi. “Filminiz nasıldı?”

“Güzel,” dedim hızla, duyduklarımın dolaylı yüzümün ısındığını hissederek. “Epey yorgunum. Yatmaya gidiyorum.” İkisinden biri başka bir şey söyleyemeden merdivenlerden yukarı fırladım.

Odama döndüğümde kapıyı sınıksıkı kapadım ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

Annemin sözlerini kafamdan atamıyordum.

Yıl boyunca zamanımı çarçur etti.

Hakkımda böyle düşünüyordu. Beni koşulsuz sevmesi gereken öz annem. Tam bir zavallı olduğumu düşünüyordu.

Aklıma berbat bir düşünce geldi. *Acaba haklı mıydı?*

Telefonumu elime aldım ve Reddit’i açtım. Elm’e yazmalı, öncesinde öyle birdenbire çıktığım için özür dilemeliydim.

Yeni bir mesaj sayfası açtım ama ne söylemem gerektiğiyle ilgili epey kararsızdım. Düşünebildiğim her şey berbat tınlıyordu.

Bir fotoğraf göndermediğim için üzgünüm...

Kendimi içine soktuğum güç durumdan kurtarmak için acınası bir girişimle İtalyan yemeği tıkmaya hazırlanıyordum.

En iyi arkadaşım bunun Ölüm Kadına Yakışır zamanım olduğuna karar verdi ve dürüst olmam gerekirse haklı sayılır fakat bunlardan birini zaten yaşadım ve yaşadığım şey yete-riñce utanç vericiydi.

Annem zamanımı çarçur ettiğimi düşünüyor ve kuşkusuz kendime güvenim an itibariyle en yüksek noktasında değil!

Birdenbire beliren bir sohbet penceresi bana göz kırptıyordu.

ElmSokağıKâbusu84: Selam yabancı, hâlâ o fotoğrafı bekliyorum ;)

ElmSokağıKâbusu84: Altmış beş yaşında değilsen, ki bunun bir sakıncası yok, yani, beni haberdar et, olur mu?

ElmSokağıKâbusu84: Ayrıca, bel bağlayacağım bir fotoğraf olmadan çift taraflı aynalı bir odada hapsedilmişim gibi hissediyorum... Sen beni görebildiğin hâlde ben seni göremiyorum. SANKİ POLİS HER AN ENSEMDE BİTECEK. Haklıydı. Ortada hiç fotoğraf olmaması kabul edilebilirdi ama kendisi ilk adımı attığı için ve karşılığında benimkini göreceğinin vaadiyle kendi fotoğrafını yolladığı için derhal bir fotoğraf yollamazsam tüm dengemiz altüst olacaktı.

Katie'nin sözleri aklıma geldi. Meryl Olsa Ne Yapardı? Büyük olasılıkla kahrolasica fotoğrafı yollar ve artık bu konuda endişelenmezdi.

Ne var ki Meryl, tıpkı Katie gibi, sarışın ve güzeldi. Kolayca popüler olabilen ve doğuştan özgüvenli. Bir *Dracula* monologunu kusursuzca söyleyebilecek türde biriydi. Meryl veya Katie olsaydım tüm bu boktan iş çok daha kolay olurdu.

Bir mesaj geldi. Katie'dendi. *Seni şimdiden özledim.* Yarı şapşal yarı tatlı bir edayla gülümseyen bir fotoğrafı mesaja eşlik ediyordu. Katie düzgün bir *selfie* nasıl çekilir bilirdi. Daha başlamadan, yaz tatilinde nasıl çuvalamayacağını bilirdi.

Annemin benim hakkımda söylediklerini, Alice, Katie hakkında asla söylemezdi.

Kalbim küt küt atarken, parmaklarım sinir bozukluğuyla karıncalanırken ani bir karar verdim çünkü Meryl Olsa Ne Yapardı sadece Meryl gibi biriyseniz işe yarardı.

Reddit uygulamasına döndüm ve kendimi durdurmadan önce Elm'le sohbet odamıza Katie'nin fotoğrafını yükledim ve Gönder'e bastım.

Elm anında karşılık yazdı.

ElmSokağıKâbusu84: Tekrar merhaba, Carrie, fotoğrafınla tanıştığıma sevindim! Senin de altmış beş yaşında olmadığına memnunum!

Carrieninİntikamı01: Gerçekten de değilim! Şimdi yatmaya gidiyorum. Yarın konuşuruz!

Uygulamayı kapattım, yaptığım şey yüzünden şimdiden kısmen de olsa pişmandım.

Yanlış olduğunu biliyordum, bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama bir anlığına Katie kadar güzel, duygularına hâkim ve kendinden eminmişim gibi yapmak hoşuma gitmişti.

Zamanımı çarçur etmiyormuşum gibi yapmak hoşuma gitmişti.

Bir parçam ona yeniden mesaj gönderip bunun bir yalan olduğunu söylemek istediye de şu noktada bunu yapmak saçma olurdu. Utanç verici olurdu.

Ayrıca bu yalnızca internet üzerinden aptalca, önemsiz bir arkadaşlıktı. Ne o ne de Katie gerçeği öğrenecekti.

Sonuç olarak gerçek hayatta tanışmayacaktık.

Kötü Kararlar Elkitabı

Şüphesiz, burada bir korku filmi çekebilirdiniz.

Catskills'deki yazımın üçüncü sabahında, saatin on biri göstermesinin hemen akabinde odamın penceresinden dışarı baktım. Tüm görebildiğim arazimizi kuşatan ağaçlar ve usulca akan dereydi. Yılan gibi kıvrılan yoldan arabayla ulaşılan kulübe küçüktü; yalnızca iki yatak odası, bir de çatı katı vardı. Kulübenin dış cephesi yeşil ahşap kaplamaydı. İçeride, zemindeki eğri büğrü kalaslardan ve tavanlarda kabaca yontulmuş kirişlere çeşit çeşit ahşap vardı. Geçen yaz buradaki odamı kişiselleştirmek için elimden geleni yapmıştım. Kasabadan korku filmi posterleri ve süs eşyaları almış, duvarları mor boyayla iki kat boyamıştım. Düşündüğümde daha koyu bir renk ortaya çıkmıştı ve bu yalnızca ürperticilik unsurunu arttırmaya yaramıştı. Annemin bir duvarı daha açık bir renge boyayarak odayı aydınlatmam yönündeki ikna çabalarına rağmen bu hâlini içten içe seviyordum.

Eğer burada *bir* korku filmi çekilecek olsaydı bir grup arkadaş tatil için, bir toplantı için ve ergenlik çağındalarsa ebeveynlerinden –otuzlarındalarsa düzenli hayatlarından– uzakta bir hafta sonu geçirmek için buraya gelirdi. Ancak, işte can alıcı kısmı, ya ormanda gizlenen (13. *Cuma*) ya da içeride, burada bir araya gelmiş insanların arasında (*Davet*) dengesiz bir katil olurdu. Belki de katil, bir insan olmazdı,

belki ormanın derinliklerinden gelen bir ceset hırsızı, kulübe sakinlerinden birini kontrolü altına almak için bekliyor olurdu (*Honeymoon*) veya topraktan yükselmeye hazırlanan, insan eti peşindeki iblisler olurdu. (*Şeytanın Ölüsü*) Bazen hepsini birden, korku filmi temalarının karışımı olarak tek bir enfes yapımda özetlenmiş hâlde bulurdunuz. (*Dehşet Kapısı*)

Elbette burada öyle canavarlar yoktu. Burada bana gölge eden tek bir şey vardı: Hâlâ yazılmayı bekleyen senaryom.

Kendime burada bulunduğum her an elimden geldiğince yazacağımı söylememe rağmen dün ve önceki gün pek planladığım gibi geçmemişti. Yazma zamanımı, evi düzene sokmalarında ebeveynlerime yardım etmek ve antikacılarla giderken onlara eşlik etmek için kullandım. Gecelerimi ise yavaş internet yüzünden durmadan kesilen korku filmleriyle tükettim.

Fakat bugün bu düzeni değiştirecektim. Değiştirmek zorundaydım.

Bitkin hissetmekle birlikte öğleden önce en azından bir replik yazmayı başarmakta kararlıyım. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve senaryomu yükledim. Yaptığım ilk iş, NYU başvurumu teslim ettiğim gün neredeyse ekrana kustuğum darmaduman sözcükleri kesip başka bir dokümana taşımak oldu. O kısımla daha sonra ilgilenecektim. Şimdilik az da olsa kabul edilebilir olan tek yere dönüyordum: İlk sayfaya.

KULÜBENİN İÇİ – GÜNDÜZ

Şeytani bir şekilde yanıp sönen imleç bana meydan okuyordu.

Ellerimi klavyeye koydum, harekete geçmeye hazırdım ama parmaklarım gerginleşti.

Senaryomun, sayfanın tepesinde büyük harflerle yazılmış başlığına göz attım:

KÖTÜ KARARLAR ELKİTABI

Midem bir tuğla kadar ağırdı ve gözlerim uykuya dönmem için yalvarıyordu. Fikir orada, kafamın içindeydi –korku filmlerinde karakterlerin sıklıkla aldıkları kötü kararları karşı karşıya getiren satirik bir korku filmi– ne var ki fikrin orada olması başka, yazmak başkaydı. Şimdiye dek yazdığım en uzun, bütüncül nitelikteki yazı Emily Brontë’yle ilgili bir kompozisyondu. Sekiz sayfaydı, satırlar çift aralıklıydı ve yarısı Heathcliff alıntılarıyla doluydu. An itibarıyla arka bahçeye çıkmak ve GÜNÜN BİRİNDE YAZAR OLMAK İSTERDİ yazan bir mezar taşı oymak, bu kahrolası dokümana tek bir kelime yazmaktan daha kolaymış gibi geliyordu.

Bunu yapabilmem, tarihteki diğer tüm yazarların yaptığını yapabilmem ve “her şeyden uzakta” zamanımı doğru kullanarak değerli bir şey yaratabilmem gerekirdi. Sonuçta Stephen King’in Maine’de yaptığı buydu.

Gözlerimi imlece diktim.

Sorun şuydu ki ben Stephen King değildim. Boş sayfa beni şu hareket edemediğiniz rüyalardan birinde olduğu gibi donakalmış hissettiriyordu. Veya bir korku filminde titreyen ana karakterin katilin hemen oracıkta olduğunu bildiği fakat kimbilir hangi ahmakça sebepten orada hareketsiz durduğu, koşmayı reddettiği zamanki gibi.

Yahut bir *Dracula* seçmesinde repliklerin beynimden silindiği zamanki gibi.

Bilgisayarımı sertçe kapattım, bir kenara ittim ve yataktan kalktım.

“Günaydın, uykucu,” dedi babam, ben mutfığa girerken. Kafasını *iPad*’inden kaldırıp baktı. O ve annem, ceviz ağacından yapılmış yuvarlak masada oturmuş, kahve içerken her zaman yaptıkları gibi ön taraftaki pencereden dağları seyreliyorlardı. “Dağ havası seni uyuttu, değil mi?”

İşin aslı, gecenin yarısını bir film izlemeye çalışarak geçirmiştim ama bunu başarmam berbat internetimizin takılıp

durması yüzünden yaklaşık üç saatimi almıştı. Filmi bitirdiğimde elbette Elm’le bu konuda konuşmam gerekmişti. Sabaha karşı üçte ancak oturumu kapatabilmiştim.

“Hava güzel,” dedim, kupama kahve koyup hatırı sayılır miktarda vanilyalı krema ve üç şeker eklerken. Kendime bir kâse mısır gevreği hazırladıktan sonra annemle babamın arasına oturarak babamın tabağından bir parça hindi pıstırması aşardım. “Bu arada internet metronun R hattından daha yavaş. Gecenin yarısını filmimi oynatmaya çalışmakla geçirdim.”

Annem kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. “Bunu *sen* düzeltmek ister misin, Her Zaman Bir Sorun Bulan Hanımefendi?”

İğnelemesine aldırmadım. “Tabii,” dedim zorla gülümseyerek. Karıştırdığım gevreğimden bir kaşık aldım. “Beni *Best Buy*’a götürürseniz eve kablosuz internet için bir sinyal güçlendirici alırım. Bana eşlik ederseniz bugün giderim.”

“İnternet benim için yeterli,” dedi babam *iPad*’ini bana doğru çevirerek. “Bu arada, bugün *Times*’ta bağımsız sinema ekonomisiyle ilgili bir yazı var. İncelemek isteyebilirsin.”

“Teşekkür ederim, baba,” dedim. “Okuyacağım.” Gevreğimden bir kaşık daha aldım. “Yalnız, bir filmi oynatmak bir gazete yazısı okumaktan farklı. Dün gece hemen hemen hiçbir şey yükleyemedim.”

Annem kaşığını mısır gevreği kâsesinin kenarına hafifçe vuruyordu. Sanki *Kapan*’daki anne gibi beni hipnotize etmeye çalışıyordu ki muhtemelen niyeti gerçekten buydu. Bir şekilde beni aktif olmaya, asla sahip olmadığı doğada yürüyüş yapmayı seven, aşırı üretken kız çocuğuna dönüşmeye ikna etmeye çalışıyordu. Chrissy annemin gençken bile daıma enerjik ve hareketli olduğunu, kendisininse bol bol televizyon izleyip bol bol az alkollü bira içtiğini hep söylerdi. “Sana ne yapman gerektiğini söylemek istemem ama belki de internette biraz daha az zaman geçirmelisin?”

Bana ne yapmam gerektiğini söylemek istemediğini belirtip ardından tam olarak bunu yaptığı her seferinde beş sent alsaydım, Jordan Peele'e lanet senaryoyu benim için yazması için gerekli ödemeyi yapabilirdim. Bir kaşık daha mısır gevreği yedim. "Zamanımı nasıl geçireyim? İşin başlamasına daha var, değil mi?"

Senaryonu yazarak, seni salak.

Ebeveynlerim aralarında bakıştı. "Şey, durum şu ki," dedi annem. "Marianne bu sabah arayıp sana daha erken ihtiyaç duyabileceğini söyledi. Birkaç hafta daha vaktin olacağını söylediğimi biliyorum ve senaryon üzerinde çalışmak istediğini de biliyorum ancak buna hazırsan, sana ihtiyacı varmış."

Gözlerimi mısır gevreği kâsesine diktim. Kendimi zipline işine gönüllü olarak teslim etme düşüncesi –üstelik planlanandan daha erken– bir yandan korkunç geliyordu fakat aynı zamanda son kırk sekiz saat... zor geçmişti. Yapacak hiçbir şey yoktu, bir filmi güçbela oynatabilmişim ve sessizlik, boşluk ve her şeyin durağanlığı bana ağır geliyordu. Elm'le çevrimiçi sohbetlerim güzel olan tek şeydi ama gün içinde oturum açsa bile mesajlar seyrekti. Şimdiden hayli yoğun geçen stajı, çoğu gün, sohbetimizin son hıza ulaştığı gece saatlerine dek onu meşgul ediyordu.

Ayrıca elimde yapacak bir iş olursa senaryomda hiçbir ilerleme kaydedemediğim için bu kadar kötü hissetmek zorunda kalmazdım.

"Tamam," dedim. "Sanırım daha erken başlayabilirim. Yani bana gerçekten ihtiyacı varsa."

"Harika," dedi annem ellerini kavuşturarak. "Marianne, eğitim için bu öğleden sonra gelebilir, diyor."

Taze Et

Ebeveynlerim, “esnekliğimin” bir ödölü olarak sinyal güçlendiriciyi almak için yirmi dakikalık araba yolculuğuyla *Best Buy*’a giderek zipline vardiyalarımđan sonra (of) Elm’in tavsiye ettiği filmleri izleyebilmemi garanti etti. Sonrasında *Target*’a uğrayarak yeni iş yerimde giyebileceğim şort, tişört ve rahat giysiler satın aldık.

Bir şeyler yemek için Woodstock’taki üçümüzün de bayıldığı, tüm gün kahvaltı servis eden bir mekâna uğradık. Ardından kasabada biraz dolaştık. Staj yapmayacağım galerilerin, babamın biraz durup baktığı müzik dükkânının ve içindeki her şeyin dağlarda yaşamakla ilgili bir fotoğraf çekiminden çıkma göründüğü ev eşyaları mağazasının önünden geçtik. Derken saat bir buçuk oldu, gitme zamanıydı. Eğitim vardiyam saat ikide başlıyordu.

Zaman çizelgeme gelince, bunun kusursuzca planlanmış olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Elm çoğu gün, saat on birden altıya kadar çalışıyordu ve NYU programında olduğum zannından onu hiç kurtarmadığım için, derste veya atölye çalışmasında olmam ya da bu yaz yapıyor olabileceğim diğer büyüleyici şeyleri yapmam gereken zamanlarda mesajlarına fazla çabuk cevap vermemeye dikkat ediyordum.

Arka yolu kullandığımız hâlde dağ yollarına kolaylıkla tırmandık. Babam tüm tekerleklerden çekişli bir arabaya sahip olmanın ne kadar muhteşem olduğundan bahsedip durdu.

(İnanın, bir *Porsche* ve *Subaru*’muz arasında seçim yapabilseydi ikincisini seçerdi.) Sonunda kayak dükkânlarının ve ucuz pizzacıların olduğu Hunter’ın ana caddesine ulaştık. Caddeyi tırmanarak geniş pencerelere ve arkasındaki dağların kıvrımını yansıtan inişli çıkışlı bir çatıya sahip, merkez bina olması muhtemel, geniş bir yapıya vardık.

Annem ileriye işaret etti. “Marianne merkez binanın hemen yanındaki yere gitmeni söyledi.”

“Kimi sormalıyım? Marianne bugün orada mı?”

“Emin değilim,” dedi annem omuz silkerek. “Fakat bunu öğreneceksin.”

“Güzel bir ilk gün geçir!” dedi babam ben sırt çantamı alıp arabadan inerken. “Seni almak için altıda geleceğiz.”

Annemin gösterdiği yerin kapısına yaklaştım, lakın yanılmış olmalıydı. Burası kışa kadar kapalı bir kayak dükkânına benziyordu. İndirimli montlar ve örgü şapkalar... Geri dönüp otoparka göz gezdirdim ama *Subaru* çoktan gitmişti.

Telefonumu çıkardım. Saat 2:01’di. Kahretsin.

Sola, merkez binaya doğru yürüdüm fakat orası da aynı şekilde boştu.

2:03. İki kere kahretsin. Annemin bana bir lütuf olarak bulduğu işteki ilk vardiyama şimdiden geç kalmıştım. Hızla hüznü, terk edilmiş kayak dükkânının önüne geri döndüm. İçerisi karanlıktı ve kötü bir şeyler olacak hissi yaratıyordu; kıyamet öncesi sessizliğin gerginliği. Kapı kolunu çektim. Kilitliydi.

“Ne yapıyorsun?”

Yerimden sıçradım. Döndüğümde benim yaşlarımda, belki benden birkaç yaş büyük bir kız gördüm. Fransız örgülü kırmızı saçları kafasını çevrelemiş, omuzlarına iniyordu; bir burun halkası vardı ve sol kulak memesi yukarı doğru sıra sıra çiviyle doluydu; ela gözleri koyu renkli sürmeyle çerçelenmişti; yüzünün ve kollarının neredeyse her santimetresi

çillerle kaplıydı. Punk-rock düşkünü bir Pippi Uzunçorap gibi görünüyordu. Bir Zipline Deneyimi tişörtü giyiyordu, kot şortunun kemer halkalarından en az dört karabina sarkıyordu ve belindeki bir telsizden bipler meler geliyordu.

“Üzgünüm, ben...”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kayak dükkânına zorla girip naylon eldivenleri götürmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır...”

Kız bir çizgi film den fırlamış kötü karakter gibi kafasını arkaya atarak kıkır kıkır gülmeye başladı. Aniden durdu. “Özür dilerim, bir pislik gibi davrandım. Sen Olivia mısın?”

“Evet, sen nereden...”

“Gel hadi,” dedi yanımdan yürüyüp geçerken. Onu takip ettim, ritmine ayak uydurmak kolaydı. Benden, Brooklyn’deki herkesten çok daha yavaş yürüyordu. “Kayıt ofisini arıyorsun, değil mi?”

“Sanırım.”

“Hemen şuracıkta.” Sırıttı. “Gelişini sabırsızlıkla bekliyorduk.”

Gelişini sabırsızlıkla bekliyorduk? Ona bir filmdeki kötü karakter gibi konuştuğunu söylemek istedim. Yani, hadi canım. Bu tür bir repliği, yaklaşan tehlikeyle fazlasıyla yüklü olduğu dikkate alındığında, bir senaryoya asla koymayacak kadar kalitesiz bulurdum. Bu tür bir replik aklıma geldiğinde her halükârda beni yazar tıkanmasıyla felce uğrattırdı.

“Ya, öyle mi?” diye sordum köşeyi dönmüş, üzerinde levha olan bir kapıya yaklaşırken. ZİPLİNE İÇİN BURADA KAYIT YAPILIR.

“Elbette öyle,” diye devam etti kız. “Yeni bir oğlan dışınd a, geçen yazla birebir aynı ekibiz ve taze et için can atıyoruz.”

Taze et. Yine aynısını yapmıştı. Düşündüm de bir zipline parkurunda bir korku filmi çekmek eğlenceli olurdu. Çok

fazla seçenek vardı. Dağların tepesinde yaşayan koca ayak tipinde bir canavar veya güvenlik donanımını sabote eden manyak bir katil. Ya da herkes terk edilmiş bir kayak evinde kapana kısılmıştır, kapılar kilitlidir, katilin kim olabileceği merak ediliyordur. Bu konuda yazacak olsaydı Elm kurguyu bu şekilde yapardı. Kuşkusuz bir kaza meydana gelirdi. Kayak evinde toplanırlardı, elektrik kesilirdi ve kapılar içerdiden kilitlenirdi. Ancak o zaman kazanın aslında bir kaza olmadığını, diğer herkesle aynı Zipline Deneyimi tişörtü giyen ve karabinalar takan katilin aralarında gizlendiğini fark ederlerdi...

Kız kapının dışında durdu. “Bu arada ben Steinway,” dedi.

“Steinway mi?”

“Bu benim soyadım. Aynı zamanda çaldığım piyanonun da markası.” Yine kafasını arkaya atarak güldü. “İnanamıyorum, şimdiden fazla olduğumu düşünüyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiç de değil.”

Gülümsedi ve kapıyı açtı. “Beni izle.”

İçerisi kayak dükkânına hiç benzemiyordu. Odada çocuk ve yetişkin gruplarının, tatile gelmiş veya en azından o günlüğüne tatilde olan insanların sesleri yankılanıyordu.

Steinway, satılık tişört ve ekipman sıralarının arasından geçerek arka taraftaki etrafı insanlarla çevrili bir kayıt masasına yürüdü. Masanın köşesini kaldırdı ve diğer tarafına geçti. Onu takip ettim.

Tezgâhta tozla kaplı bir bilgisayarın klavyesinde bir şeyler yazan bir oğlan vardı.

“Çantayı ve eşyalarını buraya koyabilirsin,” dedi Steinway dolaplardan birini açarken.

Eşyalarımı oraya attım ve Steinway bana bir not panosu verdi. “Ah, bunu imzala. Sadece temel feragat belgen. Şimdi, sana bir tişört bulayım.” Dizlerinin üstüne çökerek dolap kapaklarını açıp kapamaya koyuldu.

Elimde not panosuyla insan kuyruğuna, ardından tekrar kayıt masasındaki çocuğa baktım. “Yardıma ihtiyacı var mı?”

Steinway başını olumsuz anlamda salladı. “Hepsi saat iki buçuktaki tura katılacak. Tennyson onların kaydını yapar. Zaman var, arkadaşım, bolca zaman var.”

“Tamam,” dedim. Feragat belgesine imzamı attım. Fazla dikkatle okumadığım hâlde, dışarıda, olur da feci bir şekilde düşüp ölürsem bunun Zipline Deneyimi’nin hatası olmayacağından emin oldum. Derken ne yapmam gerektiğini bilemeyerek ellerimi ceplerime sokuşturdum. Tennyson uzun ve sıskaydı, boyu en az bir doksan beş olmalıydı. Saçları bir süredir yıkanmamış gibi görünüyordu ve boynuna bir bandana takmıştı. Yanılmıyorsam azıcık ot kokuyordu. Hiç içmemiş olsam da Brooklyn civarında yürümekten kokuyu ayırt etmeye başlamıştım.

“Aha!” dedi Steinway. “M beden olur mu? Biraz bol gelebilir ama elimde yalnızca bu var.”

Tişörtü verdi. Onu kalın askılı atletimin üstüne giydim. Boldu ama olsun, artık en azından göze batmazdım.

“Tennyson, bu Olivia,” dedi Steinway, gerçi oğlan benimle uğraşamayacak kadar meşgul görünüyordu.

Yine de bana döndü. “Olivia! Yeni çaylak. Ortama bir heyecan katarak bizi her zaman aynı ekiple olmanın sıkıntısından kurtarmak için gelmiş. Üstelik bir hatun olduğundan nüfusumuza denge katacak. Burada daha fazla hatuna ihtiyacımız var, haksız mıyım?”

Steinway gözlerini devirdi. “Bu cinsiyetçi bir yaklaşım.”

“*Daha fazla* kadın istemek cinsiyetçi mi? Nasıl?”

Steinway omuz silkti. “Şu anda seni eğitmek için vaktim yok. Ama bir aptal gibi konuşuyorsun.”

Tennyson ona aldırmadan elini uzattı. “Tennyson, şu lord gibi. Lord Alfred. Şair.”

“Onu anladık,” dedi Steinway.

“Her neyse, çoğu insan bana Ten der. Çocukluğumdan beri böyle. Sanırım mükemmeliyeti bozamıyorsun.”

Sırf kendimi tanıtırken söyleyecek bir şeyim olsun diye içimden adımları değiştirmek geldi. *Olivia*, ama bana Liv, Livvie, Via diyebilirsin? Hayır, *Olivia*, ama en sevdiğim insanların yaptığı gibi bana Carrie diye hitap edebilirsin.

Tennyson (Ten?) devam etti: “Ve Steinway’e aldırma. O da ekipte daha fazla hatun olmasından memnundur... Değil mi, Steinway?”

Kız, ilk kez, kızardı, çilleri neredeyse kayboldu fakat hızla toparlandı. “Sen bir aptalsın,” dedi. “Hadi, Olivia. Bu bürokratik kayıt saçmalığından uzaklaşıp asıl işe geçelim. Ana parkur büyüleyicidir. Umarım yüksekte korkmuyorsundur!”

Yutkunduğumda boğazım ansızın düğümlendi. Steinway’in peşine düştüm.

Annem önceden hakkımda ne düşünmüş olursa olsun, artık beni kesinlikle vaktimi çarçur etmekle suçlayamazdı.

Elm Sokağı Kâbusu

Geniş bir koridor boyunca ACİL DURUM ÇIKIŞI yazan bir kapıya doğru yürüdük.

Elimde olmadan kamera çekimini hayal ettim. Ferah, boş koridor, yanıp sönen bir floresan ışığı, David Lynch'in İkiz Tepeler ve benzerlerinde her zaman yaptığı gibi duymazdan gelemeyeceğiniz berbat bir ses çıkarmak...

Sonra bir kız veya bir erkek, belki ikisi birden koridorda koşardı. Arkalarında kimin olduğunu bilmezsiniz ancak *birinin* olduğunu bilirdiniz.

Kahretsin, belki de senaryoya böyle başlamalıyım. İnsanların kulübeye gelişyle değil, canavarlarla ve Gölge Gölü'yle ilgili berbat repliğimle değil ama karanlık, esrarlı bir koridorda koşarlarken, izleyiciyi oraya nasıl geldiklerine dair meraktan çatlatarak. Bense biliyor olacaktım ve yavaş yavaş ortaya çıkaracaktım. İngilizce öğretmenimin bıkırtıncaya dek anlattığı gibi “her şeyin ortasında” anlatım tarzını benimseyecektim.

Kim bilir, belki piyano çalan bir karakter bile eklerdim. Dost canlısı ve uyumlu ama sonradan açığa çıkacak ufak bir sırta sahip birisi...

Parmaklarımda bir karıncalanma hissettim. Ne zaman iyi bir fikrim olsa bunu hissederdim. Steinway kapıya doğru

* Bir hikâyenin anlatımına olayların can alıcı bir noktasından başlama tekniği. Daha önceki olayların açıklaması geriye dönüşlerle sağlanır. (ç.n.)

yürüyüp onu itti. Hiçbir şey olmadı, hiçbir ses yoktu; levha sadece yanlış kapıyı kullanmayı deneyecek ziyaretçilere karşı zayıf bir caydırıcıydı. Anında gün ışığına geri çıkmıştık.

Tanrım, bu kahrolasıca güzeldi.

Burada hiçbir bina göremezdiniz, yalnızca dağlar vardı. Lakin evimizden görülen, hepsi uzakta ve ötede, bir resim gibi ufka oyulmuş dağlar gibi değillerdi. Bu manzara farklıydı. Dağlar *hemen buradaydı*; fark edilmeyi, takdir edilmeyi istiyorlardı. Kayak teleferikleri tembelce gidip gelerek insanları dağın yukarısına taşıyordu. Önümüzde kocaman görünen halat parkurlu bir kule vardı. Çocuklar üzerinde oynarken kahkahaları su damlacıkları gibi saçılıyordu.

Güneş yüksekteydi ve gökyüzü masmaviydi. Üstelik verdiği his... bu çılgıncaydı ama verdiği his tıpkı önümde uzanan Manhattan'ın tamamına bakmak için East River'ı kendi başıma gezmeme benziyordu. Sanki hiçliğin ortasında değil de *her şeyin* ortasındaydı. Bu hissi geçen yaz eve ilk gelişimizden hatırlıyordum. Ne var ki bu sene NYU dramı dikkatimi başka yöne çektiğinden bunu tamamen unutmuştum.

"Tennyson'ın kusuruna bakma," dedi Steinway. "Daha önce biseksüel bir kız görmemiş gibi davranıyor."

Kafamı iki yana salladım. "İma ettiği şey *bu* muydu? Biraz kırıcı, değil mi?"

Steinway örgülerini düzeltti. "Kasten bir pislik gibi davranmıyor, sahiden, yoksa buna duyarsızlaşırdım ama evet, kesinlikle yakışıksız. Buna alışıyorsun, sanırım. Bir gün, onun her zaman hayalini kurduğum uzun boylu otçu oğlan olduğunu söyleyeceğimi sanıyor."

Ben gülerken Steinway telsizindeki bir düğmeye bastı. "Steinway'den Jake'e. Cevap ver, Jake."

Bir cızırtı oldu ve sonra bip sesi geldi. "Devam et, Steinway."

"İki buçuğu Çaylak için beklet. İU için gökdeline doğru gidiyoruz. Tamam."

"Anlaşıldı. Tamam."

Steinway başka bir düğmeye bastı. “Tamam.”

Yürümeye devam ederken gözlerimi ona diktim, bir hayli etkilenmiştim. Bir şekilde tüm bu olayın kulağa bir gizli operasyon gibi gelmesini sağlamıştı. “Gökdelen şu mu?” Yaklaşık elli metre ilerideki kayak teleferiğini işaret ettim.

“Çıkarımsal akıl yürütme,” dedi Steinway. “Güzel.”

“Ya İU?”

“İlk uçuş. Şey, daha açık olmak gerekirse burada, eğitimde ilk uçuş diyoruz. Her neyse, bu jargonu kullanmak zorunda değilsin. Sadece vakit geçirmeye yardımcı oluyor. Daha önce bir zipline işinde çalıştın, değil mi?”

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Halat parkurlu kuleye doğru ilerlerken Steinway’in yürüyüşü yine yavaş ve rahattı. Jake, her kimse, grubu bizim için beklettiği hâlde kızın hiç acelesi yokmuş gibiydi.

“Bir yaz kampında falan çalıştın mı?”

“Hayır.”

Durup bana döndü, bir eli belindeydi. “Ama bir yaz kampına *katıldın* ve zipline yaptın, değil mi?”

Ensemi kaşıdım. Görkemli güneş birdenbire fazla parlak geldi. Sanki hiçbir sır saklayamazmışım gibi hissettiriyordu ya da saçmalığa fazla toleransı yokmuş gibi görünen Steinway buna sebep olmuştu. Aklınızdan geçeni görebiliyormuş gibi duruyordu. “Pek sayılmaz. Bu civardan değilim. Brooklyn’de yaşıyorum.”

Bir kahkaha attı. “Bu işi nasıl aldın peki?”

Şimdi kızarma sırası bendeydi. “Tanıdık kayırması.”

Steinway bir kez daha kıkır kıkır gülmeye başladı. “Aman Tanrım, seni şimdiden sevdim.”

Parmaklarımda o karıncalanmayı yine hissettim ama bu kez Asla Var Olmayacak Senaryo’da küçük bir ilerleme kaydettiğim için değildi. Bu, Katie’yle tanıştıgımda hissettiğim

karıncalanmaydı. Birbirimizi Xaverian Lisesi'nin yemekhanesinde bulmuştuk, yalnızca ikimiz kiliseye bağlı özel okulda öğrenci olma konusunda yeniydik. Biz devlet okulu kızlardıydık, orta okulu devlet okulunda –birimiz The Ralph A. Fabrizio'da, diğeri Walter Kassenbrock'ta– okumuştuk, diğlerinin geldiği okullardan gelmiyorduk. Katie'yle tanışmak bir müttefik bulmak gibiydi. Bende uyandırdığı his beni görebildiği, beni gerçekten görebildiği, kim olduğumu görebildiği. Chrissy'yle ne zaman bir araya gelsem böyle hissederdim. Elm'le konuşurken de böyle hissediyordum.

Bazen dünyada tek istediğiniz şey, gerçekten görülmektir.

Ve bazen bunun olması çok ama çok zordur.

“Annem Marianne'i yani şirketin sahibini tanıyor,” dedim. “Sanırım çok eskiden tanışıyorlar. Ben onu hiç görmedim.”

“Marianne harikadır,” dedi Steinway. “Burada herkes harikadır. Bir ahmak gibi davranmadığında Tennyson bile.” Halat parkurlu kuleyi işaret etti. “Pekâlâ, deneyimli bir rehber falan olmadığın için büyük ihtimalle Tennyson'ın bugün yaptığı gibi kayıt masasını idare edersin ama bazen Ropeland'in, halat kuleye böyle diyoruz, denetlenmesinden sorumlu olursun. Orası çoğunlukla boyları zipline için kısa olan çocuklar içindir. Aslında her zaman içimizden biri orada durup çocukları parkurda yönlendirir. Oradaki oğlanın adı Joe, ara sıra burada bize yardım eder. Neyse, ağırlıklı olarak sadece parkurun kenarında durup birileri saldırgan davranırsa veya sıraları gelmeden tırmanmaya çalışırsa düğük çalacaksın. Ara sıra eğitmenlerden birinin yardımına ihtiyacı olabilir ama genellikle yalnızca göz korkutacaksın. Anladın mı?”

Midemde bir rahatlamanın hazzını hissettim. Bu durumda insanların havada uçmasını sağlamak için bir ormanın ortasındaki bir platformun üstünde olmayacaktım. Bunun

üstesinden gelebilirdim. Bunun kesinlikle üstesinden gelebilirdim.

Az katlı bir apartman yüksekliğindeki kuleye gözlerimi diktim. Sadece ona bakmak bile karnımı ağrıttı ama kendime bunun sorun olmadığını söyledim. Bir eğitmen bana ihtiyaç duyarsa ona yardım edebilirdim. *Değil mi?*

“Çoğunlukla yardıma ihtiyaç duyulmaz zaten, bu yüzden fazla endişelenme. Hadi.”

Halat parkurunun yanından geçerek kayak teleferiğine doğru yürüdük. Sıra vardı ama Steinway öne geçti. Orada bizimle aynı tişörtü giyen bir kız duruyordu; tırnaklarındaki kırmızı ojeyi ufalıyor ve ara sıra önündeki kuyruğa bakıyordu.

“Cora, bu yeni kız, Olivia. Olivia, Cora. Olivia’yı yukarı çıkarıp ona zipline parkurunu göstereceğim.”

“Anlaşıldı,” diyen Cora hâlâ tırnağındaki ojeyi ufalıyordu. Sonra kafasını kaldırıp kalabalığa seslendi. “Sırayı bozmayın!”

Herkesin önüne geçtik ve saniyeler içinde kalçalarımıza çarpan bir oturak arkamızda sallanıyordu. Oturduk ve Steinway demir çubuğu aşağı çekti. Zemin artık altımızda değildi. Dağın tepesine doğru süzülüyorduk.

Hızla aşağı bir bakış attım ve midem takla attı. Daha önce kayak teleferiklerini kullanmış fakat onlardan asla hoşlanmamıştım. Her şeyden önce, neden oturaklarda kemer yoktu? Neden demir çubuklar daha geniş kapsamlı değildi? Sorulması gereken çok fazla soru vardı.

“Cora iyi biridir ancak bu aralar biraz durgun çünkü uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşından yeni ayrıldı,” dedi Steinway. “Evleneceklerini filan düşünüyordu galiba. Daha yirmi bir yaşında, ne yazık ki.”

Biz gittikçe yükselmeye devam ederken Steinway’in ayakları ileri geri sallanıyordu.

“Tanrım, yüzün yeşile döndü. Sende taşıt tutması yok, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Yüksekten mi korkuyorsun?”

“Şey...”

“Hayır, ciddi *olamazsın*. Şaka yapıyor *olmalısın*.”

“*Çok korkuyor sayılmam*.”

Steinway kaşlarını kaldırdı. “Neden buradayım demiştin?”

Bir an için burada, yukarıda, başka hiçbir şeyin öneminin olmadığı gökyüzündeki oturağımızda, ona anlatabilirim diye düşündüm. Yaz için kendi planımı yapmakta başarısız olduğumu ve annemin bana yapacak bir şey bulmak için tanıdıklarını aradığını. Çok geçmeden cesaretimi kaybettim. “Sana söyledim ya,” dedim duyusuz bir sesle. “Tanıdık kayırması.”

Bu kez kıkırdamaktan çok pis pis gülerек bununla eğlendi. “Eh, yerle aramızdaki mesafeyi fazla düşünmemeye çalış.”

Steinway de teleferik de durdu. Oturağımız sallanmayı sürdürüyordu ve midem bulanıyordu. Teleferik bu kez bir sarsılma eşliğinde yeniden hareket etti. “Bugün zorlu bir ilk deneyim olacak,” diye devam etti Steinway.

“Ne demek istiyorsun?”

“Marianne tüm çaylakların bir zipline parkurunu tamamlamasını ister. Genellikle bu bir ikramiye olarak görülür çünkü çoğu kişi zipline yapmaktan hoşlanır. En azından, yazlarını bir zipline parkında geçirmeyi seçmiş olan çoğu kişi.” Bir kez daha kaşını kaldırdı. “Olsun, buna alışabilir misin? Marianne’e bir bahane uydurabilirim ama bu sadece kaçınılmazı geciktirir. Bunu yapmanı isteyecektir.”

Başımı salladım. “Sorun değil,” dedim. “Bunu yapacağım.”

Konfor alanı, diye kendime hatırlattım. Burada amaç aptal konfor alanımdan çıkmamdı. Hiçbir sorun çıkmayacağına emindim; serbestçe uçmama ve bedenimin bir mağaranın içinde sıkışıp kemiklerimin çatır çutur ezilmesine yol açan bir *Son Durak* ânı yaşanmayacaktı.

Teleferik dağın zirvesine çabucak yaklaştı. Steinway demir çubuğu kafamızın üzerine kaldırdı.

“Üç deyince atlıyoruz, tamam mı? Bir, iki, üç!”

Oturak bizi neredeyse üzerinden attı ve ayaklarım bir kez daha zeminle bağ kurdu. Burası, yukarısı çok da kötü değildi. Dağ büyük ve genişti, aşağıdaki zeminden farkı yoktu. Bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi değildi. Daha sı Steinway inanılmaz havalıydı ve şimdiden burada kendim olabileceğimi hissediyordum. Bu iyiydi. Bir kez zipline yaptıktan sonra bir daha yükseklikle hiçbir işim kalmayacaktı. Sadece insanların kaydını yapacak ve arada sırada halat parkurunu gözetip denetleyecektim. Bunu yapabilirdim. Bunu yapabileceğimi *biliyordum*.

Arkası bize dönük, belinde Steinway’ın telsizinden olan bir oğlana doğru kırk-elli metre yürüdük. Bir insan kalabalığı oğlanın etrafında toplanıyordu; bunlar tura katılacak diğer kişiler olmalıydı. Bunu yapabilirdim. Sadece Steinway’ın dediği gibi, hakkında fazla düşünmemeliydim.

“Jake de yeni sayılır,” dedi Steinway, biz oğlana yaklaşırdık. “Ben teleferikle aşağı ineceğim ama o hepinizi tur için hazırlayabilir. İki buçuk turuyla birlikte gideceksin.”

“Jake!” diye seslendi Steinway biz oğlanın yanına varırken. “Bu Olivia! Seninle birlikte iki buçuk turunda olacak.”

Arkadan oğlanın uzun boylu, geniş omuzlu, kıvrık ve dağınık saçlı olduğunu görebiliyordum.

Bize döndüğünde, olduğum yerde donakaldım. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Kıvrık saçlar, beni inceleyen büyük, sevecen ve tanıdık gözler.

Beni tanıımıyordu, tanımayacaktı, tanıyamazdı.

Bense onu çok iyi tanıyordum.

“Selam, Olivia,” dedi. “Hoş geldin.” Elini uzattı.

Ben de elimi uzattım. Başımın dönmesine, beynimin tahmin yürütmek... anlamak için mücadele etmesine rağmen, “Selam,” demeyi başardım.

Jake, yüzüne baktığım oğlan, ağaçların arasında bir turda bana rehberlik edecek oğlan...

Jake, *Elm'di*.

ONYX

Benden yalnız başıma dışarı çıkmamı,
başıboş bir psikopat seri katilin olduğu
büyük bir bilinmezliğe balıklama atlamamı
mı istiyorsun? Bu kötü bir karar değil mi?

JIMMY

Kesinlikle.

-O. Knight'ın *Kötü Kararlar Elkitabı*'ndan

İlk Uçuş

“Zipline için hazır mısın?” diye sordu Elm, yani, Jake.

“Hmm,” dedim, düzgün bir cümle kuramayacak kadar aciz bir durumdaydım.

Bu Elm *olamazdı*. Elm bir bağımsız film setinde staj yapıyordu. Havalı teyzeşiyle.

Elm New York taşrasından hiç söz etmemişti, bir kere bile. Elm bu dünyada, benimkinde, yoktu. Sonra aniden hatırladım. Kuzeye gideceğini söylemişti.

Yine de o *olamazdı*. Kuzey uçsuz bucaksız bir alandı. En az on eyalet, Kanada bile, kuzeyde sayılabilirdi. New York’un taşra kesimi dahi çok büyüktü, buradan başka pek çok yer vardı. Üstelik Elm zipline konusunu hiç açmamıştı, yalnızca stajından bahsetmişti.

Kafa patlatarak fotoğrafın tam olarak nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştım. Telefonumda Reddit’i açıp bunu kontrol etmek için çıldırıyordum. Ancak yapamazdım; bu aşırı kaba bir davranış sayılmasaydı bile telefonum yanımda değildi. Kulübedeki kayıt ofisinde bıraktığım çantamda kalmıştı.

“Olivia’ya aldırma,” dedi Steinway. “Daha önce zipline yapmamış. Biraz endişeli.”

“Hiç zipline yapmamış ve bir zipline şirketinde mi çalışıyor? Buna bayıldım,” dedi Elm-Jake.

“Değil mi?” dedi Steinway. “Kızımız cesurmuş.”

Steinway bana döndü. “Sıradaki kayıt postasında Temmy-son’a yardım edeceğim. Dört buçuk gibi tur tamamlanmış olur. İşin bittiğinde aşağı geri gel ve beni bul.”

“Evet, sana işin raconunu öğretebilir,” dedi Jake.

Bir duraklamanın ardından Steinway kahkaha atarak Jake’i dirseğiyle kaburgalarından hafifçe dürttü. “Dostum, böyle bayat espriler yapmaya devam edersen sana yine Freddy demeye başlayacağım.”

Jake başını iki yana sallamasına karşın onunla birlikte güldü ve Steinway bana döndü. “Boş ver, sen iyi misin?”

Başımla onayladım fakat iyi değildim, hiç iyi değildim. Bir veya iki defa zipline yapacağımı düşünmüştüm ama iki saat boyunca dayanmak? Bu ihtimal dehşet vericiydi.

Elm-Jake’in hem Elm hem de Jake olma ihtimali de cabasıydı...

Hayır, dedim kendi kendime. Bu mümkün değildi. Elm bilinmedik bir yerde, bir kolektif filmde çalışıp çabalıyordu. Vermont’ta olabilirdi. Elm bağımsız film yönetmenleri için alengirli *Starbucks* siparişleri veriyor, mukavva tepsilerde kâğıt bardakları taşıyordu.

Elm karşımda duran, Steinway’in sorusuna cevap vermemi bekleyen oğlan değildi.

“Tabii ki! Harikayım!” dedim biraz abartarak.

Steinway gözlerini kıstı. Galiba fazla abartmıştım.

“Şey, işim bittiğinde gelip seni bulacağım,” dedim ona, yüzüm ısınırken.

“Mükemmel,” dedi, sonra arkasını döndü ve sallana sallana uzaklaştı.

“Pekâlâ, sana bir emniyet kemeri bulalım,” dedi Elm-Jake. Veya Jake-Elm mi demeliydim? Hangisi onun gerçek hâliydi? Kahretsin. Hangisi gerçek bendim? Olivia-Carrie miydim yoksa Carrie-Olivia mı?

Kes şunu, dedim kendime. Bunu bir Christopher Nolan senaryosundan daha karmaşık hâle getiriyorsun. (Not: Akıl Defteri fevkalade bir korku filmiydi.)

Etrafa bakındım. İnsan kalabalığı beni bekliyordu, elbette bekleyeceklerdi. Steinway beklemelerini telsizden bizzat söylemişti. “Evet,” dedim. “Ekipmanı kuşanalım!”

En azından fotoğrafına tekrar bakıncaya kadar sadece Jake olarak adlandıracağım Jake, ayaklarının dibinde duran yığından bir emniyet kemeri aldı. Dizlerinin üstüne çöktü ve kemeri bana uzattı. “İlerle. İçine gir.”

Katie’nin köpeği Cooper’ı ve Katie’nin minik, kahverengi hayvan için kayış takımını uzatışını hatırladım.

Kemer ekipmanının içine girdim ve Jake elinin tenime azıcık bile değmemesine özen göstererek onu bacaklarımdan yukarı, kalçalarımın hizasına gevşek bir biçimde çıkardı. Kemer gerekli hizaya geldiğinde tokalarını geçirmeye başladı. Bunu yaparken ellerinden biri hafifçe titriyordu. Gergin miydi? Neden acaba? Hemen sonra kendime hatırlattım. O da yeniydi.

Kafasını kaldırıp bana baktı, kısa bir an gülümsedi, sonra son tokayı geçirdi ve kayışları çekerek her şeyi iyice sıkılaştırdı. Belden aşağıma baktım. Beni kısmen çekici gösteren kot şortum, toplanıp buruşunca kot kumaştan bir bebek bezine dönmüştü.

Kayışları son bir defa kuvvetle çekti. Artık elleri titremiyordu. Gümüş renkli bir halata ve bir başka karabinaya bağlı bir karabinayı emniyet kemerime taktı. Ardından iki karabinayı da demir kısımlarından bükerek kapattı.

“Açılmalarının imkânı yok, değil mi?” diye sordum.

“Asla,” dedi Jake bana yeniden gülümseyerek. Sonra emniyet kemerini birkaç kez daha kuvvetle çekıştırerek şortumu öncesinden bile daha utanç verici bir şekle soktu. “Önce güvenlik. Büyükbabam böyle söyler.” Gülümsedi ama sonra

neredeyse çekingen bir tavırla bakışlarını çevirdi. “Artık sadece bir kaska ihtiyacın var.”

Ekipman yığınının karıştırmaya başladı ve elektrik sarısı bir kask buldu. Onu taktım ancak dar gelmişti.

Kaskı ona geri verdim. “Üzgünüm ama kafam bundan daha büyük.”

Güldü. “*Büyütme* canım.”

Duraksadım ve durumu çözmeye çalışırken gözlerimi ona diktim.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Bayat espriler. Buna son vereceğim.”

Sorun, berbat espri anlayışı değildi. Yalnızca kafamın daha normal boyutta, Katie’ninki gibi olmasını dilerdim. Katie’nin fotoğrafını ona göndermemiş olmayı bundan bile çok dilerdim. Aşırı büyük boyuttaki kafamın, şu anda gerçekten neler olduğunu kavramasını dilerdim. Acaba bir paralel evrene, *İkiz Tepeler*’in Kırmızı Odası türünden bir yere mi düşmüştüm ve bu evrende en çılgın rastlantılar tamamıyla mümkün müydü?

En çılgın rastlantı tam karşımda, büyük boy bir kask mı arıyordu?

“İşte,” dedi Jake. “Bu sana olur.”

Oldu. Kaskı sıkıca bağlarken Jake bana gönderdiği fotoğraftakine tıpatıp benzeyen bir gülümseme sundu. Yine de inek gözlükleri eksikti ve bu; *Jake, Elm değil* kategorisine bir onay işareti daha ekliyordu. Ayrıca dünya birbirine benzeyen insanlarla doluydu. Daha geçen gün Brooklyn şehir merkezindeki *Target*’ın girişinde bir kız beni durdurmuştu ve kendisi Vermont’taki bir lise bando takımı yaz kampında tanıştığımızdan fazlasıyla emindi. Elm’in burada olması çok büyük bir rastlantı olurdu. O, Elm olamazdı. O sadece çekici (ve biraz tuhaf), beni kot kumaştan bir bebek beziyle gören ve kafamın normalden yaklaşık üç ölçü büyük olduğunu bilen bir yeni çalışma arkadaşıydı.

Derken onu gördüm, dağ güneşinde parılıyordu.

Yara izi.

Sol gözünün hemen altında ufak bir kabartı. Tıpkı fotoğrafındaki gibi.

“Tamam, iki buçuk!” diye bağırdı. “New York Zipline Deneyimi’ne hoş geldiniz. Zipline yapmak için *hazır* mısınız?”

Toplu el çırpımlar ve coşkulu tezahüratlar geldi.

“Sizi duyamıyorum,” diye seslendi Jake. “*Zipline yapmak için hazır mısınız?*” Yeni olmasına rağmen bir profesyonel gibi hareket ediyordu. Daha önce böyle bir yerde çalışmış mıdır diye bir an merak ettim.

Toplu bir tezahürat yükseldi. Ben kenara çekildim.

“Öncelikle, eee, birkaç güvenlik uyarısı,” dedi Jake. “Asla, tekrar ediyorum, asla, ekipmanınızı kendi başınıza çözmeye veya düzeltmeye kalkışmayın. İkincisi...”

Sözel bir sorumluluk reddi bildirerek konuşmaya devam etti ama söylediklerini kafam almıyordu.

Jake, Elm’di. Karşımda duruyordu. Öyle ya da böyle, oydu işte.

“Tamam, iki buçuk, hadi bakalım,” dedi Jake. Herkesin dinlediğinden emin olmak için gözleri kalabalığın üzerinde hızla hareket ediyordu. Ağırlığını belli belirsiz de olsa bir ayağından diğerine verdi. “Beni takip edin,” dedi bir kalp atışı kadar daha uzun bir süre duraksadıktan sonra çimenlerde, bir ağaç kümesine doğru yürümeye başladık. Yazın ortasında olmamıza rağmen burada, yukarıda hava serindi, dağ havası Brooklyn’in hazirandaki havasından çok daha iyiydi. Yaklaştığımızda ahşap bir platform ve üzerinde ilk zipline’ımızı yapacağımız parlak gümüş renkli halatı gördüm.

“Bryson sizi diğer tarafta bekliyor.” Jake dönüp Bryson dediği oğlana dönüp kollarını genişçe açarak el salladı. “Kim ilk gitmek ister?”

En az altmış beş yaşında, yaşlı bir kadın öne çıktı.

Tam önümdeki bir kız sevinçle bağırdı. “Evet, büyükanne!”

Jake kadının karabinasını kaptı ve yukarıdaki halata bağladı, sonra onu büktü ve bir kez çekti. “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Hem de nasıl!” diye bağırdı kadın.

“Ellerinizi buraya koyun,” dedi Jake, ona halatı nereden tutacağını gösterirken. “Ve işte gitmeye hazırsınız.”

Kadın derin bir nefes aldı ve ardından öylece platformdan atladı. Tiz bir heyecan çılgılığı ağaçların tepelerinde yankılandı.

“Sıradaki!” diye seslendi Jake.

Gruptaki diğer herkes teker teker benden önce giderken arkada oyalandım ve gözlerimi kırılabilirler mi diye düşünerek karabinalarıma diktim. Derin bir vadinin dibine çakılmak ebeveynlerimin “konfor alanımdan çıkmama dair” isteklerini yerine getirmenin bir yoluydu.

Sonunda, sadece ben kalmıştım.

“Şanslı on bir numara,” dedi Jake.

“O, şanslı yedi numara değil midir?” diye sorarken şu anda şansa, erişebildiğim tüm şansa, sahiden ihtiyacım olduğumu hissediyordum.

Jake omuz silkti. “Yedi numara taze bitti. Sanırım bu da başka bir bayat espriydi.” Gülümsemesi o fotoğrafı zihnime derhal geri getirdi. “Hadi ama. Yapalım şunu.”

Platforma çıktım. Kaskımın altından ter akmaya başladığını hissediyordum.

Jake benimle göz göze geldi ve bir anlığına onun kendi tuhaflığı kayboldu. “Vay be,” derken sesi yumuşaktı, gözleri kaygıyla genişlemişti. “Gerçekten endişelisin, değil mi?”

“Aptalca olduğunu biliyorum,” dedim. “Bunun güvenli olduğunu ve senin her şeyi iki kere kontrol ettiğini biliyorum, ben sadece...” Yutkundum. “Sorun yükseklik. Bilemiyorum.”

Yüzüm ısındı ve birdenbire, açıklanamaz şekilde bir yarım ağlamak istedi. Korku filmleri izlerken sürekli saldırganlarına karşı koyan, katillerini kurnazlıkla yenen, en büyük korkularıyla yüzleşen kadın ile erkekleri gören bir kız olarak, az önce bir büyükannenin sorunsuzca idare ettiği bir zipline'ın bile üstesinden gelemiyordum.

“Hey,” dedi Jake elini koluma koyarak. Dokunuşu tenimi ısıttı. “Hey, titriyorsun. Sorun değil.”

“Biliyorum.”

Beni sabit durmam için tuttu. “Hayır, ciddiylim. Korkman sorun değil. Bu sana aptalca gelecek ve sana anlattığıma bile inanamıyorum ama eskiden karanlıktan ölümüne korkardım.”

Cılız bir sesle güldüm. “Beş yaşındayken mi?”

Kolumdaki eli düştü ve gözlerini yere dikti. “On dört yaşındayken,” dedi mahcup bir ifadeyle. “Bir orta okul dansında ışıklar söndüğünde neredeyse panik atak geçiriyordum.”

“Benimle dalga geçiyorsun,” dedim.

O zaman bakışlarını kaldırdı. “Keşke.”

“Asla bir sinemada yer gösterici olarak çalışmamalısın.”

Güldü. “Ve sen de bir zipline şirketinde çalışmamalısın... eyvah, çok geç.”

Buna ikimiz de güldük.

“Düşündüğün kadar kötü olmayacak,” dedi Jake. “Ayrıca, bugünlerde sadece iki gecede bir loş bir ışığı açık bırakarak uyuyorum.”

Kahkahayı patlattım.

“Hey, bire indirdim,” dedi.

“Elbette.”

Başını yana yatırdı. “Bunu yapacak mısın?”

Başımınla onayladım. “Deneyebilirim.”

“Tek yapman gereken kendini o platformdan bırakmak. Gerisini ekipman halledecek.”

“Tamam,” dedim.

“Al,” dedi. “Çok garip gelmezse, elimi tut.”

Tuttum ve eli sıcaktı. Platforma birlikte yürüdük. Bu çok tuhaftı çünkü onunla aylardır konuşuyordum ve onu çok iyi tanıyordum gibi hissediyordum fakat garip bir şekilde bu, katiyen şimdiki el ele tutuşmamızla, basit bir dokunuşla biri hakkında ne kadar çok şey öğrenebileceğinizle kıyaslanamazdı.

“Aşağı bakma,” dedi. “Yalnızca yukarı.” Elimi sıktı, karşılık olarak ben de onunkini sıktım. Bir saniyeliğine o burada, benimle birlikte olduğu için emniyette hissettim.

“Hazır mısın?” diye sordu kenara yaklaştığımızda. “Artık elimi tutman için seni zorlamayacağım ama tam arkada olacağım.”

Bunu yapmak istemiyordum. Arkamı dönüp kayak teleferiğiyle aşağı inmek, dinleyecek herkese oracıkta vazgeçtiğimi anlatmak istiyordum. Brooklyn’e ve eski, öngörülebilir hayatıma dönmek istiyordum.

Ancak artık başka seçeneğim yoktu. Buradaydım, her yanımdan karabinalarla bağlanmışım ve ebeveynlerime bunu deneyeceğime söz vermişim.

Yapmak zorundaydım. Onlar için... ve kendim için.

Derin bir nefes aldım.

Jake’in elini bıraktım ve aşağı değil yukarı, mavi ve güzel gökyüzüne baktım.

“Bunu yapabilirsin,” dediğini duydum arkamdan.

Bunu yapabilirim, dedim kendime. Artık korkmayacaktım. Donakalmayacaktım.

Gözlerimi tam karşıya odaklayarak bir adım attım.

. Böylece yer altımdan çekildi; hava etrafımda vınlıyordu, metal metale sürterken halat tepemde vızlıyordu ve açık, bulutsuz, davetkâr ve mükemmel gökyüzü dört bir yanımdaydı...

Uçuyordum.

Freddy

Bryson karabinaları açmama yardım ederken kalbim hâlâ hızla çarpıyor, bir coşku, bir özgürlük hissi damarlarımda şiddetle akıyordu. Saçlarını kazıtmış olan Bryson kısa boylu ve tıknazdı, kolları boyunca usulca kıvrılan dövmeleri vardı.

Sarsak bir halat köprüünün bir başka ahşap platforma bağladığı ahşap bir platformda hiçbir şeye bağlı olmadan duruyorduk. Etrafıma baktım.

Bunu başarmıştım. Bunu gerçekten başarmıştım. Bunun için çaba sarf etmiştim ve elimde patlamamıştı.

Bir başvuruyu berbat etmek yoktu. Repliklerde bocalamak yoktu.

Uçmuştum.

Şimdi sadece önümdeki, her an parçalara ayrılacakmış gibi görünen halat köprüyü geçmem gerekiyordu.

“Nasıldı?” diye sordu Jake platforma çıkıp kendi karabinalarını açarken.

“Güzeldi,” dedim. “Aslında müthişti. Fakat dürüst olmam gerekirse, şuradaki köprü bambaşka bir hikâye.”

“Değil mi?” diye sordu Jake yavaş yavaş yanıma yürürken. “Henüz bir haftadır buradayım ve o köprüden şimdiden nefret ediyorum. Yüksek olsun olmasın, tüylerimi ürpertiyor. Ama bildiğim kadarıyla orada kimse ölmemiş.”

Omurgamdan yukarı yavaşça ilerleyen bir ürperti hissettim.

“Rahatla,” dedi yüzümdeki ifadeyi okuduğunda. “Sadece şaka yapıyordum. Fark ettiysen bunu sıkça yapıyorum.”

Güldüm. “Gerçekten mi? Kaçırılmışım.”

O da güldü. “Şaka bir yana, burası emniyet konusunu ciddiye alır. Sana garanti ederim.”

Bryson’ın, zipline grubunun teker teker köprüden karşıya geçmesine yardım etmesini izledim. Ağır bir tempoda yürüyorlardı ve biz gruba doğru ilerlerken Jake’le yalnız kala bildiğim bir dakika oldu. “Teşekkür,” dedim. “Bana orada yardım ettiğin için.”

“Haklıydım, değil mi? Düşündüğün kadar kötü değildi?”

Kafamı iki yana sallarken, kendimi sabitlemek için bir ağaca elimi yasladım. “Evet, aslında neredeyse büyüleyiciydi.”

Jake’in yüzü sevinçle parladı. “Bundan hoşlanacağını biliyordum.”

Gözlerim bir kez daha yara izine kaydı; o olduğunu kanıtlarcasına o da bana bakıyordu.

Yine de bunu Jake’in ağzından duymak istiyordum. Ona sormanın bir yolunu bulmayı, kendimi ele vermeden üstü kapalı olarak çevrimiçi sohbetimizden bahsetmeyi istiyordum. Steinway’in telsizinde konuşurken kullandığı gibi şifreli bir jargona ihtiyacım vardı. Dümdüz karşıya baktım. Grubun yaklaşık yarısı köprüyü geçmişti.

Bunu incelikle yapacaktım. Kendimi bir uçurumdan atabildiysem ona hayatıyla ilgili bir soru da sorabilirdim. “Ee... film izlemeyi sever misin?” diye sordum.

Anında kendimi pataklamak, alnıma vurmak istedim ancak ani bir hareket yapıp platforma birkaç metre kalmışken ayağımın kaymasından ve düşüp ölmekten korkuyordum.

Jake yalnızca kahkaha attı. “Severim,” dedi. “Sahiden severim.”

“Korku filmlerini mi?” diye sordum. Bu aptalcaydı, fazla barizdi. Tüm kartlarımı ilk elde açık etmiştim. Ama bunu ondan duymak istiyordum.

Jake'in ağız bir sırtış şeklini aldı. "Nereden biliyorsun?"

Kalbim göğsümde güm güm çarpıyordu. Nereden biliyordum?

Marttan beri seninle çevrimiçi sohbet ediyorum. Selam, eski dostum!

Sana en iyi arkadaşımın bir fotoğrafını gönderdim çünkü benden fotoğraf istediğin o gün #yüzgüzelliğihedefleri günümde değildim.

Meryl Olsa Ne Yapardı sadece Meryl gibi havalı, popüler ve kaygısız biriyseniz uygulanabilir!

Merhaba, adım Olivia ve ben bir korku filmi bağımlısıyım. Böylelikle seni ikimizin de takıldığı Reddit korku filmi topluluğundan tanıyorum.

"Ben sadece..."

"Ah tabii," dedi Jake. "Steinway beni o aptal lakapla tehdit etti."

Lakap mı? "Doğru," dedim ne olduğunu bulmak için kafa yorarken.

Jake söylediği sırada aklıma geldi.

"Anlayacağın daha baştan ona en sevdiğim filmin *Elm Sokağı Kâbusu* olduğunu söyleme hatasına düştüm. Bu yüzden Freddy Krueger'a atfen bana Freddy diye seslenmeye başladı. Fakat Freddy son derece tuhaf bir isim olduğundan ona bundan vazgeçmesini söyledim."

Yemin ederim ki yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"Kahretsin," dedi. "Babanın adı Freddy değil, değil mi? Özür dilerim."

"Hayır," dedim zorla gülümseyerek. "Hayır, Freddy adında kimseyi tanımıyorum."

"İçim rahatladı," dedi Jake çenesinin alt tarafını kaşırken. "Neyse, bana bir filminden ilham almış bir lakap takacaksa bu Elm olmalı. Bu arada, Reddit'teki kullanıcı adım bu." Utangaç bir tavırla sırtıttı. "Üzgünüm. İnek uyarısı."

Yutkundum, nefeslerim sığılaştı ve birdenbire hareket edemiyormuş gibi hissettim. Bu gerçekten oydu.

Yani, o olduğunu anlamıştım. Yüzünü tanımıştım. Yara izini görmüştüm.

Ama yine de, lanet olsun, bu *gerçekten* oydu. Acayip ölçüde ona benzeyen, acayip ölçüde benzer yara izi olan bir başkası değildi.

Sadece Jake'ti. Sadece Elm'di. Yalnızca ikisi birleşip tek kişi olmuştu ve kafası karışmış bir biçimde karşımda duruyordu.

“Sorun ne?” diye sordu. “Şaşırmış görünüyorsun. Sana doğruyu söyleyeyim, zaten oldukça sağlam bir şekilde inek enerjisi yaydığını düşünüyordum.”

Bir saniyelğine her şeyi itiraf etmek istedim. Yani Carrie olduğumu, korku filmlerini onun kadar çok sevdiğimi ve onun için, artık internet üzerinden değil şahsen verebileceğim yeni film tavsiyelerim olduğunu.

Ona bunun, bir araya getirilme biçimimizin müthiş bir tesadüf olduğunu söylemek istedim. Sanki *Testere* filmlerindeki Jigsaw gibi biri ipleri elinde tutuyordu... ancak dehşet verici ve alçakça olmayan bir biçimde.

Gelgelelim en başta ona neden yalan söylediğimi nasıl açıklayacaktım? Berbat bir gün geçirdiğimi söyleyebilirdim. Ona asla Katie'nin fotoğrafını göndermemem veya NYU'ya gittiğimi düşünmesine izin vermemem gerektiğini bildiğimi söyleyebilirdim. Ama nasıl?

Ufak tefek yalanlarımın beni asla tahmin edemeyeceğim bir şekilde kapana kıştıracağını nereden bilebilirdim ki? Birdenbire çok, çok fazla dallanıp budaklanmışlardı.

“Hadi, çocuklar,” diye seslendi Bryson köprüünün öbür tarafından. Ben Jake'e ne söylemem gerektiğini çözmeye çalışarak dikilirken bütün grup karşıya geçmişti.

“Oraya gitmeliyiz,” dedi Jake.

“Evet, galiba gitmeliyiz.”

Biraz daha yakınımı geldi ve gülümsedi. “Biliyorum, biliyorum. Sorun korku filmleri, değil mi? Çoğu insan korku filmlerini seviyorsan ölüm takıntılı bir ezik olduğunu düşünür. Yeni tanıştığımızdan dolayı umarım beni bu konuda fazla sert yargılamazsın.”

Böyle düşünmüyorum. Asla böyle düşünmem.

“Dur, tahmin edeyim, korku filmleri sana hitap etmiyor?” dedi Jake. “Sorun değil. Emin ol. Birçok kişi onları sevmez.”

Nefesim boğazımda takıldı. Ona anlatmak, her şeyi anlatmak istiyordum.

Bununla birlikte o zipline’ı yapmak, sonunda bir şeyin iyi sonuçlanmış olması beni öyle muhteşem hissettirmişti ki bu güzel hissin üzerime yıkılmasını istemiyordum. Jake’in her şeyi öğrenmesi bir yana, gerçeğin en ufak imasından bile korkuyordum.

Tıpkı o uçurumdan atlarcasına ani bir karar verdim.

Fakat bu kez yalanı ikiye katladım.

“Hayır.” Ağzımdan zar zor çıkarttığım bu yalan kalbimi acıtıyordu. “Korku türü bana pek hitap etmiyor.”

Kötü Kararlar Elkitabı: İkinci Kısım

“Görünüşe göre biraz güneşte kalmışsın,” dedi babam ben arabaya biner binmez. “Yazın geri kalanı için koruma faktörü 50 olan güneş kremlerinden bol bol almamız gerekecek.”

Bu sırada her zamanki gibi boş laf etmekten kaçınan anem sadece gözlerini bana dikmişti. “Nasıl geçti?”

Şey, anne *ben ikili bir hayat sürmeye başladım. Aylardır gizlice internet üzerinden mesajlaştığım ve sohbet ettiğim ama bundan fazlasıyla utandığım için sana bahsetmediğim oğlan da ne tesadüftür ki burada çalışıyormuş. Bu yüzden şimdi ona bir fotoğraf göndermeyecek kadar boktan hissettiğimi anlamaması için olmadığım birisi gibi davranmak zorundayım. Artık resmen bir internet düzenbazıyım. Evet! Bugün yarın bir Netflix belgeseline konu olurum...*

“Olivia?” diye sordu. “O kadar kötü değildi, değil mi? Yükseklik korkunu biliyorum ama...”

“Hayır, anne,” dedim zorla gülerek. “Aslında harikaydı. Herkes aşırı nazikti. Üstelik zipline yaptım ve korkudan delirmedim. Şey, başlangıçta, belki korkudan biraz delirmiş olabilirim tabii ama doğruyu söylemek gerekirse bu gerçekten hoşuma gitti.”

İkisi de lotoyu kazanmışçasına gülümsedi.

Ben de gülümsedim çünkü söylediğim şey doğrudu. Bu harikaydı, şaşırtıcı bir biçimde harikaydı. Steinway hayal

edebileceğimden daha havalıydı, herkes müthişti ve bunu başarmıştım. Mükemmel bir adım atmıştım. Bir defalığına korkmayı, o lanet olası *Dracula* seçmesinin beni tanımlamasına izin vermeyi bırakmıştım. Bir defalığına yeniden kendim gibi hissetmişim.

Tüm bu ikili hayat olayı bugüne gölge düşüremezdi. Her şeye rağmen güzel bir gündü.

“Ee, bana bunu ayarladığın için teşekkür ederim.”

Annem bir kahkaha attı. “Rica ederim!”

Arabamız otoparktan çıkarken ilk defa telefonumu kontrol ettim. Elm’den gelen bir Reddit mesajı vardı, saat ikide, tam vardiyam başlarken gönderilmişti.

ElmSokağıKâbusu84: Selam Carrie, n'aber?”

Kısa bir süre gözlerimi dikip mesaja baktım. Aylardır mesajları gelen kutumda olan esprili oğlanı, zipline parkurunda bayat espriler yapan az buçuk tuhaf çocukla bağdaştırmayı başta yadırgadım. Derken, birdenbire, parçalar yerine oturdu. *Alaycı Korkutuculuğun Kraliçesi, Korkudan Yerinden Sıçratmanın Kayseri...* hepsini hatırlıyordum. Aynı kötü espri anlayışına sahip oğlandı, yalnızca bu espri anlayışı, tıpkı benimki gibi, internet üzerinde daha iyi bir performans sergiliyordu.

Ona cevap yazmak, her zamanki gibi onunla konuşmak istiyordum ama bunun yerine mesajdan çıkmak için tıkladım. Güvenli bir biçimde arabada olmama rağmen buradayken cevap yazmak, cevabımdan coğrafi konumumu bir şekilde öğrenebilir diye, fazla riskli geliyordu.

Hal böyleyken telefonumu, bu her şeyi uzak tutabilecekmiş gibi, sırt çantamın derinlerindeki fermuarlı bir cebe attım.

Eve dönüş yolunda, dışarıda barbekü yapacağımız zaman ebeveynlerimin alış veriş yapmaktan hoşlandığı Alman usulü sosis ve et satan bir şarküteriye uğradık. Sıraya geçtik ve

geleneksel elbiseler giymiş kadınlar kâğıt torbaları domuz sucuğu, tütsülenmiş sosis ve füme domuz kaburgalarıyla doldurdu. Evimize döndüğümüzde babam avludaki *Weber* barbekü ocağını yaktı ve birkaç saatliğine bugünün paralel evren garipliğini aklımdan çıkardım.

Verandada oturduk ve sosislerimizi, füme kaburgalarımızı yedik, plastik kaplardaki patates salatasından ve lahana salatasından kaşıkladık. Chrissy bana mesaj atıp günümün nasıl geçtiğini sordu. Ona durumu ana hatlarıyla anlattım ve biraz laklak ettik. Hava serindi; güneş batarken gökyüzüne pembeler ve morlar serpiyor, dağları mavinin daha koyu bir tonuna döndürüyordu. Bir süreliğine her şey kusursuzdu.

Ebeveynlerime bulaşıkları yıkamalarında yardım ederken cebimde telefonum vızıldadı.

İşimi bitirdim, ellerimi kuruladım ve işte oradaydı: Elm'den gelen bir başka mesaj.

ElmSokağıKâbusu84: Selam, yabancı, tüm gün senden haber alamadım!

Önceki mesajından beri koruduğum sessizliğim kesinlikle alışılmadıktı.

“Odama gidiyorum,” diye haber verdim kendilerini akşam için belgesel seçmeye kaptırmış olan ebeveynlerime.

“Korku filmi mi izleyeceksin?” diye sordu babam. “Kulaklıklarını kullanmayı unutma. Oy Verme Hakları Kanunu’nun tarihsel bağlamını öğrenmeye çalışırken zombi çılgınlıkları duymak istemiyorum.”

“O bir kere oldu, baba. Hem onlar zombi değildi. Vampirdi. Ayrıca o sahiden can alıcı bir sahneydi.”

Babam televizyonda Oynat tuşuna basarken kahkaha attı. Annemle babam ne kadar çok televizyon seyrettiğimle ilgili beni azarlamaya bayılırdı ama oldum olası onlara sormak isterdim: Bu alışkanlığı nereden edinmiş olabilirim acaba?

Kapıyı arkamdan kapadım. Pencereyden dağların üzerinden gizlice bakan son ışığın izlerini, bir gölge gibi gökyüzüne asılan Ay'ı görebiliyordum. Çok uzak olmayan bir yerde Elm-Jake aynı gökyüzünün altında bana mesaj yazıyordu.

Yatağıma gömüldüm ve Reddit uygulamasını açtım. Elm'in yazdıkları da bana bakıyordu.

Ne diyebilirdim ki? Ona doğruyu söylersem bu beni, bundan böyle her gün birlikte çalışacağı insanı, kaçık gibi gösterecekti. Jake, Steinway'e söyleyecekti ve ekibin ucubesi olarak pozisyonum anında pekişecekti.

Yerimden sıçradım. Bir mesaj daha gelmişti.

ElmSokağıKâbusu84: Çevrimiçi olduğunu görebiliyorum. Şimdi de ben ekranında yaşayan hayalet gibiyim...

ElmSokağıKâbusu84: Üzgünüm, bunun komik olması gerekiyordu ama kulağa sadece ürpertici geliyor

ElmSokağıKâbusu84: Güzel bir korku filmi ürperticiliği değil, kötü anlamda ürpertici

ElmSokağıKâbusu84: Kendimi daha fazla batırıyorum, değil mi?

Çırpınmasını daha fazla izlemedim.

Carrieninİntikamı01: Hahaha endişelenme, senden sadece iyi türde bir ürperticilik gelir

ElmSokağıKâbusu84: Ayy, ne tatlı. Günün nasıldı?

Carrieninİntikamı01: Oldukça iyi ama yoğun. Çok şey öğrendim.

(Bu yalan değildi.)

Carrieninİntikamı01: Korku filmlerinden konuştuk.

(Bu da yalan değildi.)

Carrieninİntikamı01: Elm Sokağı Kâbusu filminden.

(Yalan olmayan üçüncü cümlem; şansım rast gidiyordu.)

Carrieninİntikamı01: Senin günün nasıldı?

Yazdığını gösteren minik noktalar belirdi fakat çok geçmeden yok oldu. Bir an sonra yeniden başladı ve o sırada

kafama dank etti. Elm'den, sohbet tarzındaki şakalaşmalarımızdan tapılası fotoğrafına kadar onunla ilgili her şeyden zaten hoşlanıyordum.

Şimdi onu gerçek hayatta gördükten sonra; Jake'le, tuhaf bir biçimde müthiş biri olan, bayat espriler yapan Jake'le tanıştıktan sonra; elimi tuttuktan ve ilk zipline deneyiminin altından kalkmama yardım ettikten sonra ondan *gerçekten* hoşlanıyordum.

Ondan çok hoşlanıyordum.

Bir başka düşünce kafama dank etti. Onun da benden hoşlanması mümkün müydü? Beni kolumdan tutarak sakinleştirmesinde, elimi kavrayarak beni uçurumun kenarına yönlendirmesinde bunun etkisi var mıydı? Carrie'den hoşlandığı kadar Olivia'dan da hoşlanmaya başlayabilir miydi?

Noktalar yeniden hareket ediyordu ve onun benden, Olivia'dan, işteki yeni kızdan bahsetmesini çok fazla istiyordum. Onun da bir tür kıvılcım hissettiğinin ufacık da olsa bir işaretini görmek istiyordum.

ElmSokağıKâbusu84: Günüm güzeldi, olağandışı bir şey yok, işteki hep aynı şeyler. Bana senaryonu anlatsana.

Bu sözler beni fena sarstı. *Hep aynı şeyler.* Denesenez bunun kulağa daha sıradan gelmesinin bir yolunu bulamazdınız.

Kafamı iki yana salladım. Bu aptalcaydı. Elm benim internet arkadaşımı, fazlası değildi. Asla bunu amaçlamadığı için ikili bir hayat yaşamayı nasıl becereceğini bilmeyen bir ucube gibi değil, normal bir insan gibi davranmam gerekiyordu. Jake'le gerçek hayatta yeni tanışmamış olsaydı, Carrie ne söylerdi?

Carrieninİntikamı01: Senaryo hâlâ gelişme aşamasında...

ElmSokağıKâbusu84: Yaratık filminde yarattığın sadece bir koza olduğu evre gibi mi? Bedenini istila etmeden önceki evre?

Güldüm. Gerçek şuydu ki senaryom henüz bir koza bile değildi. Koza öncesi evredeydi.

Carrieninİntikamı01: Öyle diyebilirsin, evet

ElmSokağıKâbusu84: Tamam, öyleyse şu andan itibaren onu kozada diye tanımlayalım

Carrieninİntikam01: Bilemiyorum

ElmSokağıKâbusu84: Öncelikle, korku türünde mi?

Carrieninİntikamı01: Halloween'in yönetmeni korkunun bir tür değil, bir tepki olduğunu söylerdi.

ElmSokağıKâbusu84: Hitchcock da yalnızca seyirci masanın altındaki bombanın geriye doğru saydığını görebilirse gerilim yaratabilirsiniz derdi. Bana neler olduğunu söylemek zorundasın. BİR ŞEY bilmeye ihtiyacım var.

Kendi kendime gülümsedim. Hitchcock bunu sürpriz ve gerilim arasındaki farkla ilgili müthiş bir konuşmasında söylemişti. İki karakterin konuşmasını izlerken bir anda bir bombanın patlaması sürprizdir. Onların konuşmasını izlerken sizin yani seyircinin, kötü karakterin onu yerleştirdiğini gördüğünüz için bombanın tam orada olduğunu bilmeniz gerilimdir. Bu kurulması zor bir dengedir. Gizem unsurunun işe yaraması için neler olduğunu bilmemeniz gerekir, oysa gerilim ancak bunu bildiğinizde mümkün olur. En iyi yönetmenler ikisini birden kullanır.

Tereddüt ettim. Şimdiye dek senaryomun ayrıntılarını NYU başvuru kurulu dışında kimseyle paylaşmamıştım. Ödüm kopuyordu.

Ne var ki bugün risk aldığımda bu, nasıl desem, iyi hissettirmişti. Diğer yandan, Jake'le gerçek hayatta tanıştığım için, fikrim aptalca olsa bile, onun beni yargılamayacağından kesinlikle emindim. O sadece buna gülerdi.

Carrieninİntikamı01: Pekâlâ, bunun kendi başına bir türü yok. Bir grup türün karışımı denilebilir. Dehşet Kapanı filmindeki gibi sanırım, yalnızca o kadar çok gönderme yok.

Sonuçta Dehşet Kapanı hepsini kullanıyor, değil mi? Benimki de, “az çoktur” yaklaşımıyla aşağı yukarı aynı fikri benimsiyor.

ElmSokağıKâbusu84: Klişeleri karşı karşıya mı getiriyor-sun?

Carrieninİntikamı01: Evet, geçici olarak ona Kötü Kararlar Elkitabı diyorum. Korku filmlerinde insanların aldıkları kötü kararlarla ilgili bir kurgu. Bilirsin, katili aramak için ayrılmak, tek başına terk edilmiş bir eve girmek, çok geç olana dek polisleri aramamak... Buradaki ters köşe, onları dehşette düşüren kişinin bizzat bir korku filmi yönetmeni olması ve bir kulübede veya benzeri bir yerde mahsur kalan insanları kendi filmi çekmek için kullanması. Bunu anladıkları zaman onu kurnazlıkla alt etmek için filmlerle ilgili bilgilerini kullanmaları gerekiyor. Bu da ondan kurtulmak için kasten kötü kararlar almayı içeriyor.

Carrieninİntikamı01: Dolayısıyla, korku filmi tuzaklarıyla alay ediyor fakat bu kez sorumluluk karakterlerin elinde.

Her şeyi ortaya serip, bunun önümde yazılmış olarak nasıl görüldüğüne bakmanın hoş bir yanı vardı.

ElmSokağıKâbusu84: Vay be, bu çok fazlaymış

Donakaldım. Galiba onunla ilgili yanılmıştım. Belki ekranın diğer tarafında mesajlarıma, tiyatro seçmemi batırdığımda Bayan Sinclair’ın bana baktığı gibi bakıyordu.

Carrieninİntikamı01: Biliyorum, bu biraz fazla karışık

Carrieninİntikamı01: Elbette üzerinde çalışılması gereken bir sürü gariplik var. Bu yalnızca bir fikir. Büyük ihtimalle çok iyi bir fikir bile değil!

ElmSokağıKâbusu84: Hayır hayır hayır, bu çok fazlaymış derken kastettiğim, şimdiden ilerlemek için elinde çok malzeme olduğuydu. Sanırım, neden bilmiyorum çünkü sen muhteşemsin, ama bunun daha basit bir şey, bir çeşit başlangıç filmi olacağını düşünmüştüm.

Carrieninİntikamı01: Galiba daha basit olmalıydı haha

ElmSokağıKâbusu84: Hayır, aynen bu şekilde olmalı

Parmak uçlarımda bir heyecan sızısı oluştu.

Bir yeniden uçma hissi.

Carrieninİntikamı01: Fikir deneğim olduğun için teşekkürler

ElmSokağıKâbusu84: Rica ederim, kulağa inanılmaz geliyor. Bitirdiğinde onu bana yolla! İlk okuyan ben olmak istiyorum!

Carrieninİntikamı01: Ah, lanet olası şeyi sahiden bitirebilirsem, yollarım

ElmSokağıKâbusu84: Söz mü?

Carrie'ninİntikamı01: Anlaştık!

ElmSokağıKâbusu84: Müthiş. Sabırsızlanıyorum. Korku filmlerinin büyük hayranıyım, malum, ve dahası kötü kararlar almakta uzmanım ;)

Bir anda aptalca hatamı, o fotoğrafı gönderme yönündeki kendi kötü kararımı aklımdan geçirdim. Ona anlatabilirdim. Ona tam şu anda anlatabilirdim.

Fakat Elm'i kaybetmek istemiyordum. Ya da Jake'i.

Bu yalnızca bir yaz için, dedim kendime. Bugün aramızda bir bağ olduğunu hissetmeme rağmen bunun ciddi bir şeye dönüşme ihtimali neredeyse sıfırdı.

Dolayısıyla çevrimiçi dünyada Carrie olacaktım. Korku filmi seven, senaryo yazar Carrie.

Yüz yüzeyleken Olivia olacaktım.

Bu saçma bir çözümdü ama hem Elm'i *hem de* Jake'i hayal kırıklığına uğratmadan ilerlemenin tek yoluordu.

Sözcükler kolaylıkla geldi, hatta fazla kolaylıkla.

Carrieninİntikamı01: Ben de kötü kararlar almakta uzmanım

Carrie Olivia'ya Karşı

Ertesi sabah uyandığımda yeniden ilhamla doluydum. Saat dokuz bile değildi ve vardiyam on birde başlıyordu, bu sayede yazmak için en az bir saatim vardı. Elm'le konuşmak için gece biraz fazla geç yatmış olabilirdim ama önemli değildi: İlhamla doluydum.

Elm-Jake senaryo fikrimi beğenmişti. Çok beğenmişti.

Daha da önemlisi artık korkmak zorunda olmadığını kendime kanıtlamıştım. Nispeten küçük de olsa bir korkumla yüzleşmiştim ve onu yenmiştim. Belki bunu da yapabiliyordim.

Ebeveynlerim dışarıda sabah yürüyüşlerini yapıyorlardı. Bir muz kapıp odama döndüm, dizüstü bilgisayarımı açtım ve yatağıma bağdaş kurarak oturdum. Bir cumartesi günü Brooklyn Bitpazarı'ndan aldığımız eski, ceviz ağacından çalışma masam Brooklyn'de kalmıştı, burada değildi. Mutfakta oturabiliyordim ama ebeveynlerimin geri döner dönmez omzumun üstünden her bir yaratıcı satırıma beklentiyle bakmamasını tercih ediyordum.

Telefonum vızıldadı ama bu kez mesaj Elm'den değildi. Mesaj Fatima'nın "Fransız Hanımefendilerin" yaz boyunca iletişimi sürdürebilmesi için oluşturduğu gruptan geliyordu. Eloise, Vermont'ta gündoğumuna karşı yoga yaparken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti.

Katie muhtemelen SoHo'daki bir Arnavut kaldırımli sokakta şekerli içeceğini yudumlarken çektiği *selfie*'yle derhâl cevap verdi.

Kendi *selfie*'mi ekleyebilir, onlara senaryom üzerinde çalıştığımı gösterebilirdim ama bunun uğursuzluk getirmesini istemiyordum. Aceleyle bir cevap yazdım – Göz kamaştırıyorsunuz, kızlar, *anlık fotoğraflar yollamaya devam edin!* Sonra telefonumu kenara koydum.

Bilgisayarımda Stephen King'den, tam durumuma uygun bir alıntı buldum, sonra onu yapışkanlı not kâğıdına yazdım.

Amatörler ilham gelsin diye oturup beklerken bizler kalıp çalışmaya başlarız.

Bilgisayarımın tepesine yapıştırdım ama çırpınarak düştü.

Arkamı döndüm ve kâğıdı karyola başlığıma raptiyeyle tutturdum.

Tek sorun, arkamda kaldığından onu göremiyor oluşumdu. Dudaklarımı buruşturdum.

Gözlerim hızla bilgisayarına yöneldi; imleç sabırsızlıkla bana göz kırpyordu.

Hiç vakit kaybetmeden buraya geldiğimizde babamın uzaktan çalışırken kullandığı ofisinin yolunu tuttum. Birkaç sayfa bilgisayar kâğıdı ve çocukken bir çömlek atölyesinde onun için yaptığım DÜNYANIN EN İYİ BABASI kupasındaki *Sharpie* kalemlerden birini kaptım.

Odama geri geldim ve alıntıyı en güzel el yazımla yazdım. Mesafeyi doğru ayarlamak için birkaç kez denemem gerekti. Bunu penceren yanındaki duvara yapıştırırsam, yatağımdan kusursuz bir netlikle görebilecektim. Tanrı biliyor ya, bu sözü görmeye ihtiyacım vardı.

Ancak bandım yoktu. Mutfığa yöneldiğimde yürüyüşten dönen ebeveynlerim eve giriyordu.

“Günaydın,” dedi annem. “Uyanmış olduğunu bilseydik yürüyüşümüzde bize katılmanı teklif ederdik.”

“Sorun değil,” dedim mutfağın ortasındaki masanın çekmecesini açarken.

“Kahvaltı ettin mi?” diye sordu babam.

“Bir muz yedim.”

“Sana bir şey hazırlamamı ister misin?” Adam bir çırpılmış yumurta gurusuydu. “Bu hafta çalışmaya geri dönüyorum ama ilk konferans aramam saat onda.”

“Böyle iyiyim, baba,” dedim çekmeceyi karıştırırken. “Vardiyamdan önce biraz mısır gevreği yerim.”

“Yanma bir sandviç falan alacak mısın? Ne de olsa bugün çalışma saatlerin daha uzun,” dedi.

Bundan sonra ne yiyeceğimize dair bu endişesi içindeki Iowalı’dan kaynaklanıyordu. Babaannem bizi günde üç kez muazzam yemeklerle beslerdi. Sabahlar, dökme demir tavada bir etin cızırdamasıyla başlardı.

“Ne arıyorsun?” diye sordu annem.

“Bant.”

“Ne yapmak için?”

Omuz silktim. “Duvarıma bir şey asmak için.” Üzerimden eğilerek çekmeceyi kendisi karıştırdı ve 3M marka cırt cırtl bantlardan çıkardı.

“Bu olmaz, ufak bir şey için kullanacağım. Bir kâğıt parçası.”

“Öyle mi?”

“Bir alıntı,” dedim gelişigüzel bir şekilde. “İlham verici olduğunu düşünüyorum.”

Annem gülümsedi. Bana daha fazlasını sormak istediğini biliyordum ama bunu yapmadı. “Babanın ofisinde bant olması lazım.”

Bandı bulduktan sonra odama geri gittim. Saat şimdiden dokuzu çeyrek geçiyordu. Yatağımda asılmayı bekleyen alıntıyı dinleyecek olursam yazmak için olan zamandan, faydalanmam gereken zamandan kaybetmiştim.

Alıntıyı çabucak duvarıma yapıştırdım, ardından yatağıma döndüm ve bilgisayarımı açtım. İş için hazırlanmam ve öğle yemeğimi paketlemem gereken vakte kadar hâlâ kırk beş dakika vardı.

Boş sayfama baktım ama sözcükler gelmeyecekti. İmleç, kendi iblisim, bana göz kırpyordu. Telefonumu elime aldım ve mesaj grubundan çıkıp Reddit'i açtım. Elm'le yeni bir sohbet başlattım.

Carrieninİntikamı01: Ciddiyim. Sanırım hayatı pahaısına dahi olsa yazamayan bir yazar hakkında bir senaryo yazacağım... ABARTMIYORUM

Saat dokuz buçuğa yaklaşırken gözlerimi telefona dikip beklemeye başladım. Neredeyse anında cevap yazdı.

ElmSokağıKâbusu84: Stephen King'in bunu çoktan yaptığına oldukça eminim

ElmSokağıKâbusu84: Birçok defa ;)

Carrieninİntikamı01: Harika, esprilerim bile yaratıcı değil!

ElmSokağıKâbusu84: Ya, kafana takma. Ben hayatımda hiç öyle bir şey yazmadım! İki sayfalık yaratıcı yazı denemem baştan sona eziyet vericiydi. Sense senaryo yazıyorsun, bu kolay iş değil. Öte yandan, senaryo yazma programı bunun için, değil mi? Bunu yapmana yardım etmek için?

Midemdeki o ağrı, gölgelerde pusuda bekleyen, kapı kulplarıyla oynayan bir hayalet gibi yine oradaydı. Ona bir değil, iki kez yalan söylemiş olmaktan nefret ediyordum ama programda olmadığımı itiraf edersem bunun yerine ne yaptığımı bilmek isteyecekti. Ona bunu söyleyemeyeceğim açıktı; bir başka bahane uydurmam gerekecekti. Çünkü yakınında olduğumu öğrenirse buluşmak isteyebilirdi; hayır, kesinlikle buluşmak isterdi ve o zaman Carrie'nin Olivia olduğunu anlardı.

M. Night Shyamalan'ın çok beğendiğim filmi *Parçalanmış*'taki kötü karaktere benzer biçimde iki ayrı kişiliğe bö-

lünmüştüm; gerçi oradaki adamın yirmi dört kişiliği vardı ama neyse. Bense nerede olduğu ve ne yaptığı konusunda yalan söyleyen kız, Carrie'ydim. Ayrıca Jake'e korku filmlerinden hoşlanmadığını söyleyen kız Olivia'ydim. Yine de kararım bunu sürdürmek yönündeydi. Çünkü Jake'i hayal kırıklığına uğratmamla sonuçlanacak diğer seçenek hiç hoşuma gitmemişti. Ekrana uzun uzun baktım. *Bir şey söylemem gerekiyordu.*

Önce o yazdı.

ElmSokağıKâbusu84: Bunun korkutucu olduğunu biliyorum ama bunu yapabileceğini de biliyorum.

Aynı dünkü gibi, cesaretlendirmesinin sıcaklığını karın boşluğumda hissettim.

Carrieninİntikamı01: Teşekkür ederim, tamam, senaryo-mun başına dönmek için çıkıyorum!

Google Dokümanım'a döndüm.

Kendi yoluma çıkmayı bırakmam koşuluyla, bunu yapabileceğimi biliyordum.

Sonuçta dün büyük bir bilinmezliğe, öylece balıklama dalmıştım.

Bu cümle hoşuma gittiği için bir an durdum. Bunun nereye gittiğinden, neresi için uygun olduğundan emin olmasam da güzel gelmişti.

Dönüş tuşuna birkaç defa basarak sayfada boşluk açtım.

Ve çok uzun zamandan sonra ilk kez yazmaya başladım.

Carrie-Olivia Türünden Yakınlaşmalar

Çok yol almamakla birlikte zamanım kalmayıncaya dek yazarak güzel, sağlam bir sayfayı tamamlayabildim. Sonrasında hazırlandım, kendime hindili bir sandviç yapıp paketledim ve Carrie’yi arkamda bıraktım.

Şimdi Olivia’ydım, hiçbir zaman bir NYU programında olmamış Olivia. Korku filmlerinden bile –şu kültür yoksunu, kanlı filmler!– hoşlanmayan Olivia.

Oraya vardığımda kayıt ofisi boştu, bu yüzden Steinway’ın dün bana gösterdiği gibi bilgisayara giriş saatimi kaydettim ve diz çökerek resepsiyonun arkasındaki dolabın alt rafına eşyalarımı yerleştirdim ve öğle yemeğimi ortak buzdolabındaki ufacık boş alana tıktırdım.

“Sen Olivia mısın?” Arkamdan gelen sesi duyup döndüğümde orada hemen hemen annemin yaşında bir kadın duruyordu.

Doğrularak halihazırda buruşuk görünen tişörtümün eteğini çekiştirdim; dün eve gittiğimde onu rasgele yere fırlatmamalıydım. “Evet.”

Kusursuz beyaz dişlerini sergileyerek genişçe gülümsedi. “Ben Marianne,” dedi elini uzatarak. Tırnaklarına parlak kırmızı oje sürülmüştü, kısa, küt kesim saçlarının zarif bir modeli vardı. Üzerinde bendeki gibi bir Zipline Deneyimi tişörtü değil, dikişsiz bir siyah elbise vardı. Bir zipline şirketi sahibinin görüntüsüne dair beklentime hiç mi hiç uymuyor-

du. “İnanır mısın, lisedeyken annen ve ben kamp danışmanlarıydık. Epey uzun zaman önceydi.”

“Çok teşekkür ederim,” –*Beni işe aldığın için? Bana merhamet ettiğin için?*– “bana bu fırsatı verdiğin için,” dedim. “Özellikle böyle son dakikada.”

Kayıt masasına yaslandı. “Annen NYU olayını anlattı. Vaktinde ben de oraya gitmek istedim fakat kabul edilmedim. Seni çok iyi anlıyorum.”

Donakaldım. Marianne bunu söylerken Jake hem Marianne’e hem de bana gülümseyerek ön kapıdan içeri girmişti.

Daha fazla bir şey söyleme. Tek kelime daha etme, İnanılmaz Şık Marianne! Tek kelime daha etme!

“O okul son zamanlarda çok rekabetçi oldu. Hele ki bir lise yaz programı için. İnanılır gibi değil! Bu kadar çok insanın güzel sanatlara gitmek istemesinden *mutlu* olmaları gerekmez miydi? Madem bu kadar yoğun ilgi var, o hâlde programın kapasitesini genişletsinler.”

Jake kayıt masasının etrafından dolanıp girişini kaydederken, eşyalarını bir dolabın içine atarken ve bir telsiz alırken ağzım son derece zoraki bir gülümsemeyle sabitlenmişti; taş kesilmiştim, yerin dibine geçmek üzereydim.

Marianne gözlerini dikmiş bana bakıyor, bir yanıt bekliyordu.

Annemin Marianne’e gerçeği anlatacağını hiç hesaba katmamıştım. Steinway herkesin onu sevdiğini söylemişti. Marianne büyük ihtimalle bunun konusunu yeniden açacaktı. Hatta belki bu akşamüstü bir zipline personeli e-posta zinciri başlatır, beni hüsrarla sonuçlanmış NYU başvuru hikâyemle birlikte takdim ederdi.

. Kes şunu, Olivia. Sakin ol. Sakin ol!

“Burada olmaktan mutluyum,” dedim sonunda.

Marianne’in gülümsemesi daha da genişledi. “İşte bu. Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar. Bundan eminim!”

O sırada, ilgisi uyanmış olan Jake ayağa kalkıp bize döndü. “Kim neyi kaçırdığını bilmiyor?”

Super Bowl* hariç gerçek anlamda hiç spor karşılaşması izlemememe rağmen sanki, bir maçın her şeyin ağır çekimde hareket ettiği anlarındaymışız gibi zaman dondu. Marianne hücumdaydı, bense savunmaydım. Jake de top oluyordu (ya da onun gibi bir şey) Marianne’in Jake’e onu yanlış duyduğunu, neyi kaçırdığını bilmeyenin NYU olduğunu açıklamak için ağzını açtığını gördüm. Söylemek üzere olduğu şeyi söylemesine izin veremezdim.

“Önemli değil!” diye haykırdım fazla aceleyle, fazla yüksek sesle. Jake de Marianne de bana dönüp uzun uzun baktı ve yeni müdürümle –(a) çok havalı, (b) annemin arkadaşı– tanıştığım ilk gün bir ucube gibi görünmemeye çalıştım. Off.

Yakamı çekiştirdim. “Demek istediğim, daima ileri! Geçmişe takılıp kalmaktan hoşlanmam.”

Jake gözlerini kısıtı ama sonra hemen arkasını döndü. Diğer yandan Marianne takdir ettiğini gösteren bir tavırla başını sallıyordu. “Annene çekmişsin, şüphesiz. Pekâlâ, nasıl yapıldığını öğrenmek için tura katıldığını duydum.” Artık bizim tarafa bakmayan Jake’e hızla minnettar bir bakış attım. “Steinway sana kayıt işlemini ana hatlarıyla anlattı mı?”

Başım la onayladım. “Dün bana her şeyi gösterdi.”

“Çok iyi,” dedi Marianne. “Tennyson ilk birkaç saat seninle birlikte ofiste olacak, böylece herhangi bir sorun olursa ona sorabilirsin.”

Tennyson âdeta planlamışçasına o anda içeri girdi. Kapıdan geçerken bir tür hippie egzersiz dersi verecekmiş izlenimi uyandıran bandanası bozulmasın diye başını eğdi.

“Çaylak Olivia,” diyerek bana alaycı bir selam verdi.

Marianne ellerini kavuşturdu. “Pekâlâ, ekip. Saat dokuz

* Ulusal Amerikan futbol liginde şampiyonluk maçı. (ç.n.)

туру yakında bitecek ve öğlen turu başlayacak. Jake, ihtiyacın olan her şeyi aldın mı? Bryson ve Steinway turu tamamlamak üzeredir.” Jake başıyla bir onay verdi.

“Tennyson, vardiyanın ilk kısmında burada Olivia’yla olacaksın ve Cora ayrıldığında teleferiği idare edeceksin. Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda,” dedi Tennyson.

Marianne bir dolabı karıştırdı ve bir telsiz çıkardı. Bana uzattı. “Konuşmak için bu düğmeye bas, dinlemek için şuna bas. Çok kolay. Ne yapacağını şaşıırırsan Tennyson sana yardım edebilir. Bir ihtiyacınız olursa ben ofisimde olacağım.” Arka tarafta gözden kayboldu.

Hâlâ benimle göz göze gelmekten kaçınan Jake büyük bir karabina ve halat düğümünü açmak için Tennyson’dan yardım istedi. Bu sırada ben de Steinway’in dün bana insanların kaydını yapmakla ilgili anlattığı her şeyi zihnimden geçirdim.

Oğlanların işi bittiğinde Jake kocaman gülümsedi ve Tennyson’a komik bir şekilde abartılı bir beşlik çaktı. *Gerçekten bir inek*, diye düşündüm. *Tıpkı Elm gibi*.

Tennyson telefonuyla uğraşmaya başladı ve Jake kayıt masasının etrafından dolaşarak kapıya yöneldi. “Bu arada,” dedim Jake gitmeden önce. “Dün zipline’da yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

“Önemli değil,” dedi Jake. Gülümsedi ama nedense gülümsemesi zorlama gelmişti. Az önce Tennyson’a veya görevlerimizi açıklarken Marianne’e gülümsemesi gibi değildi. Bana gönderdiği fotoğraftaki gibi de değildi. Sanki mutlu, yardımsever mizacı değişmişti ve gergin, tuhaf bir Jake’e dönüşmüştü.

Bir saniyeliğine duraksadı, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Sanki başka bir şey daha söylemek istiyordu. Kafam karışmış bir hâlde ona bakarken her şeyi, tüm saçmalığımı çözdü mü diye şüphelendim fakat sonra, birdenbire dönüp kapıdan çıktı.

İlk vardiyam olup olabilecek en sorunsuz şekilde gidiyordu.

Tennyson'dan iki vardiya olduğunu öğrendim: Sabah erken başlayan vardiya, sekizden üçe; geç başlayan, on birden altıya kadardı. Steinway ikisinde de çalışıyordu çünkü Marianne'in yardımcı yöneticisi olmak için eğitiliyordu. Elbette o Katie'nin benim için yaptığını yapmayacaktı. Marianne'in hayatının değil, sadece zipline şirketinin yardımcısı olacaktı.

Gruplar sırayla içeri girdikçe internet rezervasyonu sistemimizden isimlerini kontrol ederek onlara feragat belgelerini veriyor, temel ekipmanı giyip bağlamalarına yardım ediyor ve satın almak istedikleri tişörtleri yazar kasaya kaydediyordum.

Bilgisayar çok yaşlıydı, bu yüzden biraz yavaş çalışıyordu fakat en başta Tennyson olmak üzere kimsenin acelesi yokmuş gibiydi. Her şey ağır bir tempoda ilerliyordu. Bir grupla işimizi bitirdiğimizde diğerine geçiyorduk ve arada boşluk olduğunda Tennyson telefonunu çıkarıyordu. Tabii ben de.

Bir parçam bunu yapmamam gerektiğini biliyordu, bu fazlasıyla riskliydi, ama elimde değildi. Neticede bu yeni bendim. Risk alan birisi. Bedenimi, bir halata bağlı olsa bile, boşluğa bırakma riskini alan birisi.

Carrieninİntikamı01: Günün nasıl geçiyor?

Telefonumu cebime soktum. Yapmış olduğum şey, Jake'in bir şekilde ona dağın aşağısından mesaj yazdığımdan haberdar olması düşüncesi beni korkutmuştu. Başka bir şey yapamayacak kadar tedirgin hissederek içeri süzülen güneş ışığına, pencereden içeri esen dağ havasına odaklandım.

Saat bir buçukta Tennyson öğle yemeğimi yiyebileceğimi söyledi.

Sandviçimi ve su şişemi kapıp koridordan geçerek dışarı çıktım. Steinway'e el sallayıp kask ve ekipman kuşanmış gürültücü çocuklarla dolu Ropeland'den geçerek açıklığın uç

kısımlarına, yazın çalışmayan ikinci teleferiğın yakınındaki birkaç saman balyasına doğru ilerledim.

Burası sessiz ve huzurluydu. Güçlü ve mavi dağlar gözcülük yapan devleri andırıyordu. Yukarı çıkan teleferik dağın zirvesine doğru süzölüyordu ve bir kuş sürüsü V şekli oluşturmuş, gökyüzünün bir ucundan diğeri ucuna uçuyordu...

Ve Jake bana doğru yürüyordu.

Benimkinin hemen yanındaki saman balyasına oturdu. "Öğle yemeğiyerimizi bulduğunu görüyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Herkes buraya gelir. Dışarıdayken insanlardan uzak kalabileceğinin en iyi yer burasıdır." Bir şişe enerji içeceği ve iki dilim soğuk pizza çıkardı. Gözlerimi, hindili sandviçime indirdim; parmaklarım tam buğday ekmeğinde çentikler bırakırken söyleyecek bir şey bulmak için umutsuzca çabalıyordum.

Ona söyleyebileceğim pek çok şey vardı. Ona dün gece içtenlikle önerdiğim *Nosferatu*'yu ne zaman izleyeceğini sorabilirdim. Bu sabah yazamama sorunumu yendiğimi, en azından bir parça yendiğimi, söyleyebilirdim. Kolektif filmiyle ilgili ayrıntıları isteyebilirdim: Nerede staj yaptığı, hangi zamanlarda staj yaptığı, bunun nasıl gittiğiy, teyzesinin şimdi ne üzerinde çalıştığı. Ne var ki bunları Olivia değil, Carrie biliyordu.

Dün akşam hissettiğim dürtüyü hissederek diğeri yarım ile ilgili bir şeyler duyma, Jake'in gözlerinde bir an için kendimi görme arzusuna kapıldım. Garipti ama şu anda Carrie'yi neredeyse *kıskandığıma* yemin edebilirdim. "Yorgun musun?" diye sordum, dün akşam konuşmak için geç saate kadar ayakta kaldığımızı hatırlayarak ama sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz ne kadar yanlış olduklarını anlamıştım.

"Ha?"

"Demek istediğim dün akşam uyuyabildin mi?" Berbat bir duraksama. "Karanlıktan korktuğundan bahsetmiştin."

“Ah,” dedi Jake birazcık bile ikna edici olmayan zora-ki bir kahkahayla. Gergin bir havayla kıpırdandı, şortunun ucunu çekiştirdi. “Doğrusu yeterince değil.” Diğer yarım-ıla ilgili tek kelime etmedi. Bunun yerine bayat pizzasına döndü.

Pizza diliminin son lokmasını ve mukavva gibi sert kenarını yerken ona kaçamak bakışlar attım. Kısa bir an için benimle göz göze geldi. “Peki, ee, bu sabah Marianne neyi kastetti?”

“Nasıl?” dedim.

“Birinin seni kaçırmasıyla ilgili.”

Kalbim göğsümde gümbürdedi. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Ne diyebilirdim ki? “Erkek arkadaşınla bir kavga etmiş olabileceğini düşündüm,” dedi Jake gözlerini anında pizzasına çevirirken. “Veya kız arkadaşınla. Artık hangisiyse.”

“Ah,” dedim. “Yani, hayır. Erkek arkadaşım yok,” dedim. Sözlerim havada asılı kaldı. Bir heyecan, bir sürpriz titreşimi karnıma kıvılcım saçtı. Gerçekten bilmek istemeseydi bir erkek arkadaşım olup olmadığını sormazdı.

Ve bilmek istemesinin sebebi...

“Üzgünüm,” dedi Jake. “Burada herkes başkasının işine karışıyor. Burnumu sokmak istemedim.”

“Burnunu sokmuyordun.”

Hızla ayağa kalktı. “Geri dönsem iyi olacak.” Enerji içeceğinin kalanını çabucak içti.

“Vardiyanın geri kalanında kolaylıklar!” dedim ama bu kulağıma tamamen yanlış, fazla zorlama ve benim tarzıma uzak geldi.

“Sana da,” dedi Jake. Uzaklaşırken güneş ışığı saçlarının dalgalarını parlatıyor, inceden esen rüzgâr çimenleri ileri geri hareket ettiriyordu.

Onun gidişini izlerken gülümsediğimi fark ettim. Az önce aramızda geçenler şüphesiz garip olsa da Jake bir erkek ar-

kadaşım olup olmadığını bilmek istemişti. Bunun *bir anlamı* olmalıydı.

Ama yanımdan ayrılalı beş dakika olmadan telefonuma bir mesaj geldi.

ElmSokağıKâbusu84: Çok iyi değil, senin? Not: Dün gece Nosferatu'ya başladım. Uyuyakalmadan önce yirmi dakika izledim. Vardiyam bittikten sonra kaldığım yerden devam edeceğim. Sen nasılsın? Yazma konusunda bir ilerleme kaydettin mi?

Normalde Elm'den bir mesaj aldığımda hissettiğim heyecana gölge düşmüştü. Daha dakikalar önce Olivia'nın bir erkek arkadaşı olup olmadığını öğrenmeye aşırı hevesli görünüyordu oysa şimdi sanki tek bilmek istediği Carrie'nin ilerleyip ilerlemediği idi.

Başımı iki yana salladım. Bu fazla karmaşık bir durumdu ve şimdiden kendimi çok kaptırmıştım.

Şimdi bana düşen buna katlanmaktı, risk almaya devam etmek ve söz konusu halatın kopmamasını ummaktı.

Carrie Oliva'ya Karşı: İkinci Kısım

Yeni hayat tarzım garip bir şekilde... harika sayılırdı.

Sabahları uykumu alamamış olduğum için sersemlemiş vaziyette odamdan sürünerek çıkıyordum. Ben hızla bir kâse mısır gevreği alırken annem yerel gazetenin sanat sayfalarına göz gezdiriyor, babam günlük bulmacayla ilgilenip önemli kimsenin yedi harfli eş anlamlısından (kodaman) dokuz harfli bir kuşçuya (Hitchcock, hadi canım) kadar her şey için bizden yardım istiyordu.

Sonra odama dönüyordum ve mısır gevreğimi katur kutur yerken yazıyordum. Öyle Stephen King'mişim de sözcükler zihnimden kolayca dökülüyormuş gibi bir durum yoktu ama ne vardı, tahmin edin. Bunu yapıyordum. Meğerse yazmakla ilgili düşünmek ve buna kafa yormak, lanet şeyi basitçe yapmaktan daha zormuş.

Ana karakterim Onyx çok güçlü, feminist bir kadındı; bir terslik olduğunu ilk o fark ediyordu. Bir de onun daha derine indikçe daha fazla Steinway gibi davranmaya başlayan açık hava sporlarına düşkün bir arkadaşı vardı. Ancak örgülü kırmızı saçları yoktu, olsaydı kimden esinlendiğimi fazla belli etmiş olurdu. Ve artık Jimmy dediğim erkek başrolüm, Jake tipindeydi. Becerikliydi ve balta kullanmakta iyiydi, Onyx'e yapmak zorunda olduğunu yapması için ihtiyacı olan cesareti nasıl vereceğini biliyordu. Bir de Tennyson

gibi uzun ve zayıf otçu çocuk vardı. Shakespeare'in soytarısı rolünü oynuyordu, başından beri bir ahmak gibi davranıyor ama ilk perdenin sonunda tam olarak söylenmesi gerekeni söylüyordu.

Tıkanıp kalmıyor değildim. Fakat bu olduğunda, bana ne kadar korkutucu gelmiş olursa olsun o uçurumdan adıımı attığımı ve uçmaya başladığımda bunun nasıl muhteşem bir his olduğunu aklıma getiriyordum. Dahası, bir sayfaya birkaç kelime eklemenin bedenimi havada fırlatmaktan çok daha az korkutucu olduğunu kendime hatırlatıyordum. Şimdiye dek çoktan iki *Ölüm Kadına Yakışır* ânı yaşamıştım ve bu benim *Yasak İlişki*'mdi.

Bol bol malzemem olması da cabasıydı. Hafta içi her gün saat on birde Carrie'yi ve senaryoyu arkamda bırakarak çalışmak için Olivia olduğum, sıradan, uysal Olivia olduğum ve kimsenin bir senaryo yazdığımı bilmediği Hunter Dağı'na gidiyordum. Vardiyalarımın çoğu rahattı, insanların kaydını yapmakla geçiyordu. Ropeland'deki işlere yardım etmem gerekmemişti bile; orada yapmam gereken en fazla bir düdük çalmak ve sonraki çocuk grubuna sıralarını beklemelerini söylemek olmuştu.

Her gün bir buçukta öğle yemeğimi aynı yerde yiyordum ve Jake de çoğunlukla kendi öğle yemeğiyle orada oluyordu. İkili bir hayat sürdüğümü ve onunla gerçek bir ilişki kuramayacağımı dikkate alarak bundan büyük bir anlam çıkarmamaya çalışıyordum.

Kimi zaman diğerleri de bize katılıyordu. Steinway bir saman balyasına oturup kurutulmuş et ve kuru yemiş ile kuru meyve karışımını çiğnerken Fransız örgülerini yeniden yapmaktan hoşlanıyordu; yalnızca Tennyson'a sorunlu bir durumu bildirmek için bağırdığında işlemeye ara veren parmakları hünerliydi. Ama kimi zaman da baş başaydık: Jake ve ben.

Kendimi ele verecek bir şey söylememeye özen gösteriyordum. Ona Brooklyn'den, kalabalık caddelerden ve Prospect

Park'ın gösterişli güzelliğinden, terli insanlarla tıka basa dolu metronun ağır ağır ilerlemesinden, geç kalmış insanların gergin enerjisinden bahsediyordum.

O da bana Kuzey Carolina'dan, bunaltıcı nemli havasından, gelişigüzel yayılan banliyöden, otoyol kenarlarına art arda kondurulmuş alışveriş merkezlerinden bahsediyordu. Teyzesi ona stajı ayarladıktan sonra buraya başvurduğunu çünkü Kuzey Carolina'da daha önce bir zipline parkında çalıştığını ve kabul edilme ihtimali güçlü bir aday olacağını düşündüğünü anlatmıştı. Gerçekten de kabul edilmişti. Stajının yalnızca haftanın iki günü olduğunu söylediğinde ister istemez içimden güldüm çünkü Elm olarak tüm yaptığı buymuş gibi konuşuyordu. Bu beni bir parça daha iyi hissettirdi; görünüşe göre hepimiz gerçeği biraz saptırıyorduk.

Bu, hiç aksaklık olmadığı anlamına gelmiyordu. Geçen hafta Jake telsizine yeni piller almak için kayıt ofisine girmişti ve çekmeceyi karıştırdıktan sonra telefonunda bir şeyler yazmaya başlamıştı. Bildirisi telefonumda anında belirirken cihaz, resepsiyon masasının üstünde vızıldamıştı. Jake bunu fark etmişti ve ben sağlıklı düşünemeyerek tökezlemiş numarası yapıp masaya çarpmış ve telefonumu yere itmiştim. Bir gümbürtüyle düştüğünde fevkalade dayanıklı kılıfım sayesinde kırılmamıştı. Güvendeydim ama daha dikkatli olmaya, bir daha asla telefonumu öyle ortada bırakmamaya yemin etmiştim.

Birkaç gün sonra Jake'in kolektif filmde çalıştığı bir gün Marianne bana senaryo yazmakla ilgilenmeye nasıl başladığını sormuştu. Steinway tam oradaydı ve her geçen gün ona daha fazla kanım kaynamasına rağmen kızın çenesi düşüktü. Çok fazla şey duyarsa bunun eninde sonunda Jake'in kulağına gideceğini biliyordum. Steinway sonrasında bana bunu sorduğunda Marianne'in kafası karışmış olmalı demiştim. Neyse ki şansım yaver gitmişti de Steinway karşılık olarak gülmüştü.

Fakat Catskills’de yaşamın birçok bakımdan güzel olduğunu benim bile kabul etmem gerekirdi. Vardiyalarımı tamamladığımda ebeveynlerim beni arabayla alıyordu ve birlikte akşam yemeği yiyorduk. Bazen Woodstock’ta bir sanat etkinliğine gidiyor veya yakınlarda bir yürüyüşe çıkıyorduk. Chrissy’ye, onun hoşuna giden adlandırmasıyla, “fiyaka-lı açık hava sporu işimden” eğlenceli hikâyeler anlattığım mesajlar atıyordum, o da kendi hikâyeleriyle karşılık veriyordu. Fransız Hanımefendiler mesaj grubunu takip ederek Katie’nin şehir fotoğraflarını, Tessa’nın Paris fotoğraflarını, Eloise’in kamptan nadiren yaptığı paylaşımları (ne de olsa meditasyon yapması gerekiyordu) ve Fatima’nın daha da nadiren yaptığı Afrika paylaşımlarını görüyordum. Hatta onlara Hunter Dağı’ndan birkaç fotoğraf bile yollamıştım; vasa-tın altındaki yaz planlarımla ilgili daha önceden duyduğum endişe büyük ölçüde kaybolmuştu.

Tüm bunlar bittikten sonra, odama dönüp kendi başıma kaldığımda tekrar, tamamiyle Carrie oluyordum. Elm’le sık sık sabahın ilk ışıklarına kadar filmler, senaryom, *internette yayılan geyikler* ve Stephen King’in kitaplarında kadın karakterlerin göğüslerine fazla odaklanmış olması hakkında konuşuyordum. Bu, öğle yemeklerinde Jake’le konuşmamdan farklıydı; daha rahattı, daha eğlenceliydi ve içinde hiçbir gerginlik barındırmıyordu. Her zamanki gibi birbirimize film tavsiyeleri veriyorduk. Espriler yapıyor, şakalaşıyorduk.

Ve en iyi kısmı şuydu; ne kadar uzun konuşursak konuşalım, ne kadar geç saate kadar ayakta kalırsak kalalım söyleyecek şeylerimiz asla tükenmiyordu.

Perşembe akşamüstü, yeni işimde ve yeni hayatımda iki haftayı devirmişken Jake öğle yemeğinde beni bir kez daha buldu.

“Burası dolu mu?” diye sordu boş bir saman balyasını işaret ederek.

“Eminim üzerinde senin ismin vardır,” dedim.

Gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Baş başa olduğumuz her gün aramızda aynı diyalog veya onun benzer bir versiyonu tekrarlanıyordu. Ucuz bir filmden çıkmış gibi berbattı ama onun yanında olduğumdan buna aldırıyordum bile.

Oturup bir sandviç çıkardı ve telefonunu dizinin üstüne koydu. Kendime engel olamadım: Orada saklı duran, Carrie’den gelen mesajları düşündüm. Bu durum yani birçok yönden Jake’in hayatının bir parçası olmak, bana ufak bir heyecan verdi. Dakikasında kendimi bu yüzden suçlu hissettim.

Başını eğerek telefonunu işaret etti. “Genelde kendimi telefonuma kaptırmamaya çalışırım ama kız kardeşim benimle FaceTime yapmak istiyor. Gündüz kampında sanat yarışmasını kazanmış ve görünüşe göre bu *gerçekten* önemli bir olay.”

Daha önce kardeşlerinden hiç bahsetmediğini ilk kez fark ettim. İşte o zaman Jake’i Reddit’ten ve buradan, işten ne kadar iyi tanıdığımı düşünsem de hâlâ hakkında öğreneceğim çok şey olduğunu anladım. Bu düşünce beni mutlu etti. Daha fazlasını bilmek, Jake’le ilgili her şeyi bilmek istiyordum. “Kaç yaşında?” diye sordum.

“Sekiz,” dedi. “On iki yaşındaki bir çocuğun fikirlerine sahip olduğunu belirteyim.”

“Filmleri seviyor mu?”

“Aslında YouTube kanallarını tercih ediyor. Favorilerinden oluşan bir listesi var. Bir yemek blogger’ını izler ve ardından şu çılgın unsuz pastalardan yapıverir. Henüz on yaşında bile olmamasına rağmen şimdiden tam bir Renaissance kızı. Bir de bana bak, on yedi yaşında karanlıktan korkuyorum ve durmaksızın bayat espriler yapmaya boyun eğiyorum.”

Kahkahayla güldüm. “Müthiş birine benziyor. İki kardeş misiniz?”

Jake başını iki yana salladı. “Aslına bakarsan dört kardeşiz.”

“Kahretsin. Ben ebeveynlerimin tek çocuğuyum.”

Jake bir kahkaha attı. “Evet, çok kalabalığız ve ben en büyükleriyim. Erkek kardeşlerim on beş ve on iki yaşındalar. Sanırım teyzemin bana film stajını ayarlama zahmetine girmesi kısmen bu sebeptendi. Bunun gelecek seneki üniversite başvurularım açısından falan iyi olacağını biliyordu ama bence her gün bu deliliğin içinde yaşadığım için bana acıdı. Ayrıca hayatımda ilk defa kendi odama sahip olma zevkini tattım. Evet, orada uyurken bazen ışıkları açık bırakıyorum.”

“Hey, seni yargılamıyorum,” dedim sandviçimden bir ısırık alıp hızla yutarken. “Üstelik bu bana etkileyici geliyor. Hayatım boyunca kendi odam oldu. Tek çocuk olmanın yararları. Buna karşın insanlar tek çocukların acayip olduğunu söyler. Sosyal yönden beceriksiz olduğumuzu filan.”

“Eh, bence bunun asılsız olduğu fazlasıyla aşikâr. Kendine bir bak. Sen *büyüleyicisin*.”

Jake’in yanakları kızardı ve bakışlarını indirdi.

Ben de yanaklarımın yandığını hissettim. Büyük ihtimalle bunu söylemeyi amaçlamamıştı. Belli ki sözcükleri karıştırmıştı. Yine de bunu söylemiş ve bunu önceden, belki birden fazla kez, düşünmüşçesine anında kızarmıştı.

Ben de onunla ilgili aynı şeyi düşünüyordum.

O sırada telefonundan bir bip sesi geldi ve küçük bir kızın fotoğrafı ekranında belirdi.

“Buna bakmalıyım,” dedi bana.

Başımla onayladım. “Elbette.”

Jake öğle yemeğinden kalanları hızla topladı ve uzaklaştı. Onu duyabiliyordum, kız kardeşiyle konuşurken sesinin yükselme biçimi ona değer verdiğini belli ediyordu; bu beni de mutlu ediyordu.

Bakışlarımı sandviçime indirdim. Etkileşimimizin her dakikasını kafamda yeniden oynatarak bundan zevk aldım.

Ateşle oynadığımı biliyordum. Bunun sürdürülemez olduğunu, bu şekilde devam edemeyeceğini biliyordum. Fakat onun her yönünü görmek –tuhaflığının, inekliğinin, berbat espri anlayışının hayatının farklı alanlarında nasıl tezahür ettiğini görmek– çok güzel, çok şahaneydi.

Gerçek şuydu ki başta Elm'den hoşlanıyordum ama şimdi Jake'ten de hoşlanıyordum.

Ve iş ciddiye bindiğinde ikisini de kaybetmek istemiyordum.

The Haunting of Sophia Blaine

O akşam, sonunda Katie'yle FaceTime yapma fırsatı buldum. Oturma odasındaki kanepeye yayılmıştım. Ebeveynlerim bir belgesel gösterimindeydi ve sonrasında akşam yemeği yiyeceklerdi, böylece bir defalığına ev bana kalmıştı.

“Selam, arkadaşım!” dedi Katie yurt odasını görebilmem için kamerayı yüz seksen derece döndürürken. Linolyum yer karoları, briket duvarlar, Meryl Streep’in *Avacı* filminin rap-tiyeyle tutturulmuş posterleri dikkatimi çekti. Odanın karşısından bir kız bana el salladı.

“Bu Hallie,” dedi Katie beni görebilmek için telefonu kendine çevirirken ve kulaklıklarını takarken. “O da Meryl hayranı bir arkadaş. Gördüğün onun posterini; buna inanabiliyor musun?”

Meryl Streep Amerika Birleşik Devletleri’nin en popüler aktrislerinden biri olduğundan dolayı evet, inanabiliyordum ama bunu Katie’ye söylemeye cüret etmedim. “Bu muhteşem.”

“Önce şunu açıklığa kavuşturabilir miyiz?” dedi doğrudan konuya girerek. “Geçen gün gönderdiğin fotoğrafa bakılırsa kamp danışmanlığı olayını sevmişsin? Sana o kadar da kötü olmayacağını söylemiştim.”

“Zipline,” diye ona hatırlattım. “Kamp değil.”

Katie gülümsedi. “Evet, evet, biliyorum.” Akşam ışığının düştüğü saçları parlıyordu. Arka planda bir kornanın

çaldığını, bunu bir sirenin acı feryadının izlediğini duyabiliyordum. Katie âdeta şehrin enerjisini yayıyordu. “Orası bir kampmış gibi yapalım çünkü bence bu senaryon için müt-hiş bir malzeme. Korku filmlerinde her zaman insanlar yaz kamplarında ölmez mi?”

Bir kahkaha attım. “O lisanslı bir seri. 13. *Cuma*. Bundan ilham almış birçok film var ama korku türü bununla sınırlı değil.”

“Evet, evet,” dedi Katie kafasını yana yatırarak. “Korku türü incelikli, feminist ve en çağdaş vesaire. Bir dolu kandan ve vahşetten ibaret değil.”

“İşte bu!”

“Bana detayları anlat... çocukları bağlıyorsunuz ve hava-da uçmaları için fırlatıyor musunuz?”

“Doğrusu, çoğunlukla yetişkinleri,” dedim. “Ayrıca ben eğitmen değilim, bu yüzden kimseyi bağlamam gerekmiyor. Genellikle ofiste takılıyorum ve insanların kaydını yapıyorum. Böyle işte.”

Katie sırtıttı. “Seksi oğlanlar var mı?”

Kızardığımı hissettim.

“Aman Tanrım, iki numaralı *sana söylemiştim*.”

Başımı iki yana salladım. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Katie omuz silkti. “Sen ne biçim bir en iyi arkadaşsın?” Ağzının kenarını kaşıdı; mercan rengi yeni bir dudak parlatıcısı sürmüştü. Onun Otuz Dördüncü Cadde’de bulunan, ci-varın en iyi *Sephora*’sının yolunu tuttuğunu, orada sürüsüne bereket renkli kabı karıştırdığını, çalışanlardan birini üzerinde bir sunum yapması için çağırdığını hayal edebiliyordum. Bir başka korna sesi duyduğumda zihnimde penceresinin hemen altında ağır ağır ilerleyen bir sarı taksi canlandırdım.

“O gerçekten çok tatlı,” dedim sonunda. “Ama büyük ihtimalle aramızda bir şey olmayacak.”

“Neden bu kadar olumsuz bakıyorsun?” Katie hafifçe dudak büktü.

Onunla paylaşmaya hazır olmadığım bir milyon sebep vardı. “Senaryom üzerinde çalışıyorum,” dedim konuyu değiştirerek.

Bu kez Katie’nin gülümsemesi içtendi. “Bu harika. Ne kadar ilerledin?”

“Öncesine kıyasla epey fazla.”

“Demek dağ ortamı sana yaradı!”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Sahiden yaradı.”

“Belki romantizm de sana ilham vermiştir.”

Yüzüm daha da kızardı. “Benden konuştuğumuz yeter,” dedim. “Bana programından bahset.”

O da böyle yaptı. Zorlu derslerden, Metot oyunculuğundan, karakterinin büyük bir düşkünlüğü olması gerektiği için yirmi beş yabanmersinini nasıl yediğinden bahsetti. Bana yaz sonunda bir oyun sahneleyeceklerini ve seçmelerin geçen hafta yapıldığını söyledi: Yakında hangi rolü aldığını öğrenecekti ve başrol veya yardımcı başrolü alacağını umuyordu. Washington Square Park’ta gezindiği, Bleecker Caddesi’nde ekstra büyük pizza dilimleri sipariş verdiği, saat beşten önce gidildiğinde kimlik istemeyen ucuz mahalle barında takıldığı yaz akşamlarını ayrıntılı olarak anlattı.

Benim de benzerini yaşayabileceğim yaz programı anılarını bana ayrıntıyla tarif ederken gözleri parladı. Programa kabul edilmiş olsaydım, kendim gibi müstakbel yazarlarla tanışabilirdim ve ben de şehirde geziyor olabilirdim.

Tekrar konuşmak için sözleşerek telefonu kapattık ve elimde olmadan azıcık... yenilgiye uğramış hissettim. Biliyordum, böyle hissetmemeliydim. Senaryomda gerçekten hatırı sayılır bir gelişme kaydediyordum; üstelik arkadaş da ediniyordum. Öte yandan üniversite başvurularına ekleyecek hiçbir şeyim yoktu; senaryo denemem önceki gibi berbat

bir şekilde sonuçlanabilirdi. Ayrıca Jake'e hem yüzyüzeyken hem de internet üzerinden yalan söyleyip duruyordum.

Dolayısıyla böyle hissettiğimde her zaman yaptığım şeyi, beni bu histen sıyrarak tek şeyi yaptım: Korku filmi izlemeye karar verdim.

Stephen King, sanatta korku türünü yaratmamızın sebebi, bu türün gerçek hayattaki korkularımızla başa çıkmamıza yardım etmesi içindir, demişti ve haklıydı. İyi bir korku filmi sayesinde yerimden sıçrayarak çılgık atacak, saçma diyaloglara ve kan püskürmelerine gülecektim. Gölgele, omurgadaki karıncalanmalar, katıksız yoğunluk bana kendim dışında bir şeyler hissettirirdi. Bunu bir dram gibi yüreğimi cız ettirerek veya bir komedi gibi tek cümlelik espriler sunarak yapmazdı. Korku türü iyi bildiğim bir şeyi kullanırdı: Korkular.

Hayatım korkuyla dolu değildi, bunu biliyordum. Bu gerçekten iyi bir şeydi. Diğer yandan, günlük yaşamda bir çeşit korku hep olurdu. Ailenize ve arkadaşlarınıza onları hayal kırıklığına uğrattığınızı, kendi sınırlarınızı zorlamadığınızı –benim durumunda bunu gerçek anlamda denememiştim bile– itiraf etmek zorunda olmak korkunçtu. Gittikçe daha fazla hoşlandığınız birine yalan söylemek korkunçtu. En yakın arkadaşınızla konuştuğunuzda onun adına mutlu olmanız gerektiğini bilirken kıskançlık hissetmek korkunçtu.

Bazen sadece bir ergen olmak, akneden mustarip hâlde ve iyi hissettirmeyen yeni kıvrımlarla çocukluk ile yetişkinlik arasındaki o görünmez köprüyü geçmeye ve çuvaldamamaya çalışmak bile başlı başına korkunçtu.

Mutfağın yolunu tuttum; ebeveynlerimin masaya bıraktıkları nakit parayı aldım ve pizza siparişi verdim. Oturma odasındaki televizyonu açarak seçeneklerimi gözden geçirdim. Bu ekranda hiç korku filmi izlememiştim çünkü televizyon ebeveynlerimin yatak odasına fazla yakındı. Genellikle kendi odama kapanır, ekranın daha büyük hissettirmesi için

umutsuz bir girişimle dizüstü bilgisayarı yüzüme yaklaştırdım.

Önümdeki geceyi düşününce içimde bir heyecan kıpırtısı hissettim: pizzanın yağlı ve çığlıkların veya film müziğinin fazla gürültülü olmasından endişelenmeden, ışıklar kapalı olarak gerçek bir ekranda bir korku filmi. Katie'yle ilgili tüm hislerimi salıvermemi sağlayacak bir kombinasyondur.

Pizza otuz dakikada geldi ve o gelene kadar film seçimimi yapmıştım. Elm'in birkaç hafta önce önerdiği bir film, o sırada kiralaması pahalıya patlıyordu ama şimdi Netflix'te mevcuttu. Ana karakterin durmadan kendi gerçekliğini sorguladığı bir hayalet hikâyesiydi ama belki de bir hayalet hikâyesi değildi. İki dilim pizzayı elime aldım, tüm ışıkları kapayıp kanepeye oturdum.

Elm'e mesaj yazdım:

Carrieninİntikamı01: Sonunda The Haunting of Sophia Blaine'e başlıyorum. Seni haberdar ederim!

Neredeyse anında cevap verdi. Bu gerçek, yüzümün kızarıklığını geri getirdi, kalbimin yeniden hızla atmasına yol açtı.

ElmSokağıKâbusu84: Umarım beğenirsin. Baskı hissetme!

ElmSokağıKâbusu84: Şey, belki biraz hissedebilirsin.

ElmSokağıKâbusu84: Dürüst olmak gerekirse filmi o kadar çok sevdim ki eğer nefret edersen kalbim kırılır. Sophia'nın hikâyesi ÇOK İLGİNÇ. Muhtemelen onu yakında tekrar izlerim. Kahretsin, fazla reklamını yapıyorum, değil mi?

Carrieninİntikamı01: Biraz!

ElmSokağıKâbusu84: Tamam, susacağım ama bitirdiğinde tam kapsamlı bir analiz istiyorum. Anlaştık mı?

Carrieninİntikamı01: Analiz, bu iyiymiş ;)

Carrieninİntikamı01: Anlaştık

Carrieninİntikamı01: Düello teklifin kabul edildi

Bana aptal surat emojijsi gönderdi, ben de karşılık olarak bir tane gönderdim. Ardından yüzüm hâlâ sıcakken, nabzım hâlâ son hızla atarken başka bir şey söylerse diye telefonumu kanepenin koluna koydum ve Oynat'a bastım. Bunun güzel olacağını hissediyordum...

Güzeldi. Doğrusu, fazlasıyla güzeldi. Belki de sebebi ortamımdı. Pizzamı yiyordum ve filmde başka dikkatimi vermeme gereken hiçbir şey yoktu. Burası tüyler ürpertici bir şekilde sessizdi, arka planda tek bir gürültü bile yoktu. Brooklyn'de böyle olmazdı. Dahası, yukarıda, çatıda bir hayalet veya *Işıklar Sönerken* filmindeki korkunç koca, ileri geri yürüyormuşçasına evin yavaşça zemine çökmesini duyabiliyordum.

Filmin daha sessiz sahnelerinde dışarıda büyük ihtimalle bir geyiğin sebep olduğu ince bir dalın çıtırtısını veya nadiren araç geçen yolda, farları rahatsız edici bir şekilde odanın içini aydınlatan arabanın ağır ağır ilerleyişini ister istemez duyuyordum.

Kapanış jeneriği akarken iyi ve korkmuş hissediyordum.

Korku filmlerinin beni asla korkutmadığıyla ilgili böbürlenmekten hoşlanırdım. Çoğu hakiki hayran böyle söylerdi. Her zaman o heyecanın peşine düşer, o gerilime kapılmaya çalışırdık ve sahneler neredeyse hiç etki etmezdi. Fakat şimdi etki etmişti. Şimdi ebeveynlerimin eve bir an evvel gelmesini ister olmuştum.

Telefonumu kapıp Elm'e mesaj yazdım.

Carrieninİntikamı01: Bitirdim!

Hemen cevap verdi.

ElmSokağıKâbusu84: Mükemmel! Nasıldı?

Yazarken parmaklarım titriyordu.

Carrieninİntikamı01: Ormanlık bir yerde korku filmi izlemenin çok daha ürkütücü olduğunu söylemeliyim

Telefon elimden yere düşerek tangırdadı ve anında ne

yaptığımı fark ettim. Düşünmemiştim. Sanki Carrie ve Olivia yeniden tek kişiydi ve bir an için Elm'in burada olduğumu bilmemesi gerektiğini unutmuştum. Telefonumu yerden kaldırdım ve mesajı silmenin bir yolunu aradım ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu; mesaj gönderilmişti.

ElmSokağıKâbusu84: Ha? NYU'da olduğunu sanıyordum

Carrieninİntikamı01: Öyleyim

Carrieninİntikamı01: Söylemeye çalıştığım, bir hafta sonu seyahati için Poconos'a geldik

Lanet olsun. Daha perşembeydi.

Carrieninİntikamı01: Uzun bir hafta sonu seyahati!

Elm'in tarafında bir duraksama oldu. Düşünüp her şeyi bir araya mı getirdi diye kuşkulandım. Çok geçmeden bana cevap yazdı.

ElmSokağıKâbusu84: Ah

ElmSokağıKâbusu84: Kulağa müthiş geliyor!

Film hakkında konuştuk, söz verdiğim gibi tüm ayrıntılarını inceledik ama çok fazla şeyi ortaya döktüğüm için kendimi suçlamadan edemedim.

Boğazıma kadar battığımı hissediyordum.

Tıpkı filmdeki Sophia Blaine gibi, fakat benim için, işler iyiye gitmeden önce muhtemelen çok daha karmaşık bir hâl alacaktı.

Davet

Ertesi akşamüstü maalesef, veya dün akşamki gafım göz önüne alındığında neyse ki, Jake’le denk gelmediğim bir öğle yemeğinden döndükten sonra Steinway gülümseyerek beni selamladı: “Bu akşam için bir planın olmadığını söyle.”

Ofiste sadece ben vardım. İki buçuk turu için gelen grup kaydını yaptırmıştı ve Tennyson teleferiği denetlemek için dışarıydı.

“Planım yok,” dedim. Ona ebeveynlerimle takılmak, Chrissy’yle çene çalmak ve elbette Elm’le çevrimiçi sohbet etmek –gerçi dün akşamki gafımdan sonra bunu yapmaya biraz korkuyordum– dışında hiçbir planım olmadığını söylemedim.

“Harika,” dedi Steinway örgüsünün ucunu çekerek. “Bu akşam ekipten bir grupla Pigeon’s Landing’e gideceğiz. Bu yakınlardaki doğal bir gölettir. Sana dün akşam mesaj atacaktım ama bende telefon numaran yoktu. Yeri gelmişken bunu halledelim.” Telefonunu çıkardı, numaramı çabuk çabuk söyledim. Yeni sürülmüş mavi ojeli tırnaklarıyla tuşlara basarak numaramı kaydetti. “Gölet buranın biraz yukarısında.”

“Mayom yok ki,” dedim. “Yani yanımda yok.”

Steinway omuz silkti. “Ebeveynlerin seni almak için gelmiyor mu? Onlara bir mayo getirmelerini söylersin.”

Tereddüt ettim. Jake dahil çalışma arkadaşlarımla önünde bir mayo giyip suya girme fikri o uçurumdan atlamaktan daha korkutucu gelmişti.

“Yüzmek zorunda bile değilsin,” diye ekledi Steinway. “Bu aslında çalışanların aralarındaki uyumu ve işbirliğini güçlendirmek için. Üstelik çoktan herkese geleceğini söyledim. Mesai dışında sevgili Olivia’mızla biraz vakit geçirmek için sabırsızlanıyorlar. Bilirsin, iş dışında sadece kendimiz olabildiğimiz zamanlar.”

Bir saniyeliğine Jake ve beni, birlikte yüzdüğümüzü, onun suda bana yaklaştığını, güvensizliklerimin uzaklaşıp gittiğini, birbirine değen bronzlaşmış tenlerimizi hayal ettim... Buna ilaveten kendime daha az korkacağımı söylüyordum.

“Olivia?”

“Affedersin,” dedim. “Tabii, harika olur. Gelirim.”

“Müthiş,” dedi Steinway, ardından arkasını döndü ve örgüleri sırtında sekerken yavaş yavaş uzaklaştı.

Neredeyse anında telsizim iki kez bipledi: “Jake’ten Olivia’ya. Cevap ver, Olivia.”

“Devam et, Jake,” dedim düğmeye basılı tutarak ve nabzımın fırlamasına aldırmadan. Büyük ihtimalle sadece grubundaki insanlardan biri için farklı ölçüde bir kaska ihtiyacı vardı. Düğmeye basmayı bıraktım ve bir başka bip sesi geldi.

“Steinway bu akşam bizimle Pigeon’s Landing’e geleceğini söylüyor. Tamam.”

Jake benimle hiç telsizden haberleşmezdi. Oysa şimdi telsiz üzerinden herkesin duyabileceği şekilde bana soru soruyordu. Yanaklarımı ateş bastığını hissettim.

Düğmeye bastım. “Doğrudur, Jake. Tamam.”

Telsiz bir kez daha biplerken yüzümde bir gülümseme belirdi. Jake’in sesiyle: “Harika.”

Hemen sonra bir başka bip sesi geldi. “Telsizi işle ilgili konularda kullanalım, çocuklar.”

Telsizi bir kenara ittim. Neden orada olacağımdan emin olmak için zahmete girsin, eğer ki...

Eğer ki ufak bir parçası benim ondan hoşlandığım gibi benden hoşlanmıyor olsa.

Aklıma bir başka düşünce geldi: Gittikçe daha da dibe batıyordum ve çok yakında bir çıkış yolu bulmaya gücüm yetmeyecekti.

Gözlerim odayı dikkatle yokladı ama kimse yoktu. Ofiste hiç hareket yoktu. Telefonumu çıkardım, hızla bir mesaj attım.

Meşgul müsün?

Chrissy bir dakikadan kısa zamanda cevap verdi.

Sadece SÜREKLİ geç kalan bir modelin teşrif etmesini bekliyorum. Onunla bir daha çalışmamalıydım ama çaresizdim. Neden, ne oldu?

Bunu ifade etmenin en iyi yolunu düşünmeye çalışırken başparmaklarım telefonun üzerinde havada bekliyordu.

Hiç hoşlandığın birine yalan söyledin mi? Gerçekten hoşlandığın birine? diye yazdım sonunda.

Küçük noktalar belirdi. Düşünüyordu.

Eh, çöpçatanlık sitesindeki profilimde otuz beş yaşındaki bir fotoğrafımı kullandığım gerçeğini hesaba katarsan, evet. Neden?

Bir anda içim rahatlamıştı. Kişiliğiyle asla bağdaştıramazdınız ama Chrissy kırk üç yaşındaydı. O bile, her ne kadar acayip derecede havalı biri olsa da, konu fotoğrafı olduğunda kuralları biraz esnetmek istiyordu.

Birinden hoşlanıyorum ve böyle bir şey yaptım sayılır. Onunla internetten konuşuyordum, merak etme tehlikeli bir durum yok, yaşıtız. Her neyse, yaz için o da burada ve onunla karşılaşmadan önce gönderdiğim fotoğrafla kendimi bir bakıma yanlış tanıttım. Onlara senin eski fotoğrafın olduğunu söylüyor musun?

Derhal cevap verdi.

Asla.

Yazmaya devam ediyordu.

Bak, tüm gün göz kamaştırıcı modelleri bile daha kusur-

suz gösteren moda fotoğraflarını inceliyorum. Görünüşüyle ilgili herkes biraz yalan söyler. Bu berbat bir şey ama şu anda bir bakıma kültürümüz böyle. Kaç erkeğin profilinde bir seksen beş boyunda olduğunu yazdığını ve gerçek boyunun bunun yakınından bile geçmediğini biliyor musun? Teyzen olarak, tanımadığın biriyle internetten konuştuğun için, doğrusu, güvenliğin konusunda daha fazla endişeliyim. Onunla şahsen tanıştın mı? Güvenli bir yerde miydiniz?

Evet, tabii ki, diyerek onu rahatlattım. Kesinlikle güvenliydi. Halka açık bir yerdeydik.

Ve gördüğü kişiden hoşlandı ;)

Sanırım, yazdım cevap olarak.

Öyleyse gönderdiğin fotoğrafta kullandığın filtre, seni o kadar da yanlış tanıtmamış!

Durumu anlamıyordu. Elbette anlamıyordu. Gelgelelim onu nasıl düzeltceğimi bilmiyordum.

Chrissy bir anlığına duraksarken noktalar yanıp söndü.

Harikulade, zeki, komik ve GÜZEL biri olmana bayılmış görünüyor. Yerinde olsam aptal bir fotoğraf için endişe etmezdim; seni gerçek hayatta görmüş olduğu için artık bunun bir önemi yok. Üstelik seninle şahsen tanışan herkesi büyülemek için yeterlisin, hayatım.

Kendime gülümsedim. Chrissy övgü yağdırmakta her zaman muhteşemdi.

Fazla detay vermemiş olsam bile bir bakıma haklıydı. Belki hepimiz biraz yalan söylüyorduk. Belki sadece Olivia gibi davranıp ne olacağını görmeliydim. Bu noktada başka ne yapabiliydim ki zaten?

Şelaleye varıncaya kadar yaklaşık bir kilometre yürüdük. Taşlar ve sarmaşıklar spor ayakkabılarımın altında çatırdıyordu. Steinway ve ben gerideydik; son on beş dakikadır bir gün kendine ait bir dükkân açma planlarından geçen hafta sonu doğada yürüyüş yaparken tanıştığı tatlı kıza kadar her

şeyi ayrıntılarıyla anlatmak için durmadan konuşuyordu. “Her neyse,” dedi patika sağa kıvrılırken. “Annen müthiş birine benziyor.”

Steinway ofisten çıkıp benimle birlikte arabaya yürümüş ve bana bir mayo ile bir havlu getirmekten çok mutlu olan anneme pencereden elini uzatarak kendini tanıtmıştı. Annem Steinway’in duyabileceği bir şekilde yüksek sesle, “Arkadaş edinmen beni nasıl memnun ediyor!” demişti. Of.

“Fena değildir,” dedim.

“Aslen Brooklyn’li, değil mi? Doğma büyüme? Aksanından anlaşılıyor.”

Güldüm. Aksam bana farklı gelmiyordu ama ne zaman Iowa’ya gitsek insanlar hep buna dair yorum yapardı.

“Marianne’i liseden mi tanıyormuş?” diye sordu Steinway.

Spor ayakkabılarımızın altındaki yosunlar ve gür bitkilerle kaplı patika, dikleşmeye başladı ve nefes alış verişlerim belli belirsiz şiddetlenirken başımla onu onayladım. Ağaçlar bizi uzun boylu canavarlar gibi kuşatıyordu.

“Şimdi ne yapıyor?” diye sordu Steinway taşlı bir yolda yokuş yukarı çıkarken.

“Sanat tarihi profesörü,” dedim Steinway’in geçtiği yerlerden geçmeye, açıktaki bir köke takılıp düşmemeye dikkat ederken. “Pratt’ta.”

“Çok iyiymiş,” dedi Steinway örgülerinden birini çekiştirerek. Ardından dört bir yana kök salmış kocaman bir ağaca yaslanarak durdu. “Sen de sanatla ilgili misin?”

Omuz silktim. “Biraz.”

“Resim? Müzik? Sualtında sepet örmek?”

Bir başka dönemeci daha geçtik, sık ağaçlar on-on beş metreden ötesini görmemize engel oluyordu. Uzaktan, hızla akan suyun gürlemesini ve kakhaha yankıları duydum. Grubun geri kalanı çoktan Pigeon’s Landing’e ulaşmış olmalıydı.

“Filmler, sanırım,” derken hiç olmazsa bir anlığına kendimi güvende hissettim. Bununla birlikte *kendim olacağıma* dair kendime söz vermiştim. Sırf Steinway’e filmlerden hoşlandığımı söyledim diye Jake bir anda her şeyi çözecek değildi. “Filmleri çok severim.”

Steinway güldü. “Jake gibi mi? Ondan staj yaptığı kolektif filminden bahsetmesini iste, emin ol, susmayacaktır.”

Şelaleye ulaştık ve ona dikkatle baktım. Üç metreden daha yüksek olamayacak ufak bir şelaleydi. Bir doğal gölete dökülüyordu. Yosun kaplı kayalarla, sık ağaçlarla ve pembe-mavi gökyüzüyle çevriliydi. Bir yağlıboya tabloya benziyordu.

“Yalnızca bir hobi,” dedim. “Bununla ilgili pek fazla konuşmam.”

Steinway söylediklerimi güçbela duydu. Dakikalar içinde üzerindeki kıyafetleri çıkarmıştı. Kayalara tırmanıyor, suya atlıyor, etrafındaki herkese su sıçratıyordu.

Kenardaki bir kayaya oturup rahat edeceğim bir pozisyon buldum, güneşin son ışıklarından yararlanmak için bacaklarımı uzattım ve çalışma arkadaşlarıma, yeni arkadaşlarıma baktım. Cora gülümsüyordu. Steinway’e göre, yeni biriyle flört ediyordu, görünüşe göre bir ayrılığın üstesinden gelmesinin en iyi yolu buydu. Tennyson Zipline Deneyimi tişörtü ve kargo şortuyla yüzerken boğulmuş bir sıçan gibi görünüyordu. Güneş çoktan batmaya başladığından güneş gözlüğü gerekli olmadığı hâlde Bryson *Ray-Ban*’ini takıyordu.

Burası ile Brooklyn arasındaki fark inanılmazdı. Burada rekabet yoktu; aksine herkes kendi temposuyla hareket etmekten memnun görünüyordu. Bunun sebebi planlarının olmaması değildi. Steinway, yardımcı yönetici olmak için eğitiliyordu, böylece kendi dükkânını açabilecekti. Cora, Bard’da biyokimya okuyordu. Bryson, Rutgers’a gidiyordu ama ne okuyacağından henüz emin değildi. Kendi emsalsiz Tennyson yönetmeliği tarafından idare edilen Tennyson bile

New York eyaletinde esrarın yasallaşmasına yardım eden bir taban örgütünün bir parçasıydı. Hepsi kendi yolundan gidiyordu ama her nasılsa üzerlerinde bir baskı yokmuş gibi görünüyordu.

Jake suyun kenarında geziniyordu ve sırtı bana dönüktü ama güneşte ısıllı parlayan buklelerini, ayağa kalkıp silkelendiğinde suyun nasıl sırtından aşağı aktığını görebiliyordum. Geleceğimden emin olmak için telsizi kullanışını hatırladım. Onunla internet üzerinden hiç tanışmasaydım aramızdaki durum şu son birkaç haftada olduğundan kimbilir ne kadar farklı olurdu? Ona korku türünü sevdiğimi hemen söyledim, kesinlikle bunun üzerinden bir bağ kurardık; öğle yemeği sohbetlerimizde hakkında konuşacak daha da fazla konumuz olurdu.

Steinway birdenbire ortaya çıktı ve bana döndü. Örgüleri çözülmüştü, dalgalı saçları dağınık ve parlaktı. “Hadi kızım, buraya gel!”

“Bir dakikaya ordayım,” dedim bakışlarımı indirirken. İşyerindeki personel tuvaletinde mayomu giymiştim ama yine de herkesin önünde tişörtümü ve şortumu çıkarma fikri beni korkutuyordu. Vücudumda herhangi bir kusur yoktu; bana göre *hiçbir* vücut kusurlu değildi, buna içtenlikle inanıyordum. Nasıl görüldüğümüzden utanmamamız gerektiğini düşünsem de iş uygulamaya gelince pek yol kat edemiyordum. Chrissy’nin dediği gibi hepimiz görünüşümüzle ilgili biraz yalan söyledik ve şu anda tüm düşünebildiğim biçimsiz dirseklerim, uyluk kemiklerimin nasıl birbirine sürtündüğü ve göbek deliğimin altında uzayan tek siyah tüydü.

Biri su sıçrattığında yerimden zıpladım. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve birkaç su damlacığı tişörtümün alt kısmı boyunca benek benek yayıldı. Kafamı kaldırıp baktığımda Jake hemen oradaydı.

“Özür dilerim,” dedi. “Cidden, seni ıslatmak istemedim. Gelmiyor musun?”

Omuz silktim. “Eninde sonunda geleceğim.”

Jake, elini suda yavaşça gezdirdi. “Seni suya girmeye ikna etmek için bayat bir espri mi bulmam lazım?” Gözleri hızla bölgeyi taradı. Sonra eline ufak bir taş aldı. “Hadi gel. Su taş gibi güzel!”

Ben gülerken taşı suyun içine atarak ufak bir su sıçramasına daha sebep oldu ve göğsüne yeni su damlaları serpildi.

“Bu, on üzerinden iki puanlıktı,” dedim.

Jake bir an bana dikkatle baktı ve anında, çevrimiçi sohbetimiz ilk başladığında bana taktığı lakaplara puan verdiğimi hatırladım. Kahretsin.

Şansıma, bundan bir çıkarım yapmışa benzemiyordu. “Ciddiyim, seni durduran nedir?”

Sana fotoğrafımı yollamaktan ve NYU başvuruma gerçek bir şans vermekten beni alıkoyan aynı kendimi engelleme saçmalığı.

“Suda hiçbir tehlike yok,” dedi. “Söz veriyorum.” Sonra, kısık sesle *Jaws* filminin melodisini mırıldanmaya başladı. “Da-da. Da-da. Da-da-da-da...”

Jake mırıldanmaya devam ederken ayağa fırladım. Kendimden şüphe duymama fırsat vermeden yalpalayarak şortumun içinden çıktım ve tişörtümü elimden geldiğince hızla çıkardım.

Suya atladım ve soğuk bir şok dalgası bünyemi sarstı. “*Buz gibi*,” derken çenem titremeye başladı.

Jake sanki beni kucaklayarak ısıtacakmış gibi kollarını hafifçe açarak bana yaklaştı. Ama sonra, aynı hızla gerileyerek parmaklarını bir kez daha suda gezdirmeye başladı. “Bu şelale suyu,” dedi. “Doğrudan dağın zirvesinden geliyor.”

Başımla onayladıktan sonra sağa, güneşin hâlâ etkisini gösterdiği ufak bir alana doğru bir adım attım ama bunu yapar yapmaz ayağım kaydı ve yana doğru düşerek doğruca Jake’e çarptım.

Bir saniyeliğine güçlü ve gergin kolları beni tutarken benimki kadar hızla çarpan kalbini hissedebildim. Birbirine değen tenlerimiz ıslak ve yapışkandı. Bu anın sona ermesini hiç ama hiç istemiyordum.

Fakat Jake çabucak doğruldu ve ben dengemi bularak geriledim. “Özür dilerim,” dedim. “Gerçekten su için bir ikaz levhası koymalıydı.”

Jake’in yüzü kırmızıydı ama kollarını sallarken düzeliyordu. “İyi misin?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “İyiyim.”

İyiden daha fazlasıydım. İyiden çok daha fazlasıydım.

Zoraki gülümsedi. “Galiba bu sudaki canavar *Fahrenheit Derecesi*.”

Denge sağlamak için ayaklarımı yosunlu çamura gömerken güldüm. “Avrupa’daki yaygın biçimiyle *Santigrat*.”

Jake bir kahkahayla sarsıldı, ardından bana gülümsedi. “*Açık Deniz*’i izledin mi? Onun kadar iyi olmasa da *Jaws*’tan ilham almış ve çok eğlenceli.”

Tereddüt ettim.

“Ama bir saniye, sen korku filmlerinden hoşlanmıyordun, değil mi? Affedersin.”

Steinway’in sesi, kahkaha çınlamasının üstüne yükseldi. “Sana yüz yıl öncesinin düşük bütçeli filmlerini mi izletmeye çalışıyor? Görünüşe göre bu onun alışkanlığı.”

Jake onu umursamadan tekrar bana döndü. “Her zaman eski şeyleri izlemem,” dedi. “*Karanlık Sular*, yine bir köpek-balığıyla ilgili daha yeni bir film. Ne diyebilirim ki? Köpekbalığı filmlerini seviyorum. Kahretsin, beş yaşındaki bir çocuk gibi mi konuşuyorum?”

“Şey, sen karanlıktan korkuyorsun...”

Jake sırtıttı. “Hey, bunu senden başka kimseye söylemedim. Lütfen bunu yüksek sesle dile getirme. Benim de bir çaylak olduğumu unutma.”

Güldüm. *Karanlık Sular*. Ve *Açık Deniz*. Engin denizler temalı korku filmlerini severdim. Çok gerçek, çok şiddetli olurlardı. Aslında sörfçü Blake Lively'nin tek başına bir köpekbalığıyla savaşmak zorunda kaldığı *Karanlık Sular* filminden Jake'e bahseden bendim.

"Bu arada," dedim, kendime gerçeğe daha bağlı kalma sözü verdiğimi anımsatarak. "Onlardan hiç hoşlanmadığımı söyleyemem."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jake. "Ah. Korku filmlerinden mi?"

"Sadece bu konuda çok bilgili değilim galiba." Geriye dönüp de ilk gün ona söylediğim şeyi düzeltmezdim ama en azından gerçeğe yönelmek için biraz daha fazla çaba gösterebilir, Olivia ve Carrie'yi bir parça birbirine yaklaştırmayı deneyebilirdim. "Aslında onlar hakkında daha fazla şey öğrenmeyi isterdim."

"Sahiden mi?" diye sordu Jake. Gözleri şaşkınlıkla genişlemişti ve alnından su damlıyordu.

Başımınla onayladım.

Kısaca gülümsedikten sonra bakışlarını suya indirdi. "Bu akşam bir korku filmi izlemeyi planlıyordum." Benimle göz göze geldi. "Bir işin yoksa, yani, biz çaylakların dayanışma içinde olması gerektiğinden, bilmiyorum, benimle birlikte izlemek ister misin?"

Bir sıcaklığın, buz gibi suya rağmen damarlarımda hızla ilerlediğini hissettim. Eve gidip senaryoma bir sayfa daha yazmaya çalışacaktım, belki bir doğal gölette geçen bir sahne eklerdim, ama şu anda bu umurumda bile değildi. Bizi birlikte düşününce kalbim hızla, güm güm çarptı. Olivia ve Jake veya Elm ve Carrie, fark etmezdi, an itibarıyla biz sadece *bizdik*.

"Çok isterim," dedim.

Balık İstilas1

Benden başka kimseyi davet etmemesi söz konusu değildi; ne var ki bunu aynı hevesle yapmadı.

“Bu akşam bir korku filmi planı vardı,” dedi bizim grubumuz dışında kimsenin kalmadığı Hunter Dağı’ndaki otoparka vardığımızda. “Ee, siz çocuklar gelip bizimle birlikte izlemek ister misiniz?”

Cora çıktığı yeni bir oğlanla buluşacağıyla ilgili uzun uzun konuştu. Tennyson bu fırsatı cebinden bir kâse çıkarıp içinde ot ufalayarak değerlendirdi ve Bryson’la birlikte biraz rahatlayacaklarını, ardından video oyunları oynayacaklarını açıkladı. Steinway gözlerini kıstı. “Korku filmi mi? Almayayım.”

“Sadece ikimizin olması senin için uygun mu?” diye sordu Jake kısık sesle, bana dönerek.

Hem de nasıl.

“Tabii,” dedim. “Senin için de uygunsa,” diye ekledim havluyu vücuduma daha sıkı sararak.

“Üstünü teyzemin evinde değiştirebilirsin,” dedi Jake. Bana mahremiyet sunmak istercesine bakışlarını bir anlığına başka tarafa çevirdi. “Kıyafetlerinin sırlıslıkla olmasını istemezsen. Ben böyle yapacağım.”

Başımla onaylarken yol boyunca arabada üstümde mayomdan fazlası olmadan oturma düşüncesi beni tedirgin ediyordu ama bir filmi başından sonuna ıslak bir şortla izlemeyi de istemiyordum. Havlunun alt kısmını çekiştirdim, böylece

vücudumu biraz daha örttü. “İyi fikir.”

Ben Jake’in lacivert *Honda*’sına binerken Steinway’in yüzünde alaycı ve hınzır bir gülümseme vardı. “İyi eğlenceler, çocuklar,” dedi inanılmaz patavatsız bir göz kırpmayla.

Arabanın içi çam esanslı araç parfümü ve naneli sakız kokuyordu. Ayaklarımın dibinde bir defasında bana tavsiye ettiği düşük bütçeli bir korku filmi DVD’si vardı. Bardak tutucuda eski bir *Starbucks* bardağı duruyordu.

Jake arabayı otoparktan çıkarırken anneme mesaj yazdım.

Arkadaşlarla bir film izlemeye gidebilir miyim?

Derhal cevap yazdı.

İyi eğlenceler! On birden önce evde ol lütfen!

Kasabaya indiğimizde Jake sağa saparak Woodstock’a giden yola yöneldi. Hız sınırının birkaç kilometre üzerinde yol alırken yemyeşil sık ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerlerken, gürleyen derelerin kenarından geçerken ikimiz de sessiz kaldık. Dağlar her zaman uzaktaydı. Az önce saat sekizi geçmişti, güneş tamamen batmamıştı ama karanlık egemenliği kesin biçimde devralıyordu.

Radyo açık değildi ve sessizlik boğucuydu. *Bir şey* söylemem gerekiyordu.

“Filmlerde çalışmayı mı istiyorsun?” diye sordum sonunda. “Yani, bir filmde staj yaptığına göre?”

Bir dönüş yapmaya hazırlanarak sinyal verdi. Zaten bildiğim bir cevabı bekliyordum. “Belki,” dedi bir anlık kararsızlıktan sonra. “Hakiki bir sanatçı olmaya, kendimi öylece ortaya koymaya cesaretim olduğundan emin değilim. Stajda işin ticaret kısmı daha çok ilgimi çekti denilebilir.”

“Film sektöründe ticaret mi yoksa genel anlamda ticaret mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

Direksiyona hafifçe vurdu. “Bunun beni senin gözünde

daha da fazla inek gibi göstereceğini biliyorum ama sanırım matematiği çok seviyorum. Yani beni yanlış anlama, filmleri, özellikle korku filmlerini, aşırı seviyorum ancak bunun daha çok bir hobi olabileceğini keşfediyorum. Bir kolektif filmde çalışmak, destek almak için nasıl başvuruda bulunduklarını ve kaynak sağladıklarını görmek... tüm bunlar ilginç, evet. Büyük ihtimalle bu kulağa ezikçe geliyor.”

Evimden uzakta olmayan Woodstock eteklerine girerken br anlığına bakışlarımı ellerime indirdim. Hiçbir şey bildiğim yoktu. Reddit çevrimiçi sohbetinin veya işyeri öğle yemeklerinin dolduramayacağı çok boşluk vardı. “Hayır,” dedim kafamı kaldırıp ona bakarken. “Hiç de ezikçe gelmiyor. Bence bu anlattıkların müthiş.”

“Gerçek anlamda sağlam bir planım yoktu fakat yaz için uzaklaşmam gerektiğini biliyordum –sana dün söylediğim gibi, bir evde dört kardeş olmak insana fazla gelebiliyor– ve teyzem bu stajdan söz ettiğinde bana oldukça iyi göründü. Dedikleri gibi, gerisi zaten malum.”

Güldüm. Bir grup arkadaşın bir evde kapana kısıldığı ve katilin kim olduğunu bulmaya çalıştığı, Jake’in en çok sevdiği filmlerden biri bu replikle bitiyordu: *Dedikleri gibi, gerisi zaten malum.*

“Şey, işte geldik,” dedi ve sağa saparak dev ağaçlarla çevrili bir araba yolunda durdu. Önümüzde kırmızı cephe kaplamalı, birkaç padavrası eksik bir çatısı olan küçücük bir ev duruyordu. Bölmeli pencereleri ve tek bir iskemle sığacak büyüklükte bir verandası vardı. Arabadan inerken bir derenin akışını duydum. Bizim kulübemizinkine benzer huzurlu bir havası vardı, bununla birlikte daha kuytu bir yerdeydi; bir korku filmi yönetmeni için kusursuz bir ortamdı.

İki farklı yanımla, onları uzlaştırma çabama rağmen, görünüşe göre savaş hâlindeydi. Olivia olarak Jake’le yalnız olmak istiyordum, bunu gerçekten istiyordum. Oysa Carrie

olarak teyzesiyle, işin erbabıyla tanışma beklentisi karşısında ufak bir heyecan hissetmekten kendimi alamıyordum. Ona sormak istediğim çok şey, söylemek istediğim çok şey vardı. *Hiç tek bir işi dahi başaramayacak kadar kendinden kuşku duyduğun oldu mu? Hiç başarısızlıktan, denemeye bile kalkamayacak kadar korktun mu?*

Arabadan indik ve Jake kapının önünde duraksadı. “Senin için sakıncası olmadığını umuyorum ama teyzem bu akşam geç saatlere kadar film çekiminde olacak,” dedi Jake. “Windham’da.”

Yanaklarımı ateş basmıştı. Teyzesiyle filmler hakkında konuşmayı boş verdim. Bir evde yalnız olmamız fikri yeterince fazlaydı... elbette iyi anlamda.

“Bir şey olacağından değil, demek istediğim...” Kızardı. “Sadece burada olmadığını söylemek istedim. Böylece şaşırmazsın.”

Sırıttım. “Tamam, şaşırmam.”

Jake anahtarlarını bulmak için cebini karıştırdı. “Buraya yalnızca yazları mı geliyorsunuz?” diye sordu el yordamıyla kilidi ararken ve onu bir veya iki saniye fazla geç bulurken.

“Evet,” dedim Jake kapıyı açarken. “Ebeveynlerim bu evi geçen sene aldı. Onlar evrak işlerini tamamladıktan sonra altı hafta burada kaldık. İlk kez bütün yazı geçirmek üzere geldik.”

Jake ışıkları açtı ve küçücük bir oturma odasına girdik; rafında bir televizyon bulunan bir şömine ve onun karşısında rahat kırmızı bir kanepe vardı. Bir köşede üç ayaklı kamera sehpaları ve ışıklar, fermuarları kapalı siyah keten çantalarda teçhizat duruyordu. “İçecek bir şey ister misin?” diye sordu Jake. “Mesela buzlu çay falan. Teyzemin viski zulasından araklamamı istemezsin umarım, o zaman sana eşlik edemem. O şey iğrenç kokuyor.”

Güldüm, mahcubiyeti –tedirginliği– hoşuma gidiyordu. “Çay harika olur.”

İki bardak çıkardı ve koridorun ilerisini işaret etti. “Tamamdır ve üstünü değiştirmek istersen banyo ilk kapı.”

Başım la onayladım ve hızla oraya yöneldim, bir an önce beni bu kadar korunmasız hissettirmeyecek gerçek kıyafetlerimi tekrar giymek istiyordum. Korku filmleriyle ilgili nefret ettiğim az şeyden biri, olayların başlangıcında kızın aptal, dekolte bir kıyafetle bir yerde sıkışıp kalması ve film boyunca giydiği kıyafetin her yeni sahneyle birlikte parça parça yırtılmasıydı. Tabii ki erkeklere bunu asla yapmazlardı. Bu annemin sık sık dem vurduğu “erkek bakışı” meselesiyle ilgiliydi.

Banyo normaldi. Korku filmi yönetmeni olduğu için Jake’in teyzesinden farklı bir şey beklemiş değildim. Örneğin, *Sapık*’a bir selam çakmak için duş perdesinde sahte kan olması? Veya pençe ayaklı küvetin altından gizlice bakan bir canavar? Günlük kıyafetlerimi giydim, mayomu kancalardan birine astım, ardından parmaklarımla saçlarımı taradım. Aynaya göz ucuy la baktım: Kusursuz görünmüyordum. Görüntüm bundan uzaktı. Ama an itibarıyla bunu umursamıyordum.

Mutfağa döndüğümde Jake elime bir bardak buzlu çay tutuşturdu, parmaklarımız belli belirsiz birbirine değdiğinde bu temas sinirlerime bir şok gönderdi. “İzinle ben de çabucak üstümü değiştireyim!”

Çayı kana kana içerken tezgâha yaslandım ve şiddetle çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Gözlerim teyzesinin ekipmanına takıldı. Objektifler ve siyah kutular başta olmak üzere tüm ekipman, bir insan gözünü aratmayacak şekilde tasarlanmıştı.

Jake mutfağa koyu renkli bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş olarak geldi, ayrıca bana gönderdiği fotoğraftan tanıdığım gözlüğünü takıyordu.

“Gözlüğün güzelmiş,” dedim.

Başını öne eğdi. “Onu zipline parkurunda takmıyorum. Çok kolay düşerdi.” Çayını alıp tezgâha yaslandı. Bir elini

saçlarının arasında dolaştırarak saçlarını karmakarışık etti, ardından bedeninin o parçasıyla ne yapacağını bilemiyormuş gibi elini cebinin derinlerine soktu.

“Ee, Brooklyn...” derken sesi zayıfladı ve onun boşlukları doldurduğunu hayal ettim.

Brooklyn’de yaşayan bir arkadaşım var.

Doğrusu, çevrimiçi bir arkadaş.

Bana seni hatırlatıyor.

(Tabii, doğrudur.)

“Oranın kalabalık olduğunu söylediğini biliyorum fakat hiç kendi başına kalabiliyor musun?” diye sordu sonunda. “Yoksa sürekli etrafta insanlar mı var?”

Gülümsedim. “Körfezdeki Shore Caddesi’nde yürümeyi seviyorum. Orada tek başıma olmuyorum, asla *tek başına* olamazsın, yine de farklı hissettiriyor. Daha ferah. Daha burası gibi.”

Jake buzlu çayını yudumlarken sırtınca ufak bir damla çenesinden aşağı aktı. Onu çabucak elinin tersiyle sildi. “Orada hiç kanoya bindin mi?”

“Hayır,” dedim bir kahkahayla. “Beni ilk gün zipline yaparken gördün. Açık hava sporlarına düşkün bir tip hiç olmadım.”

Ağzının kenarı belli belirsiz yukarı kıvrıldı. “Sorun değil. Olduğun hâlinle çok iyisin.”

Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissettim ve kendimi çayım ile neredeyse boğuyordum. “Bazı insanlar orada kano yapıyor ama bu benim tarzıma daha yakın olsaydı bile üzerime su sıçramasından korkardım. Zira hamilelerin veya doğurganlık dönemindeki kadınların doğrudan körfeze bağlanan East River’da yakalanmış balıkları yememesi gerektiğine dair ikaz levhaları var.”

Jake bir kaşını kaldırdı. “Yok artık, gerçekten mi? Teyzem buradaki suyun son derece temiz olduğunu söyler.”

“Evet, kuzeyden gelen tarafı öyle, ta ki New York’un bitmek bilmeyen pisliğine karışana kadar.”

Jake güldü. “Vay canına, doğurganlık dönemindekiler, ha?”

Başımı iki yana salladım. “Şaka değil. Gerçi kim radyoaktif balık yemek ister ki? Doğurganlık döneminde olsun olmasın.”

Hemfikir olduğunu belirterek başını salladı, serbest elini arkasındaki tezgâha bastırıyordu. “Radyoaktif balık. Bundan iyi bir...” Sesi zayıfladı ama zihnimde cümleyi onun için tamamladım. *Bundan iyi bir korku filmi çıkardı.* Çevrimiçi konuşuyor olsaydık ona katılırdım. Karşılıklı şakalaşarak bu fikrin kurgusunu geliştirirdik. Elm ve Carrie şakalaşmakta başarılıydı. Bu sebeple de onun hakkında bildiğimi düşüneneceğinizin yarısı kadarını bile bilmiyordum. Sohbetlerimiz başka bir dünyada, filmlerin dünyasında geçiyordu. Bir milyon yıl geçse onun dört kardeşin en büyüğü olduğunu ve film sevgisine öncülük edenin bu gerçekten kaçma eğilimi olduğunu asla tahmin edemezdim. Şu anda Reddit’te çevrimiçi olsaydık izleyiciyi kesin olarak çekmek için radyoaktif balık fikrini, *Köpekbaliğı İstilasını*’nda olduğu gibi, doğal bir felaketle harmanlamamızı önerirdim. Balık Hortumu, mesela. Ancak New York’ta hortum olmazdı. Balık Depremi? Balık Kasırgası? Balık Fırtına Bombası? Kendi kendime kıs kıs güldüm.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Önemli değil,” dedim çünkü şu anda Reddit’te çevrimiçi olmadığımıza memnundum. Baş başa, yüz yüze olduğumuz için, onun hakkında önceden asla bilemeyeceğim şeyleri öğrendiğim için memnundum. Jake, çevrimiçi karakterinden fazlası olduğu için memnundum. Mutlu olduğum bir an boyunca bu durumun olumlu sonuçlanabileceğini hissettim. Köşeye yaslanmış film ekipmanına göz attım. “Teyzenin bir korku filmi yönetmeni olması müthiş,” dedim.

Jake donakaldı. “Onun korku filmi yönetmenliği yaptığını nereden biliyorsun?”

Kalbim âdeta duracaktı ama bu kez heyecandan değil, korkudan. Doğru kelimeleri bulmak için çırpındım. “Ah, affedersin, başka bir şey mi yapıyordu?”

Kafasını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, gerçekten korku filmi yönetmeni, ama bundan kimseye bahsetmedim çünkü çoğu insan bunu pek ciddiye almaz ve teyzem bu işe daha yeni başladı. Sen nereden biliyorsun?”

Benim, Elm. Ben Carrie’yim. Bu sayede biliyorum.

Omuz silktim ve kendimi gülümsemeye zorladım. “Çünkü sen korku filmlerine çok düşkünsün... ve bu akşam bir korku filmi izleyeceğimiz gerçeği de var. Sanırım bir varsayımda bulundum.”

Kararsız kaldı, kaşları çatıldı ancak çok geçmeden kafa karışıklığı yok oldu; bana gülümseyerek karşılık verdi. “Ah evet. Tabii ya.” Çayını çabucak bitirdi, iki elini de tezgâha koyarak bir anlığına gözlerimden kaçındıktan sonra bana baktı: “Filmi izlemeye başlayalım mı? Senin için uygun mu?”

Başımınla onayladım.

“Korku filmi hayranı değilsen bile bu aşırı iyi bir filmidir.”

“Kulağa harika geliyor,” dedim çayımı bitirirken.

Jake sırtıttı. “Adı *The Haunting of Sophia Blaine*.”

The Haunting of Sophia Blaine: İkinci Kısım

Gerçeği söyleyeyim mi?

Daha önce bir oğlanla bir kanepede hiç baş başa oturmamıştım. Bir oğlanla öpüşmemiştim de. Birçok kez birilerinden hoşlanmama rağmen hemen hemen hiç flört etmemiştim. Yani gerçek anlamda. Geçmişte kimseyle çıkmadığım düşünülürse bu işte pek başarılı sayılmazdım.

Belki bu beni bir ucube yapıyordu –tıpkı ciddi, bağımsız bir Reddit kimliğinin yaptığı gibi– fakat durumun özü buydu.

Birbirimizden mümkün olduğunca uzak oturmamızın, Jake bir uçta, ben diğer uçtaydım, bir önemi yoktu. Yine de aramızda *bir şey* olduğu, daha önce bir oğlanla yaşadığımdan fazlasının olduğu açıktı. Odadaki enerjide, karşılıklı gerginliğimizde heyecan yüklü bir şey vardı. Nefes kesici, güçlü ve... tatlı bir şey.

Bir şey daha biliyordum. Bu filmi önceden, dün akşam, izlemiştim. Ama Jake'in bunu anlamasına izin veremezdim.

“Aman Tanrım!” Nefesimi hızla içime çekip yastığı avuçladım. Ani bir korku uyandırmayı amaçlayan bir sahnenin geldiğini biliyordum. Kahretsin. Fazla mı abartıyordum? Bir saniye erkenden mi nefesimi hızla içime çekmiştim? Numara yaptığım belli olmuş muydu?

Belgesel yapımcısının, *Pekâlâ, Jake*, dediğini hayal ettim. *İş arkadaşının ikili bir hayat sürdüğünü nasıl anladın? İnternette tanıştığın sözde arkadaşının seninle oyun oynadığını?*

Söyle ki, *Sayın Yapımcı*, diyordu Jake. *Daha önce izlemediğini iddia ettiği bir filmde yarım saniye erkenden korkuyla*

sıçradı. İşte o zaman emin oldum. O, olduğunu söylediği kişi değildi. En azından olduğunu söylediği tek kişi değildi.

Jake bana döndü, ekrandan gelen ışık yüzünün yalnızca yarısını aydınlatıyordu. Bana doğru biraz daha kayarak kanepenin koluyla bedeninin arasında birkaç santimlik bir boşluk bıraktı, ardından tekrar yastıklara gömüldü. “Vay be, sahiden ödünü patlattı, ha?”

Tamam, kesinlikle fazla abartmıştım. En ufak bir korkutucu sahneye bile dayanamayan o insanlardan olmak istemiyordum. “Hayır, hoşuma gitti,” dedim ben de bir parça yankınlaşarak. Elimi aramızdaki yastığa dayadım. “Gerçekten.”

Loş ışıkta bile Jake’in gözlerinin genişlediğini, bedeninin az da olsa benimkine doğru eğildiğini görebiliyordum. “Güzel, değil mi? Hoşuna gitmesine sevindim. Korku filmlerine ilgisi olmayan birini azıcık da olsa etkiliyorsa bence bu iyi bir filmidir.”

Bu benim için geçerli değil, demek istiyordum. Ben bu türü seviyorum.

Film devam etti ve her yeni gelişmeyle birlikte şaşırmış numarası yaptım, her seferinde nefesimi içime çekişim daha az belli oluyordu ama elim, vücudum ona –o da bana– git-tikçe yaklaşıyordu.

Sophia Blaine kocasına bu duruma nasıl geldiklerini sorarken ellerimiz öyle yakındı ki birbirine değeceklerinden emindim. Orta noktada buluşan iki mıkna-tıs gibilerdi. Onunkiler tüm gün halatları bağlamaktan sert, pütürlüydü; benimkiler ise güneşte yanmış, hafif çilliydi. Eli benimkine doğru yavaş yavaş hareket ederken teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum ve derken...

Ekranda aniden bir hayalet belirdi ve film müziği büyük bir gürültüyle yükseldi. Bir başka korkutucu sahne ortaya çıktı ve bu kez beni *gerçekten* hazırlıksız yakaladı. Omuz-larım kamburlaştı ve neredeyse içgüdüsel olarak Jake elini hızla uzaklaştırdı.

İç geçirdim. Olmak üzere olan şeyin yarattığı gerilim çok fazlaydı.

“Ee, patlamış mısır ister misin? Aç olmalısın.”

Aç olduğumu fark ettim; öğle yemeğinden beri bir avuç bademden başka bir şey yememiştim ama şimdiye kadar bu aklıma bile gelmemişti. “Olur,” dedim. “Çok isterim.”

“Harika,” dedi Jake ve filmi durdurup kanepeden hızla kalktı.

Beklerken tırnaklarımla uğraştım. Mikrodalga fırından gelen pat-pat-pat seslerini duyuyordum. Jake’in kanepeye döneceğini düşündükçe kalbim de hızla atıyordu. Ondan *hoşlandığımı* bir kez daha fark ettim. Ondan *gerçekten ama gerçekten* hoşlanıyordum. Onun her yönünden. Bununla birlikte eğer ona her konuda açık olursam benimle ilgili ne düşünürdü? Geri gelir gelmez ona her şeyi anlatsam ne yapardı? Yalanları, fotoğrafı, her şeyi?

Beni affeder, buna gülüp geçer, kimi zaman insanın biraz utangaç davranabileceğini anlar, tüm bu yaşananları bir ihtimal hâline getiren saçma tesadüf karşısında şaşkınlıkla gözlerini kocaman açar mıydı? Yoksa onları kısarak iki adım geriye mi giderdi? *Benimle dalga mı geçiyorsun? Başından beri bana yalan mı söylüyordun?*

Pat-pat seslerinin artışı zamanlayıcının çınlaması takip etti. Jake’in mısır poşetini mikrodalga fırından çıkarıp bir kâseye boşalttığını duydum. Acaba teyzesi benim hakkımda ne düşünürdü? Ya Steinway? Ya Marianne? Ya da şaşırtıcı bir şekilde gittikçe sevdiğim diğer herkes?

Jake elinde metal bir kâseyle geri geldi, mısır taneleri yağla parıldıyordu. Önceki yerine oturmasını bekledim ama Jake bunu yapmayıp çok daha yakınıma oturdu, aramızda sadece birkaç santim vardı. “Böylece paylaşabiliriz,” dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım.

“Kesinlikle.”

Kâseyi aramıza yerleştirdi ve ikimiz de onu bir bacağı-

mızla dengeledik. Kâseyi alıp bir kenara fırlatarak yağlı bir patlamış mısır yağışı yaratmaya, sonra Jake'e dönerek ona yaslanmaya ve ondan asla ayrılmamaya dair cılgınca hayallere kapıldım.

Bunun yerine filmi izlerken patlamış mısırı yedik ve aynı anda kâseye uzandığımız her seferinde ellerimizin birbirine sürtünmesinin tadını çıkardım; bu his tuzlu, tereyağlı patlamış mısırdan bile daha enfesti. Vücudumun ona neredeyse değen yerleri uğulduyordu; kalçalarımız hem çok yakın hem de çok uzaktı. Çok kısa bir süre önce izlediğim film yeni bir anlam kazanıyordu. Şüphesiz, filmi dün akşam da seyretmiştim fakat onu bir kanepede hoş bir oğlanla bu kadar yakın oturarak seyretmemiştim. Onu başımı yavaşça çevirirsem ve yanımdaki hoş oğlan da başını çevirirse ne olur diye merak ederek hiç seyretmemiştim...

Başımı yavaşça çevirdiğimde Jake'in ekranın ışıklarıyla aydınlanan profiliyle karşılaştım. Gözlüğünün parıltısı, burunun eğimi, çenesinin altındaki bir sivilce... O da kusursuz değildi ve buna rağmen şu anda ona baktığımda tek gördüğüm kusursuzluktu.

Bakışlarımı yakaladı ve utanarak gözlerimi kaçırdım.

"Ne oldu?" diye sordu.

Hızla atan nabzımı yatıştırmaya çalışarak tekrar ona döndüm. "Hiç."

Benimle göz temasını kesmedi ve eli kâsenin kenarından benimkine uzandı; parmaklarını benimkilere geçirmede, sadece parmaklarıma yaslayıp orada tuttu. Bu, tüm korku filmi tarihindeki her şeyden daha korkutucuydu çünkü ne olacağını bilmiyordum ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim...

Beklenmedik bir gıcırtyla ön kapı ansızın açıldı.

Jake yerinden sıçradı ve kanepede yaklaşık bir metre öteye kaydı. Hemen sonra bir kot pantolon ve solmuş bir *Carrie* tişörtü giyen bir kadın içeri girdi. Jake'in teyzesiydi. Onu şimdiden sevmiştim.

Beni inceledi ama bizimle ilgili, Jake'in beni buraya getirmesiyle ilgili tek kelime etmedi. Bu yani bir film izlemek için kızları eve getirmek, Jake'in sürekli yaptığı bir şey mi diye merak ettim.

Ama sonra bunun mümkün olamayacağını fark ettim. Yalnızca birkaç haftadır buradaydı.

Jake'in teyzesi yere birkaç ekipman daha koyarken sol kolu boyunca uzanan dövmeleer dikkatimi çekti; eminim o da Chrissy gibi, bir şey söylemeyecek kadar anlayışlıydı.

"Bu Olivia," dedi Jake hızla kanepeden kalkıp teyzesine eşyaları yerleştirmesinde yardım ederken.

Ben de ayağa kalktım ve bana el salladı. "Mona." Kömür karasına boyalı saçları küt ve kısaydı. Hemen hemen annemle yaşıt görünse de diğer her yönden annemden çok farklıydı. Yüzünde hiç makyaj yoktu veya makyajı silinip gitmişti zira yüzü kan ter içindeydi. "Seninle tokalaşmak isterdim," dedi. "Ama çok terliyim. Çekimin on bire kadar sürmesini planlamamıştık."

On bir.

"Lanet olsun," dedim. "Yani ben..." Mona'ya baktım ama ne dediğimi fark etmiş veya umursamış gibi görünmüyordu. "On birden önce evde olmam gerekiyordu."

Telefonum hâlâ çantamdaydı. Onu bulup çıkardım. Annemden üç mesaj gelmişti.

Neredesin?

Saat 11:15.

Endişeliyim.

Çabucak bir cevap yazdım.

Çok üzgünüm zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım, şimdi eve dönüyorum

"Seni arabayla bırakırım," dedi Jake ben daha sorma fırsatı bile bulmadan.

"Terli ve darmaduman olmadığım bir zaman yine gel," dedi Mona bir gülümsemeyle.

Dakikalar içinde, gidip mayomu banyodan almıştım ve yeniden Jake'in arabasındaydık. Ancak bu kez farklıydı: Hava karanlıktı, vakit gece yarısına yakındı ve kanepede neredeyse öpüştük. Şimdi gözlerinin benimkilere nasıl baktığını, ellerimizin nasıl bir araya geldiğini düşününce bile kızardığımı hissettim; neyse ki arabanın içi Jake'in bunu göremeyeceği kadar karanlıktı.

Sadece araba değil her şey karanlıktı. Ön farlar dolambaçlı yolları güçbela aydınlatıyordu. İnsanı kuşatıp üzerine gelen karanlık, her türden ihtimale kapıyı açan bir karanlıktı. Gecenin bu vaktinde –filmlerde bu vakitte– canavarlar ortaya çıkardı.

Sadece Elm ve Carrie olsaydık kolay olurdu. Zırt pırt şakalar yapardım. Önümüze bir geyik çıkma ihtimaline karşı *gerçekten* dikkat etmemiz gerektiğiyle ilgili bir espri yapardım çünkü ürperti faktörünü arttırmak isteyen her filmde sürücü her zaman bir hayvana çarpardı; *Kapan* bile bunu yapmıştı, oysaki *Kapan* çok fazla klişe taraftarı bir film değildi. Veya bu dolambaçlı yolların bana David Lynch filmlerini, *İkiz Tepeler*'in ilk zamanlarını anımsattığından bahsederdim.

Ama bunların hiçbirinden söz edemezdim, hâl böyleyken ben de hiçbir şey söylemedim.

“Eve dönme saatini kaçırmama sebep olduğum için üzgünüm,” dedi Jake sonunda. “Saatin o kadar geç olduğunu fark etmemişim. Dikkatim dağılmış... film yüzünden yani.”

“Hayır, bu benim hatam,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. “Saate bakmalıydım.” Hemen sonra, “Buradan dönebilirsin. Sonraki sağdan,” dedim.

Jake yavaşlayıp dikkatle sağa saptı ve bunu yaparken ön farlar bir geyiği aydınlattı. Jake arabayı durdurdu ve geyik bize baktı, ardından sıçrayarak ormana geri döndü.

Söyleyeceklerimi gözden geçirmenin canı cehenneme, aklımdakini söyleyecektim. Korku filmleriyle ilgili ufacık bir bilgimin olması beni ele vermezdi.

“Burası korku filmleri için kusursuz biçimde tamamlayıcı bir ortam,” dedim.

Jake sırtıttı. “Değil mi? Tüm bu bölge öyle.”

Elbette şu anda bu korku filmi dekoru katiiyen korkunç değil, diye düşündüm. *Onun burada, yanımda olması ortama acayip hoş bir hava katıyordu.*

Tabii asla bunu söyleyecek kadar cesur değildim.

İleriye işaret ettim. “Oradaki yeşil ev.”

Jake çakıllı araba yolunda durdu.

“Beni bıraktığın için teşekkürler.” Kapının koluna uzandım.

Jake gergin bir sesle çabuk çabuk konuştu. “Bir ara bunu tekrar yapmalıyız.”

Ona dönüp hevesle başımı salladım. “Çok isterim.”

“Birbirimize telefon numaralarımızı vermedik.”

Ellerimin heyecandan titremesini engellemem gerekti ama telefonumu çıkarıp onu uzattım. Numarasını kaydetti. “Seninkini kaydetmem için bana mesaj at,” dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım. “Artık içeri girmeliyim. Ebeveynlerim herhalde isteri nöbeti geçiriyordur.”

Jake gözlerini bana diktiğinde kızardığımı hissettim.

“Demek istediğim herhalde küplere binmişlerdir.”

Jake başını salladı ama bakışları benimkilerden ayrılmadı ve daha önce onun cesaretlendirmesiyle uçurumdan atladığım gibi aramızdaki mesafeyi aşmayı fena hâlde istiyordum...

Sonunda Jake bakışlarını çevirerek sessizliği bozdu: “Ee, filmi, en azından bir kısmını, benimle birlikte izlediğin için teşekkürler. Bir dahaki sefere korku filmi dışında bir şey seçebiliriz, söz veriyorum. Veya bu filmi tamamlayabiliriz. Nasıl istersen.”

Başımla onayladım. “Sorun değil. Beni ağırladığın için teşekkür ederim.”

Koltuğunda doğruldu, sonra vücudunu hafifçe bana dön-

dürdü ve biraz öne eğildi...

Derken berbat bir korna sesi geldi. Ben gülerken Jake dirseğinin kornaya yüklendiği yerden kolunu hızla çekti. İkimizde de bir zamanlama sorunu vardı.

Utanarak bakışlarını kaçırdı. “Üzgünüm. Pazartesi görüşürüz.”

Gülümseyip kapıya uzandım. “Görüşürüz.”

Eve girdiğimde annem oturma odasında kitap okuyordu. Bana gözlerini kısarak baktı. “Eğlendin mi?”

Başımla onayladım. “Üzgünüm.”

“Bunu bir daha yapma,” dedi ama belli ettiğinden daha fazlasını biliyormuş gibi gülümsedi. Sonra hiçbir şey olmamış gibi kitabına döndü. Annem Chrissy teyzemden veya Jake’in teyzesi Mona’dan tamamen farklı olabilirdi fakat yine de bu gibi zamanlarda oldukça anlayışlı davranırdı.

Odama döndüğümde çantamı yatağa attım ve telefonumu çıkarıp bir mesaj yazdım.

Selam Jake, Ben Olivia.

Mesaj gönderildiğinde yanaklarımı ateş bastığını hissettim ve yatağa gömülüp gözlerimi tavana diktim, tüm bedenimin canlanmaya başladığını duyumsadım.

Gerçekten bunun gelmiş geçmiş en kötü yaz olacağını düşünmüştüm.

İnanılmaz derecede yanılmıştım.

Kötü Kararlar Elkitabı: Üçüncü Kısım

Uyandığımda Chrissy'nin anlattığı bazı hikâyeler dışında nasıl bir deneyim olduğunu hiç bilmediğim hâlde kafam kıyak hissediyordum. Olumlu düşünceler kafamı kıyak yapmıştı. Jake'le yaşanan (veya yaşanmasına ramak kalan) yakınlaşma kafamı kıyak yapmıştı. Yazmakla geçireceğim bütün bir cumartesi gününün beklentisi kafamı kıyak yapmıştı.

Ebeveynlerimle brunch için en sevdiğimiz mekâna gidip her zamanki siparişimizi verdik: Benim için Benedict usulü yumurta, annem için füme domuzlu sandviç ve babam için sebzeli çırpılmış yumurta. Eve döndüğümüzde dizüstü bilgisayarımı ve *Kötü Kararlar Elkitabı*'nı açtım.

Son iki haftada elli sayfa yazmış olmam oldukça etkileyiciydi. Uzun bir film olmayacaktı, büyük ihtimalle bir buçuk saat sürecekti ki bu yazmam gereken en fazla kırk sayfa var demekti. Kafama koyarsam bu hafta sonu en azından dandik bir ilk taslağı bitirebilirdim.

En önemlisi burada bulunmam sayesinde malzemelerim, hikâyelerim, olay yerlerim, hislerim olmuştu. Tennyson'dan ilham alarak yarattığım karakterimin kazara hikâyenin düğümünün çözülmesini başlatmaya yardım edecek zekice bir şey söylemesine karar vermiştim. Steinway tipindeki kızım onun aptal olduğunu söyleyecek ve sonra bunun muhtemelen en iyi fikir olduğunu kabul edecekti. Romantik klişelerden kaçınmak istesem de bu elimde değildi. Onyx ve Jimmy'yi

çatışma bölümünün sonunda, şeytani yönetmen en tehlikeli ve dehşet verici saldırısına girişmeden hemen önce kesinlikle öpüştüreceğimi biliyordum.

Öğleden sonra saat birden dörde kadar hayli yoğun bir şekilde yazdıktan sonra telefonum Elm'den gelen ilk mesajla vızıldadı. Bir mola verirken sekiz sayfa daha eklemiş olduğumu fark ettiğimde çok şaşırdım.

ElmSokağıKâbusu84: Hey, dün akşam Sophia'yı yeniden izledim, muhteşemdi!

Ve sadece birkaç dakika sonra Jake'ten bir mesaj geldi:

Dün akşam çok eğlenceliydi! Bu hafta sonu film çekiminde teyzeme eşlik edeceğim ama bir noktada filmi bitirmeliyiz, bu hafta içine ne dersin?

Sonra bir mesaj daha, bu seferki yine Elm'dendi.

ElmSokağıKâbusu84: Yani en azından bir kısmını izledim ama yine de muhteşemdi. Sen nasılsın?

Bilgisayarımı kenara ittim ve kafamı iki yana salladım. Bu şimdiden fazlasıyla karmaşık geliyordu.

Önce Jake'e cevap verdim.

Tabii ki. Pazartesi nasıl?

Ardından Reddit uygulamasını açtım ve mesaj yazmaya başladım.

Carrieninİntikamı01: Biliyorum, en iyisi değil mi? Not: Senaryom üzerinde çalışıy

Kendimi durdurdum. Dün akşamdan sonra iki farklı kişi gibi davranmak çok samimiyetsiz olurdu. Carrie cephesini idare etmeyi bırakmam lazımdı. Onu yavaş yavaş yok etme zamanının geldiğini biliyordum. Harf harf, mesajı sildim. Sonra uygulamayı kapatıp telefon mesajlarıma döndüm. Noktaların belirmesini ve Jake'in cevap yazmasını izledim.

Bu bir plan.

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. Telefonumu bıraktım ve bilgisayarımı tekrar önüme aldım.

Annem kafasını odamdan içeri uzattı. “Baban bu akşam barbekü yapacak. Saat yedi civarında yeriz. Buradasın, değil mi? Yeni arkadaşlarınla gece geç vakitte bir planın yok?”

Kızardığımı hissettim ama annem sadece gülümsedi. “Sadece takılıyorum, Olivia. Sen... mutlu görünüyorsun.”

“Burada olacağım,” dedim çabucak ve ben başka bir şey söylemeyince annem dönüp kapıyı arkasından çekti.

Mutlu olduğumu fark ettim.

İşimden hoşlanıyordum, orada tanıştığım insanlardan hoşlanıyordum...

Jake’ten hoşlanıyordum.

Bu kez bunu mahvetmeyecektim. Carrie’nin, Katie’nin fotoğrafının ve internetin anonimliğinin arkasına saklanmayacaktım.

Kendim olmak için elimden geleni yapacaktım. İşte bu kadardı.

Kısa bir süre Reddit uygulamasını silmeyi, Carrie’yi arkamda bırakmayı, Elm’e hiçbir şey demeden ortadan kaybolmayı aklımdan geçirdim.

Fakat bu zalimlik olurdu. Elm bunu hak etmiyordu.

Reddit’e geri dönerek en son mesajını açtım.

Carrieninİntikamı01: İyiyim ama doğrusu oldukça yoğunum. Bu hafta olağan çevrimiçi sohbetlerimiz için pek fazla vaktim olmayabilir!

Göndermesem mi acaba diye düşünmeme fırsat bırakmadan Gönder’e bastım.

Akşamın geri kalanında yazdım. 70. sayfaya ulaştıktan sonra yatağıma yattığımda vakit gece yarısını epey geçmişti.

Pazar akşamı ebeveynlerimle birlikte uzun bir yürüyüşten sonra senaryoma dönüp etrafıca çalıştım –yalnızca akşam yemeği için mola verdim– ve sabaha karşı iki civarında uyuyakaldım, ardından saat dörtte uyandım.

Seksen altı sayfa yazmıştım. Sona çok yakındım. Sadece kafamda baştan sona planladığım final yüzleşmesini yazmam gerekiyordu.

Bir yanımda durmak istiyordu. Devam etmekte zorlandığımda, ilk zipline deneyimimden önce uçurumun kenarında nasıl hissettiğimi hatırladım. Jake'in elimi tutan elini hatırladım. Başarısız olmaktan çok korktuğu için denemekten korkan bir insan olmak zorunda olmadığımı hatırladım.

Bitirdiğimde saat sabahın beş buçuğuydu.

Senaryom karman çormandı. Kusursuz değildi, biliyordum ama gerçektir.

Gözlerimi alamıyordum; sayfaları kaydırarak ilerleyip yazdığım her şeye baktım.

Pek çok kelime, pek çok sahne, pek çok diyalog, eylem satırı ve tasvir vardı.

Hepsi bana aitti.

Kalbim gururla doldu ve bir kez daha ağaçların üzerinde uçarcasına kayıyormuş gibi hissettim.

Tıpkı korkum gibi kendimi baltalama saçmalığım, eski nevrozlarım da... eh, gidip kendi uçurumlarından atlayabilirlerdi. Üstelik onlar güvenli bir şekilde bir zipline halatına bağlı değillerdi.

Ne var ki aklımı fena hâlde kurcalayan bir şey vardı. Senaryomu bitirdiğimi haber vermeyi en çok istediğim kişi Elm'di.

Kafamı iki yana salladım. Bunu yapamazdım. Carrie'yi yavaş yavaş yok etmem gerekiyordu. Gerçek hayatta gelişme kaydeden çok şey vardı. İkinci kişiliğimin yok olması gerekiyordu.

Fakat...

Ona bunu göndersem ne olurdu? Son kez? Her şeye rağmen bitirir bitirmez ona göndermeye söz vermiştim. Hakkında o kadar fazla konuştuktan sonra bunu yapmamak kabalık olurdu.

Sözümü tutmamak yanlış olmaz mıydı?

Kendimi durduramadan Google Dokümanım'da Paylaş'a bastım ve bir bağlantı elde ettim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama ona söylemek zorundaydım.

Reddit'i açtım ve Elm'le yeni bir mesajlaşma başlattım.

Carrieninİntikamı01: Sana yoğun olduğumu söyledim çünkü senaryomu bitiriyordum! İşte burada.

Bağlantıyı yapıştırdım ve Gönder'e bastım.

Ancak gönderildikten sonra, atmosferde bir yerdeyken, ne yaptığımı fark ettim. Google Dokümanım'da adım yazıyordu. Yazar bendim. Carrie değildi. Olivia Knight'tı.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Saat sabah beş kırk beşti. Ona bu saatte bakmış olamazdı.

Google hesabıma gittim, adımı Olivia'dan Carrie'ye, soyadımı Knight'tan İntikam'a çevirerek kullanıcı adımı değiştirdim.

Senaryomun kabataslak olması umurumda bile değildi, bunu göndermenin aptalca bir hata olma ihtimali bile umurumda değildi... o artık dışarıda bir yerdeydi.

Onu görmesini en çok istediğim kişinin ellerinde.

Belki onu göndermek kötü bir karardı fakat şu anda bunun son derece iyi bir karar olduğunu hissediyordum.

Vertigo: İkinci Kısım

Pazartesi günü gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Dur durak bilmeden yazma çılgınlığına kapılmamın ve senaryoyu bitirmemin *kötü* bir karar olduğunu söylemiyordum. Sadece iki buçuk grubunun kaydını yapacak kadar odaklanmayı güçlükle başardığımı söylüyordum. Sadece beş dakika önce bir adamın bana adının Brad olduğunu söylediğini ve ondan harfleri kodlamasını istediğimi söylüyordum.

Henüz senaryomla ilgili Elm'den bir geri dönüş almamıştım ama dürüst olmak gerekirse bunun için pek fazla endişelenemeyecek kadar yorgundum.

Saat üçe yaklaşırken Marianne uğradı. “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi,” dedim. “Her şey yolunda. Hiçbir aksaklık yok. Ayrıca bugün on tişört falan sattık.”

Marianne gülümsedi. “Yeni tasarımı yapan kişi benim yeğenim. Bu kadar popüler olduğunu duyunca çok sevinecek. Her neyse, seni Ropeland'de görevlendiriyorum çünkü Tennyson'ı zipeline'lara göndermem gerekiyor. Steinway tura rehberlik ediyor; çocukların sıralarını beklediğinden emin ol... Ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Birilerinin gelme ihtimaline karşın resepsiyonu ben idare edeceğim.”

“İyi fikir,” dedim.

Ropeland'e gittiğimde çocuklar her zamanki gibi sabırsızlanarak kuyrukta bekliyordu. Ortadaki halatların arasından bir grubu yönlendiren Steinway'i görmek için kafamı kaldırdım.

Sonraki saat yavaş ve sorunsuz geçti. Steinway grubuyla turunu tamamladı ve bir başka grupla tura başladı. Ben de sonraki çocuk grubu için ekipman dağıttım.

Saat neredeyse dört olduğunda Jake'ten bir mesaj aldım.

Bu akşamki plan hâlâ geçerli mi? Öğle yemeğinde sorduk ama tur uzadığı için yukarıda kaldım.

Çabucak cevap yazdım.

Kesinlikle, sabırsız!

Bunu sildim ve biraz daha ilgisiz bir şey yazmayı tercih ettim.

Tabii

Fazla ilgisizdi. Bir noktalama işareti ekledim.

Tabii!

Sonra Gönder'e bastım.

Yalnızca on dakika sonra Reddit'te bir mesaj gördüm.

ElmSokağıKâbusu84: AMAN TANRIM SENARYOYU BİTİRDİN Mİ? Bu muhteşem bir haber! Okumak için SABIRSIZLANIYORUM.

Sayfayı yukarı kaydardım ve ona senaryoyu gönderdiğim bağlantıya tıklayarak yazarın "Olivia Knight" değil, "Carrie İntikam" olarak görüldüğünü bir kez daha teyit ettim. Her şey yolundaydı.

Derken Steinway'in en alçaktaki halat köprünün bir ucundan diğer ucuna hızla koştuğunu gördüm, çocuk grubu arkasındaydı. Aşağı atladı ve çocukların da inmesine yardımcı oldu. "Bir molaya ihtiyacım var," dedi.

"Ne?"

Beti benzi atmıştı. "Kusacağım," dedi. "Sonraki grubu iptal et. Gitmem gerek."

O sırada ağlama sesini duydum. Kafamı kaldırıp baktım. Sekiz dokuz yaşlarında bir oğlandı. En yukarıda, halat kulesinin en yüksek kısmında duran çocuk kafasını geriye atmış, ağlıyordu.

“Ya o çocuk?” diye sordum yukarıyı işaret ederek.

“Eyvah,” dedi Steinway. “Üzgünüm. Arkada kalmış olmalı.” Emniyet kemerini işaret etti. “Gidip onu alman gerekecek. Ben yapamam.”

Hayatı buna bağılıymış gibi koşarak uzaklaştı ve beni tek başıma bıraktı. Çocukların hepsi gözlerini bana dikmişti. Kahretsin.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve Cora’yı veya Bryson’ı bir el işaretiyle yanıma çağırma umuduyla gizlice etrafıma baktım. Kimse yoktu. Buradan baktığımda çocuğun durduğu yer çok yüksekte görünüyordu.

Telsizde bir düğmeye bastım. “Olivia konuşuyor. Rope-land’e gelebilecek kimse var mı? Bir çocuk tepede mahsur kaldı ve Steinway rahatsızlandığı için gitmek zorundaydı. Tamam.”

Bir bip sesi geldi.

“Jake’ten Olivia’ya. Burada turla çok meşgulüm. Tamam.”

“Marianne’dan Olivia’ya. Ofiste çalışmaya yeni başladım. Kendi başına halledebilir misin? Tamam.”

Kalbim hızla atmaya devam ederken düğmeye yeniden bastım. “Elbette. Tamam.”

Telsizi kemerime taktım ve yumruklarımı bir sıkıp bir açtım. Bunu yapabilirdim. Bunu yapmak *zorundaydım*.

Derhal bir emniyet kemerini bacaklarımdan yukarı çıkardım, ön tarafına bir karabina ve 5-10 santimetrelik metal bir halat bağladım. Mucizevi bir biçimde kafama tam uyan bir kask buldum.

İlk halatı sımsıkı tutarak kendimi yukarı çektim. Yerden yalnızca birkaç metre yukarıdaydım ama şimdiden halatlar sarsaktı; karabinamı halat köprüünün tepesinde uzanan emniyet kablosuna Steinway’in çok kereler yaptığını gördüğüm gibi taktım, buna rağmen midem dalgalanıyordu. Bir

adım daha attım ve kafamı kaldırıp baktım.

İki eliyle halatları tutan çocuk hâlâ ağlıyordu.

Dikkatlice bir adım daha attım. Hızlanmak zorundaydım. Bu tempoyla devam edersem oraya varmak çok uzun sürerdi. Telsizim bir kez daha bipledi. “Jake’ten Olivia’ya. İyi misin?”

Titreyen bir elle telsizimi tuttum. “Yukarı doğru ilerliyorum... yavaş yavaş.” Telsiz jargonunu boş verdim. Şu anda bunun için vaktim yoktu.

Telsiz bir kez daha bipleyince bir anlığına çocuğun ağlaması kesildi. “Tamam, sol tarafta, merkez binanın yakınında, parkurun içine kurulmuş bir merdiven var. Doğrudan en tepeye çıkıyor. Köprüleri ve ağırları kullanmaktan daha kolay,” dedi Jake.

O yönde göz gezdirdim ve yerdeki küçük bir kızın tam olarak Jake’in bahsettiği şeyi işaret ettiğini gördüm. Halatların beni güçbela taşıyor görünmesine aldırmadan, aşağı bakmadan süratle yürüdüm. Beni başımın üzerindeki emniyet kablosuna bağlayan metal halata asılarak kendime güvende olduğumu, sekiz yaşındaki çocukların bunu sürekli yaptığını hatırlattım.

Telsiz bir kez daha bipledi. “Merdiveni buldun mu?”

“Evet.”

Bir bip sesi daha. “Tamam. Dış köşesine tutun, tırmanmanın en kolay yolu bu, sonra elinden geldiğince hızla yukarı çık. Aşağı değil, yukarı bak. İyi olacaksın.”

Duygularımı kontrol altına aldım, ardından karabinamı başımın üstündeki emniyet kablosundan çözdüm. Kendimi halat köprüden kopararak ayağımı merdivenin basamaklarından birine yerleştirdim. Neyse ki hâlâ yerden sadece birkaç metre yüksekteydim ama artık emniyet kablosuna bağlı değildim. Jake’in söylediğini yaparak aşağı bakmadım.

Halat yerine ahşaptan yapılmış olan merdiven, parkurun geri kalanından çok daha sabitti.

Basamakları art arda tırmanarak ilerledim. Aşağıdan birinin seslendiğini duydum. “Bunu yapabilirsin.”

Telsiz bir kez daha bipledi. “Yukarı bakmaya devam et,” dedi Jake. “Adım adım. İyi olacaksın.”

Bir cevap veremedim çünkü merdivene tutunmak için iki elime ihtiyacım vardı ama beni göremese de başımı olumlu anlamda salladım. *Ölüm Korkusu*’ndaki sahneleri, Jimmy Stewart’ın aşağı bakmasını hatırladım. Aşağı bakarsam, yapmam gerekeni yapmak için asla cesaretimi toplayamayacağımı biliyordum. Telsizim yeniden bipledi. “Aferin sana, Olivia.”

Sanki hava soğumuştur, çocuğun ağlaması iyice şiddetlenmişti fakat kafamı kaldırıp baktığımda yalnızca gökyüzünü gördüm. Artık geriye tırmanacak basamak kalmamıştı. Bunu başarmıştım.

Dönüp en yüksek köprüye adım attım ve karabinamı çabucak başımın üstündeki emniyet kablosuna bağladım. Oğlan oradaydı, halatları öyle sıkı tutuyordu ki elleri titriyordu. *Duygularımı paylaşıyorum, çocuk. Duygularımı paylaşıyorum.*

Gözlerimi tam karşıya kilitleyerek çocuğa doğru yürüdüm. Diz çökerek ona hızla sarıldım. Gözyaşları tişörtüme damlıyordu. Çok geçmeden ayağa kalktım. “Beni takip et, olur mu?”

Başıyla onayladı ve birlikte yürüdük.

Telsiz bir kez daha bipledi. “Aşağı inmek için uzun yolu kullanmak zorunda kalacağın açık ama yavaş gitmen yeterli. Bu işi kaptın.”

Çocuğa rehberlik ettim. Bir halat köprü bir sonrakine bağlanıyordu ve her seferinde oğlanın karabinasını bir güvenlik kablosundan çıkarıp diğerine takmasına yardım ettim. Ellerimizle iki yandaki halatları sımsıkı tutarak dengemizi sağlıyorduk. Parkur boyunca kıvrılıp durarak yavaşça ilerledik, ta ki başlangıç noktasına, sağlam zemine ulaşıncaya kadar.

Merdiveni işaret eden kız tezahürat ediyordu; oğlan benim kadar rahatlamış görünüyordu.

O sırada Marianne görüldü, çabucak yanıma yürüdü. “Üzgünüm, yapacak çok işim vardı.”

“Sorun değil,” dedim.

“İyi misin? Bu sarsak halatlar bazen zipline’den daha zorlu olabiliyor. Tamamen güvenli olsalar bile insana bu hissi veriyor, değil mi?”

Ona katıldığımı belirtmek için başımı salladım. “Kesinlikle.”

Marianne oğlanın elini tuttu. “Gel, ebeveynlerini bulalım.” Bana baktı. “Sonraki grupla ilgilenmesi için Tennyson’ı göndereceğim. Sadece azıcık daha dayan.” Ağır ağır uzaklaştı.

Telsizim bir kez daha bippedi. “Her şey yolunda mı, Olivia?”

Düğmeye basarken gülümsedim. Korkumla yüzleşmek ve Jake’in beni desteklemesi bana çok iyi hissettirmişti.

“Her şey yolunda, Jake.”

Sığ Sular

Vardiya bittiğinde kayıt ofisinden ben kendi eşyalarımı alırken Jake de kendininkileri aldı. Marianne’e veda ettik ve birlikte ön kapıdan dışarı yöneldik.

Hava harikaydı –soğuk değildi ama fazla sıcak da değildi– gün batımına çok olsa da güneş gökyüzünde alçalmıştı. Manzaramızı her yandan çevreleyen dağlara bakıp buranın müthiş güzelliğine hayranlık duydum.

Jake arabasına kadar yolu gösterdi ama kapıyı açmadan önce elleri ceplerinin derinlerindeyken bana döndü. “Dışarı çok güzel. Filmden önce kısa bir yürüyüş yapabileceğimizi düşündüm, şayet sen de istersen?”

Dünyada hiçbir şey kulağıma bundan daha hoş gelemezdi. “Çok isterim.”

“Mükemmel,” dedi. “Arabayla patikanın başlangıcına kadar gidebiliriz. Cuma günü yüzmek için gittiğimiz doğal göletin biraz ilerisinde.”

Başımla onaylayıp arabaya bindim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Jake arabayı hareket ettirdiğinde çakıllar tekerleklerin altında çatırdadı ve otoparktan çıktığında sağ yerine sola saptı. Bir süre sorunsuz yolda berrak manzarayla yol aldık, ta ki Jake yönümüzü küçük, işaretle belirtilmemiş bir sapağa çevirene dek. Bu sapak bizi yine toprak yolun hâkim olduğu ormanlık alana yönlendirdi.

“Bu arada,” dedim. “Telsizden bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Bir an gözlerime bakmak için döndükten sonra bakışlarını yola geri çevirdi. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyordum ama müthiştin,” dedi. “Bunu başardın.”

Gözlerimi kısıtım. “Milyon tane çocuğun yaptığı bir şeyi yapabilmek için cesaretimi toplamam gerekmesinin ‘müthiş’ olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Çocuklar korkusuzdur,” dedi Jake. “Biz büyüdükçe korkusuzluğumuzu yitiriyoruz.”

“*Sen yitirmemişsin,*” dedim araba bir virajı alırken ve önümüzde bir başka dağ manzarası uzanırken. “Sen her gün insanlara ormanın içinde uçmaları için rehberlik ediyorsun.”

Tekrar ormanın içine kıvrıldık ve bir patika başlangıcı işareti görüş alanımıza girdi.

“O farklı,” dedi Jake arabayı park ederken. “Ben ondan korkmuyorum fakat başka şeylerden korkuyorum.”

Ona bakmak için döndüm. “Ne gibi?” diye sordum.

Jake bakışlarımı yakaladı, yutkundu. “İnan bana, pek çok korkum var.”

Yürüyüş yolu sadece bir buçuk kilometre uzunluğundaydı yani Jake’in söylediğine göre öyleydi. Diğer yandan açık hava faaliyetlerine o benden daha alışkındı.

“Hafta sonun nasıl geçti?” diye sordu ben biraz terlemiş hâlde ona ayak uydurmaya çalışırken.

Yürümeyi bıraktım, karnımda derin ve yoğun bir ağrı vardı. Ona senaryoyu yazanın, gece boyunca ayakta kalanın Carrie değil, ben olduğumu söylemeyi fena hâlde istiyordum.

Fikrimi değiştirdim... ona, Carrie benim, demek istiyordum.

“Ne oldu?” diye sordu benimle yüz yüze gelmek için dönerken.

Onu daha yakınımaya çekip kulağına fısıldadığımı hayal ettim: *Sana karşı bütünüyle dürüst değildim. Baştan başlamanın bir yolunu bulabilir miyiz, lütfen?*

Kafamı iki yana salladım. “Yorulдум sadece. Dün akşam geç yattım da.”

Bu sabah gelen kutunda duran senaryoyu tamamladığım için geç yattım.

Jake elini dirseğıme koydu. “Devam edebilecek misin?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Elbette.”

Eli, dokunduğı yerde ateşten bir iz bırakarak aşağı düştü. Sonra gülümsedi. “Yalnızca biraz yukarıda.”

İleri geri birkaç kez daha kıvrıldık; zemin yavaş yavaş dikleşiyordu ve yokuş yukarı ilerlerken vücudum giderek ısınıyordu. Ağaçlar her zamankinden daha gürdü ve sarmaşık, granit ve yosunla kaplı taşlar fark ettim.

Jake bana döndü. “Hazır mısın?”

Başımla hazır olduğumu işaret ettim.

Delice bir şey yaptı: Elimi tutup beni ileriye yönlendirdi. “Gözlerini kapat.”

“Korku filmlerindeki kötü karakterlerden misin?” diye sordum. “Beni yaklaşan bir felakete mi sürüklüyorsun?”

Jake sırıttı. “Korku türüne ısındığının farkında mısın? Yemin ederim, sonunda seni türün bir hayranı yapacağım.”

“Olabilir,” dedim.

Jake elimi bıraktı ve ağaçlar aralandığında onu gördüm. Cuma günü gittiğimiz şelalenin yaklaşık iki katı genişliğinde ve uzunluğunda bir şelale azalan ışıktaki pembe renkte ışıltıya sığ bir doğal gölete çağlayarak dökülüyordu.

Jake’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Burası, cuma günü yüzdüğümüz doğal göletle bağlantılı. Hepsi aynı akıntının parçası. Hadi,” dedi.

Yürüme yolu olmuş toprak bir patikayı takip ederek önden yürüdü.

“Bekle,” dedim ve Jake durup bana döndü. “Sen de bir çaylaksın. Nasıl oluyor da gizli şelale bölgelerini bilebiliyorsun? Bir ormanlık alan şelale radarına mı sahipsin? Orman-dar?”

Jake’in tüm bedeni kahkahalarla sarsıldı. “Vay be, bu *benim* esprilerimden bile kötü.”

“Biliyorum, değil mi? Ama ciddiylim. Nasıl buraya ben-den çok daha iyi uyum sağlayabiliyorsun?”

Yüzü kızardı. “Sağlamıyorum, pek sayılmaz.”

“Ama sen...”

Tişörtünün alt kısmını çekiştirirken parmakları kumaş-taki ufak bir deliği hırpalıyordu. “Bu utanç verici ama bu sabah ‘Hunter Dağı civarındaki gizli şelale bölgeleri’ diye Google’da arattım ve karşıma bu çıktı. Google Haritalar’da iyi yorumları vardı.”

Şimdi kahkahayla gülme sırası bendeydi.

Jake yüzünü ekşitti. “O kadar kötü mü?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiç de kötü değil. Bu çok iyi. Hatta muhteşem.”

Ekşittiği yüzünde bir sırıtış belirdi. “Şükürler olsun,” dedi Jake. Beraberce şelaleye yaklaştık.

Şelalenin arkasında mavi gölgeli ufacık bir kovuk vardı; ayrı bir dünyaya benziyordu. Jake ayakkabılarını savurarak çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Suya giriyorum.”

“Ama mayom yanımda değil,” dedim.

“Benimki de değil.” Bir saniyeliğine Jake’in تنها bir şelalede çıplak yüzmek gibi muhakkak sapık bir yürüyüşünün veya bir su canavarının ölümünüzü planlamasıyla sonuçlanan gerçek bir korku filmi saçmalığı önereceğini düşündüm. “Sadece ayaklarımı sokacağım,” dedi.

Çoraplarını spor ayakkabılarının üzerine yerleştirmesini, ardından telefonunu ve cüzdanını yanlarına atmasını izledim. Suya adımını attı, bunu yaparken omuzları sarsıldı.

“Soğuk mu?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Burası dağa daha yakın olduğu için daha da soğuk.”

“Cuma günü de böyle söylemiştin.”

Buna güldü. “Evet, şey, galiba bunun ondan da soğuk olduğunu söylemeliyim.”

“Harika,” dedim.

Gülümsedi. “Yürüyüşten sonra *sahiden* iyi geliyor. Garantisi ederim.”

Beni cezbeden, korku filmlerini izlerken sevsem de, kelime anlamıyla omurgamdan yukarı çıkacak ürpertileri hissetmek değildi; Jake’le birlikte suda olma, bir bakıma ona yakın olma fikriydi. Etrafıma baktım. Ağaçlar bizi kuşatarak burayı kendi küçük küremiz hâline getiriyordu. Ben de ayakkabılarımı çıkardım. Suya adımımı attım. Haklıydı, su cuma günkünden daha soğuktu. Yine de ilerledim, böylece Jake’ten sadece bir adım uzaktaydım. Elleriyle kollarımı yukarı aşağı ovdu ve tepeden tırnağa canlandığımı hissettim. “Çok da *kötü* değil, ha?”

Güldüm. “Hayır, tam düşündüğüm kadar kötü.”

Bir an bana bakarken çenesi aşağı eğildi ve pembemsi ışıktaki gözleri daha da büyük, daha da güzel göründü. Bir kez daha ona gerçeği söylediğimi hayal ettim.

Kolları benimkilerden uzaklaştı. “Ne oldu?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hiç.”

“Sanki birdenbire başka bir yere gittin,” dedi.

Suyu azıcık tekmeleyerek Jake’in bacaklarına sıçrattım. “Tam buradayım. Bak.”

Sırıttı. “Sadece kontrol ediyorum.” Ardından şelaleye yaklaştı ve bacaklarına su sıçramaya başladı.

“Oraya girmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır, bu çılgınlık olurdu,” dedi Jake şelalenin sesini bastırarak kadar yüksek sesle. Sonra abartılı bir şekilde bir kaşını kaldırdı. “Yoksa girmeli miyim?”

Ona kesinlikle girmemesi gerektiğini söylemeliydim. Bunun saçma olacağını. Fakat gözlerinde o kıvılcımı, o heyecan arayışını, büyük ihtimalle en başta korku filmleriyle ilgilenmesine sebep olan şeyi gördüm. Ayrıca bir parçam o heyecanı istiyordu. O soğuk şokunu vücudumda hissetmeyi istiyordu.

Hiçbir şey söylemedim ama ben de şelaleye yaklaştım, şimdi su benim bacaklarıma da sıçırıyordu. Şelale bizden yalnızca birkaç adım öteye dökülüyordu. Jake'e döndüm ama suyun gürültüsü yüzünden konuşmak neredeyse olanaksızdı. Gerçek şuydu ki onunla birlikte şelalenin içinden geçmeyi istiyordum, diğer tarafta ne olduğunu görmeyi istiyordum.

Jake bana döndü ve azıcık daha yakınımaya geldi. Yemin ederim ki, burada, suyun içinde beni öpecekti. Yemin ederim ki, bu gerçekleşecekti, tıpkı cuma günü az kalsın öpüşecek olduğumuz gibi. Derin bir nefes aldı ve ilk kez burnunun ucuna yayılmış az sayıdaki çili fark ettim. Saçı ıslak değildi ama alnı yürüdüğümüzden dolayı terden parlıyordu. Bir kez daha ellerimi buklelerinin arasından geçirme, yüzünü yakınımaya çekme, dudaklarını kendiminkilerde hissetme, parmağımı gözünün altındaki yara izinde gezdirme dürtüsüne kapıldım.

“Evet, ben gidiyorum öyleyse,” dedi. Ardından çabucak döndü ve ileri sıçrayarak şelaleyi yarıp diğer tarafındaki kovuğa girdi.

Şok geçirdim. “Sen delisin!” diye bağırdım onu görememe rağmen; su aramızda beyaz, gürültülü bir perde oluşturuyordu. Çok geçmeden yeniden ortaya çıktı. Su saçlarını ezerek buklelerini düzleştiriyordu. Jake bana elini uzattı.

Kendimi hazırladım. Soğuk, berbat ve çok fazla olacaktı ama aynı zamanda harika olacaktı. Kendi küçük heyecanımızı yaşayacaktık. Elini tuttum ve beni çekti.

Su bütünüyle tüketiciydi. Bir çekiç gibi vurarak, kalbim kadar hızlı vurarak kafama, omuzlarıma, bacaklarıma arkasına

çarpiyordu. Fakat içeri girer girmez bundan kurtuldum; artık kovuğun içindeydim.

Diğer her şey kayboldu. Elm ve Carrie, çenemdeki sivilce sayısı, nasıl yalan söylediğim, bu akşamüstü hissettiğim korku. Zipline'lar. NYU. Senaryomun kuşkusuz şimdiye dek yazılmış en kötü şeyin milyon kat beteri olduğuna dair endişem. Her şey yok olmuştu, Jake ve benim dışımdaki her şey.

“İyi geldi, değil mi?” diye sordu Jake duyabilmem için yeterince yüksek sesle. Islak tişörtü omuzlarına yapışmıştı, benimkinin de durumu aynıydı. Aralıksız yağan yağmurun altında öpüşmek üzere olan bir film çifti gibi suyla hırpalanmış, sırlıslam olmuştuk.

“Öyle,” dedim azıcık yaklaşarak, bende bir mıknatıs etkisi yapan bedeninin çekimini hissederek.

O da yaklaşıp bana baktı. Bunun gerçekleşmek üzere olduğunu biliyordum. Dudaklarının aralandığını, nefesini içine çektiğini gördüm.

Sonra sırtıttı. “Artık karanlıktan korktuğumu, köpekbalgı filmlerine bir meylim olduğunu ve bir dereceye kadar özgüvenli görünüyorsam bunun Google Haritaları’nın yorumlarını okumam sayesinde olduğunu biliyorsun. Ama hey” –sırtışı daha fazla genişledi– “en azından neye bulaştığını biliyorsun.”

Boğazım daraldı; heyecanım kaybolmuş, yerini midemdeki bir ağırlık, suçluluk hissi almıştı.

Ona yaslanmayı, geri kalan her şeyi zihnimden kovmayı çok istiyordum ama yapamazdım, o kendini böyle açıkça ifade etmişken olmazdı.

En azından neye bulaştığını biliyorsun.

Onun neye bulaştığına dair *hiçbir fikri* yoktu. Benimleyken yoktu.

Bir adım gerileyip kollarımı göğsüme sardım.

“Burası biraz fazla soğuk oldu.”

Hemen sonra dışarı, kovuğun dışına, gerçek dünyaya atıldım.

Jake’in hâlâ benimle ilgili gerçeği bilmediği bir dünyaya.

JIMMY

Artık ormanda ve tehlikede olmadığımıza
göre açık konuşacağım ve bunu söyleyeceğim:
Durum birazcık karmaşıklaştı.

ONYX

Yapma ya, Sherlock.

-O. Knight'ın *Kötü Kararlar Elkitabı*'ndan

Katherine Carrie

“Belki de filmi pas geçmeliyiz, ne dersin? Sırılsıklamız.”

Bir kahkaha attım. Şortum ve tişörtüm halihazırda vücuduma yapıştıyordu. Yakında ıslak bir köpek gibi kokmaya başlayacaktım. “Muhtemelen böylesi daha iyi olur. Yağmur, pardon, şelale yüzünden erteliyor muyuz?”

Jake bana yarım bir gülümseme sundu. “Bu garip olduysa üzgünüm,” dedi. “Suya atlamak ve diğer her şey. İçimden geldiği gibi davranmaya çalıştığımda böyle oluyor.” Arabayı çalıştırdı ve otoparktan çıktı.

“Hayır,” dedim. “Güzeldi. Mükemmeldi. Bir film sahnesi gibiydi. Ama korkunç bir filmin değil. Hoş bir filmin.”

Woodstock’a giden yola saparken Jake başıyla onayladı. “Müzik?”

“Olur,” dedim.

Pencereleri açtığında meltem ıslak cildimde serin ve hoş bir etki yarattı ve Jake ebeveynlerimin dinlediği radyo kanalını açtı: eskiler, klasik rock.

Grateful Dead’in veya ona yakın tarz müzik yapan başka bir grubun şarkısı hoparlörlerden yükseliyordu ve bir saniyeliğine boşluğu kelimelerle doldurmaya ihtiyaç yoktu. Camın kenarına dayadığım kolumda güneşi hissederken Jake’le birlikte olmanın ne kadar olağanüstü olduğunu düşünüyordum. Hiç değilse bir an için ona söylediğim yalanlara odaklanmamaya çalışıyordum.

“Yarın stajda olacağım,” dedi arabayı evimin araba yolunda durdururken. “Bu yüzden sanırım seni çarşambaya kadar göremeyeceğim.”

Seni öpmeyi istiyordum, yemin ederim istiyordum. Sorun sen değilsin, Jake, benim! Büyük ihtimalle ilişkiler tarihinde bu bahanenin gerçek olduğu nadir zamanlardan biridir.

“İyi eğlenceler,” dedim. “Yani stajında.”

“Zipline’da iyi eğlenceler.”

Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Arabadan indim, veda etmek için el salladım.

“Sana ne oldu böyle?” diye sordu babam eve girdiğimde.

Annem mutfakta yemek hazırladığı yerden kafasını kaldırıp baktı. “Yuh.”

“Ben iyiyim,” dedim. “Hemen gidip üstümü değiştireyim.” Aceleyle banyoya giderken hâlâ üzerimden sular damlıyordu. Kapıyı kapadım ve ıslak giysilerimi çıkarıp duşu sıcağa ayarladım.

Duşun altına girdim, üzerimden şelalenin suyunu temizlerken sırrımı böyle suyla temizleyemeyeceğimi biliyordum. Bunu yoluna koymanın tek bir yolu olduğunu çok iyi biliyordum.

Carrie’yi yavaş yavaş yok etmek yeterli değildi.

Jake’e gerçeği söylemek zorundaydım.

Jake’in sözleri kafamda çınlıyordu. *En azından neye bulaştığını biliyorsun.*

Onun da neye bulaştığını bilmesi gerekiyordu. Ona en azından bu kadarını borçluydum.

Ona söylediğim zaman tek yapabileceğim anlamasını umut etmekte. Anlamazsa da, bunu kabullenmek zorundaydım. Gerçeği bilecekti ve önemli olan yalnızca buydu. Duştan çıkıp havluyla kurulandım. Şimdiden biraz daha hafiflemiş hissediyordum. Odama dönüp temiz giysiler giydim, kemiklerim azıcık ısındı. Telefonumu kaptım ve hızla bir mesaj yolladım.

Bugün çok eğlendim ama seninle birlikte asla Niagara Şelaleleri'ne gitmemem gerektiğini bana hatırlatmalısın ;) NOT: Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Çarşamba işten sonra takılır mıyız?

Anında cevap yazdığını görebiliyordum.

Her şey yolunda mı?

Öyle olmasını umuyorum, Jake. İçtenlikle öyle olmasını umuyorum.

Evet, her şey yolunda! Çarşamba uygun mu?

Bir duraksama oldu ama çok geçmeden cevap yazmaya başladı.

Güzel. Evet, çarşamba olur. Görüşürüz!

Çarşamba gününün gelmesi fazla yavaş ilerleyen bir film gibi çok uzun sürdü.

Elm'le mümkün olduğunca az konuştum. Senaryomu okumaya ama bana çok fazla ek soru sormamaya söz verdiği için ona teşekkür ettim. Yakında, dedim kendime, bunun bir önemi olmayacak. Ne olursa olsun, hiç değilse gerçeği bilecekti. Saçmalamam nihayet sona erecekti.

Vardiyamın ilk bölümü durgundu; ofisteki tek kişi bendim ve Jake ile Bryson öğle yemeklerini dağın yukarı kısmında yediler. Hâl böyleyken zamanımın çoğunu Instagram'da geçirdim ve grup mesajlarımızı kontrol ettim. Saat üçü geçerken ve dürüstlüğün önemiyle ilgili tesadüfî bir gönderiyi fark ettikten sonra Chrissy'ye zor olsa da atmam gereken bir mesaj gönderdim.

Aklıma gelmişken, geçen gün senden tavsiye istediğimde sana karşı bütünüyle dürüst değildim. Sana bahsettiğim o çocuğa üzerinde oynanmış bir fotoğrafımı göndermedim. Çevrimiçi sohbet ederken ona başka birinin fotoğrafını gönderdim. Bu yüzden onunla şahsen tanıştığımda (büyük bir tesadüf üzerine buradaki iş yerimde çalışıyor) ben onu tanı-

diğim hâlde o beni tanımadı. Esasında şu anda yüz yüze iyi anlaşıyoruz ve o internetten de arkadaş olduğumuzu bilmiyor. Ama sorun değil çünkü bugün ona söyleyeceğim. Bana şans dile!

Chrissy'nin yazdığını işaret eden noktaları gördüm ve tedirginlikle midem bulandı. Öz yeğeninik bir hayat sürmesi, bu büyüklükte bir kandırmacadan bahsetmesi yüzünden herhalde dehşete kapılacak, kesinlikle şoke olacaktı.

Derken mesajı belirdi:

Aman Tanrım! Şimdi her şey çok daha anlamlı geldi. Seni yüz yüze gördüyse neden bir fotoğraf yüzünden o kadar endişeli olduğunu merak ediyordum. Evet, bu durum farklı! Ne çılgın bir rastlantı. Bana bir defasında Avrupa'da bir pansiyonda tanıştığım adamla Atlantic City'de bir kumarhanede karşılaşmamı hatırlattı!

Her neyse, kendini fazla suçlamamaya çalış. Hepimiz romantizm adına aptal şeyler yaparız, güven bana! Sadece dürüst ol ve seni anlayışla karşılaması için sana şans diliyorum!

Gülümsemem yüzümde kocaman yayıldı. Hiç değilse birisi gerçeği bildiği için daha iyi hissediyordum. Dünya üzerindeki en kötü insan olduğumu düşünmediği için.

Chrissy yazmaya devam ediyordu.

Peki ama, neden en başta sahte bir fotoğraf gönderdin? Sen BÜYÜLEYİCİSİN!

Cevap yazarken kafamı iki yana sallıyordum.

Kim bilir? Çünkü on yedi yaşımdayım ve sivilcelerim var
HAHA

Chrissy aynı anda hem şoke olmuş hem de dehşete kapılmış bir emoji gönderdi.

Sen çok güzelsin ve bunu sadece teyzen olduğum için söylemiyorum!

Kendi kendime gülümserken telefonumu bir kenara kaldırdım.

Belki bu iyi sonuçlanırdı. Belki her şey yoluna girerdi.

Kapı çat diye açıldı ve Steinway boy gösterdi.

“Daha iyi misin?” diye sordum Steinway kayıt masasının arkasına geçerken.

Başını olumlu anlamda salladı. “İnanılmaz derecede hastaydım ama şimdi daha iyiyim. Bu arada, çocuğu kurtarmada iyi iş çıkardığımı duydum.”

Kızardım. “Başarılı oldum, sanırım.”

Bir elini beline koydu. “Hey, o ilk gün ne kadar korktuğunu gördüm. Bu epey cesaret gerektirmiş olmalı.”

“Veya çaresizlik,” dedim. “Ya da itiraz etseydim üstüme kusacağının korkusu. Hangisi olursa.”

Steinway buna güldü ama hemen sonra durup bana baktı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Başıyla, tırnakları mahvolmuş parmaklarımı işaret etti. Bunu yaptığımı fark etmemiştim bile. “Gerginsin,” dedi. Ellerimi ceplerime sokarak tırnaklarımı gizledim.

Steinway kayıt masasına yaslanarak örgülerinden birinin ucunu çekiştirdi. “*Jake* konusunda mı gerginsin?” diye sordu.

Evet, demek istiyordum. Ama düşündüğün sebepten değil.

Kollarını kavuşturdu. “Ne? Bana çıtlatmayacak mısın?”

Daha fazla kızardığımı hissederek başka tarafa baktım. “Çıtlatılacak bir şey yok.”

“Ah, öyle mi?” diye kışkırttı Steinway. “Herkesin söylediği bu değil.”

Güldüm. “Sen burada bile değildin.”

Steinway pişmiş kelle gibi sırttı. “Yine de dedikodu çarkları dönüyor. Bu, kayak teleferiğinden daha güvenilirdir, orası kesin.”

Tek yapabildiğim gülmekti.

“Tamam, bana söyleme,” dedi ellerini havaya kaldırarak.
“Dedikoduyu başka birinden alırım.”

“Ah, ona ne şüphe.”

Saat altı olmak üzereyken Jake eşyalarını almak için ofise girdi. Gülümsedi, gözleri kocaman ve hevesliydi. “Gitmeye hazır mısın? Akşam yemeği yemek ister misin?”

Onun arkasında olan Steinway abartılı bir şekilde kaşlarını kaldırıp indirerek dudaklarını oynatıyordu: “Anladım seni, kızım.”

Onu yok sayarak Jake’e döndüm. “Evet, et yiyorsun, değil mi? Woodstock’ta bir hamburgerci var.”

Jake gülümsedi. “Yerim, elbette. Ve düşündüğüm yerse, henüz orada hiç yemedim. Her zaman yeni bir şey denemeye istekliyimdir.”

Birlikte ön kapıdan çıktık ve Jake elinin yan tarafına düşmesine izin vererek parmaklarını esnetti. Sanki az kalsın benim elime uzanacaktı ama hızla elimi cebime soktum. Onunla konuşmak, aramızda başka bir şey olmadan önce her şeyi ortaya dökmek istiyordum.

Aniden durduğumda neredeyse Jake’in arabasına ulaşmıştık.

Beni dehşete düşüren Jake’in de aniden durması oldu.

Buna inanmakta güçlük çekiyordum fakat işte oradaydı; otoparkın kenarında dikilirken güneş, sarı saçlarına vuruyordu.

“Olivia!” Gülümsemeye başladı ve bana doğru koşarak beni kendine özgü kucaklamalarından biriyle sımsıkı sardı, öyle şiddetliydi ki az kalsın devrilecektim.

Katie.

Katie buradaydı.

Katie taşradaydı.

Katie katiyen olmaması gereken bir dünyadaydı.

Geri çekilerek bir anlığına beni serbest bıraktı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum sözcükler ağzımdan çıkarken bocalayarak.

Jake bir yanıt... veya bir tanıştırma beklemedi. “*Carrie?*”

Katie Jake’e göz ucuyla bile bakmadı. “Sana sürpriz yapmak için geldim.” Yüzü sevinçle parlıyordu ve parmak uçlarını oynatarak kollarını iki yana açtı. “Sürpriz!”

“Carrie,” dedi Jake bir kez daha.

Jake’in varlığını fark ettiğini daha yeni belli eden Katie başını çevirdi. “Ben *Katie*.”

Bu Jake’i durdurmadı. Benim yaptığım gibi Katie’yi inceledi: ipeksi ve düz uzun saçları; güzel, mavi gözleri; onu havalı ve eşsiz gösteren bir biçimde hafifçe aralık ön dişlerini ortaya çıkaran o bulaşıcı gülümsemesi. “Hayır,” dedi Jake. “Demek istediğim, benim. *Elm*.”

Katie’nin kaşları çatıldı. “Efendim?” dedi ona.

Elimden geldiğince sertçe Katie’nin ayağına bastım.

“Ayy!” dedi bana dönerek.

Sahip olduğum tüm Jedi akıl oyunlarını kullanmayı denesem de Katie anlamadı. Bu sırada Jake’in özgüveni zayıflamamıştı. “ElmSokağıKâbusu,” dedi. “Eh, daha net konuşmak gerekirse, ElmSokağıKâbusuSeksenDört. Gerçek hayatta Jake. Sen Carrieninİntikamı’sın!”

Katie bana, *Bu oğlan da kimin nesi?* dercesine baktı.

“Bilirsin işte,” diye devam etti Jake. “Alaycı Korkutuculuğun Kraliçesi. Korku Derleyiciliğin Derebeyi? Carrie!”

Başka çarem yoktu. “Reddit’teki kullanıcı adın,” dedim aceleyle.

“Ha?”

Katie’ye bakarken gözlerimi kocaman açtım. “Korku filmi topluluğu, *değil mi?*”

Hadi, Katie. Hadi.

“Durmadan hakkında konuştuğun, her gün çevrimiçi muhabbet ettiğin yer?”

Böylece Katie’nin gözlerinde bir kıvılcım, Meryl’in muhteşem bir sahnesini izlerken veya bir rol için benimle replikleri çalışırken gördüğüm kıvılcım, belirdi. Ve karşımdaki Katie, benim sevgili, kusursuz, *harikulade* Katie’m her zaman kade-rinde olan aktrise dönüştü.

“Ah,” dedi Jake’e dönüp elini uzatırken. “*Tabii ya.*”

Bir adım öne çıktım. “Birinin gerçek hayatta sana Reddit’teki kullanıcı adıyla seslenmesi garip olmalı. Yani, aylardır çevrimiçi mektup arkadaşları olsanız bile,” dedim.

Jake’in gözleri Katie’den bana, benden Katie’ye hızla gidip geliyordu.

“Üstelik hiç tanışmadığın birinin,” diye ekledim.

Diyalog kullanarak gerçekleri gözler önüne sermek senaryo yazımında asla yapılmaması gereken büyük bir hataydı ama an itibariyle başka seçeneğim yoktu.

Katie gülümsedi. “Evet, elbette, sadece beni hazırlıksız yakaladın. Seninle tanışmak çok güzel. İnsanların bana Carrie diye seslenmesine alışkın değilim.” Bana, *Bu iş bende, Olivia*, diyen bir bakış attı. “Carrie benim ikinci adım, bu yüzden normalde ona tepki vermem.”

Jake’in gözleri hafifçe kısıldı. “İkinci adın mı?”

“Ne kadar isabetli,” dedim yüksek sesle. “Bunun hem ikinci adın *hem de* en sevdiğin film olması *komik* değil mi?”

Katie’nin gözlerinden ani bir korku geçtiyse bile, bahar dönemi *Romeo ve Juliet* sahnelemesinde repliğinde hata yaptığında olduğu gibi kendini çabuk toparladı. “Romeo, Romeo! Neden Romeo’sun sen?” demeliydi. Fakat aceleyle şöyle söylemişti: “Nenenin Romeo’susun sen?” Hemen sonra, Juliet Capulet’nin ağzından böyle bir şey çıkmaya cüret edemezmiş, hepimiz öyle olduğunu düşündüğümüz için hatalıymışız gibi bir tavırla oynamaya devam etmişti. O zaman Katie’nin gerçek bir profesyonel olduğunu anlamıştım.

“Çok komik,” diye konuşmaya devam etti Katie. “*Carrie*’yi ilk kez ana karakter benim ikinci adıma sahip diye izledim. Ona böyle kafayı takmayı asla beklemiyordum.”

“Bu harika,” dedi Jake saf heyecanla topuklarının üstünde ileri geri sallanırken. “Bana onun aynı zamanda ikinci adın olduğunu hiç söylememiştin.”

Katie göz kırptı. “Bazı sırlarımı korumak zorundaydım. Özellikle internetteki bir yabancidan.”

Jake kahkahayı bastı.

Pekâlâ Katie, diye düşündüm. Biraz ağırdan al.

Derken Jake orada olduğumu yeni hatırlamış gibi bana döndü. “Demek *Carrie*’yle arkadaşısınız. Demek istediğim, Katie’yle. Katie *Carrie*.” Katie’ye göz attı. “Bu komik bir isim kombinasyonu.”

Katie omuz silkti. “Evet, Katherine *Carrie*. Ebeveynlerim azıcık kaçıktır.”

Jake yeniden isterik bir şekilde kahkaha attı, ardından tekrar bana baktı. “Öyleyse siz birbirinizi Brooklyn’den mi tanıyorsunuz?”

Başımla onayladım. “Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Dünyaya ne küçük!”

Jake kollarını kavuşturdu, bakışları aramızda hızla gidip geliyordu. “Bunun kulağa acayip geldiğini biliyorum ama bunu bir filmde görmüş olsaydım inanamazdım.” Yüzü buruştu ve Katie’ye geri döndü. “Bekle bir saniye, senin NYU’da olduğunu sanıyordum?”

Katie onu düzeltmek istercesine ağzını açtı ama araya girdim. “Evet, *senaryo yazma programının* daha uzun sürmesi gerekiyor diye biliyordum.”

Katie, Şimdi ne yaptın, Olivia? dercesine bir dakika boyunca bana dik dik baktıktan sonra yüz ifadesini yatıştırdı. Omuz silkti. “Dürüst olmam gerekirse, hiç de beklediğim gibi değildi. Erken ayrıldım. Yazmak için iyi bir ortam değildi.”

“Ama senaryonu daha yeni orada bitirmedin mi?” diye sordu Jake.

Katie’nin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Kahretsin.

Boğazımı temizledim ve ikisi de bana döndü. Katie’nin kaşları yukarı fırlamıştı. Bakışları, *Bitirdin mi?!?* diye soruyordu âdeta.

“En iyi kısımlarını programdan ayrıldıktan sonra yazmadın mı?” diye sordum Katie’ye.

Katie yavaşça bir baş onayı verdi. Çok, çok yavaşça. “Evet... evet, oradan geçen hafta ayrıldım çünkü epey yetersizdi ve sonrasında büyük bir ilerleme kaydederek senaryoyu bitirdim.”

Jake başını yana yatırdı. “Gerçekten mi? Oysa çok heyecanlıydın.”

Katie onu umursamadı.

“Senin için böylesi daha iyi olmuş, sanırım,” dedi Jake. “Burada olduğun için mutluyum!”

“Evet, ben de!” dedim ama kulağa çok yanlış geldi.

Jake’in gözleri benimkilerle buluştu. “İstersen, Katie bizi birlikte yemeğe gelsin.”

“Tabii ki,” derken kalbim çok hızlı atıyordu. “Üçümüz bir arada... ne kadar heyecan verici!”

Dehşet

Katie'nin peşinden ebeveynlerimin arabasına yürürken, "Seninle orada görüşürüz," diye seslendim Jake'e.

Bir yönetmen kayıt diye bağırıp sonraki sahnenin başladığını işaret etmişçesine arabanın kapısı kapanır kapanmaz; "Bu da neyin nesiydi?" diye sordu Katie. "Zorlayıcı bir rolü oynamayı, sıradan bir kızı oynamayı sevdiğim kadar çok sevssem bile, cidden Olivia, gerçek bir sanatçı bile önden bir uyarıya ihtiyaç duyar."

Sorusunu duymazlıktan gelerek başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum. Burada ne yapıyorsun?"

"Beni sen davet ettin," dedi Katie. "Değil mi?"

"Peki ya programın?"

Omuz silkti. "Bana uygun değildi. Asla benim seviyemde değildi."

"Ama sen çok..."

Katie bir elini havaya kaldırarak lafımı kesti. "Bir saniyelğine programı unut. Gelip seni buradaki yazından kurtarmam için bana neredeyse yalvardığın için bunun hoş bir sürpriz olacağını düşündüm. Şimdi lütfen az önce neye şahit olduğumu, artı dahil edildiğimi, bana anlatır mısın?"

Jake'in arabasının otoparktan ayrılmasını izledim. "Sadece sür," dedim. "Açıklayacağım."

Katie başıyla onayladı. "Süreceğim. Sen dökül."

“Buradan sağa sap,” dedim ona söylemek zorunda olduğum şeyden çekinerek. “Birkaç kilometre bu yoldan devam edeceksin.”

“Güzel,” dedi. “Bu, az önce neler olduğunun eksiksiz bir özeti için vaktimiz olduğu anlamına geliyor.”

Bir trafik ışığında durduk; bir yanda Hunter’ın ana cad-desinin dükkânları, diğer yanda dağlar vardı. Kırık bir tırnağımı hırpalıyordum.

“Kötü bir şey yaptım,” dedim sonunda.

Katie parmaklarıyla direksiyona hafifçe vururken ışık yeşile döndü. Araba sarsılarak ilerledi. “Bir cesedi gömdün türünde kötü mü? Carrie adında, bana benzeyen ve esrarengiz bir şekilde her gününü Reddit’te geçiren bir kız mıydı? Demek istediğim, Reddit’i ve bu tür şeyleri sevdiğini biliyorum ama bunların hiç bana göre olmadığını farkında olmalısın.”

Boğazımı temizledim. “Bunu biliyorum. Çünkü bu bana göre.”

Katie başını iki yana salladı. “*Je ne comprends pas.*” Anlamıyorum.

“Aylardır her gününü Reddit’te geçiren benim. *Ben.*”

“Hadi canım,” dedi. “Gerçek bir inek tarzı. Ama beni birine benzetmesiyle bunun ne ilgisi var? Tüm bu gizemli kız olayı ne?”

“Hayır, kastettiğim şey Carrie benim. Ben Carrie’yim.”

Katie başını yana eğdi ve ben anlatmaya devam ettim.

“Şubatta senaryom üzerinde çalışmaya başladığımda oradaki korku filmi topluluğuna mesaj yazmaya başladım. Çok geçmeden Elm ve ben kendi başımıza çevrimiçi sohbet etmeye başladık. Çok fazla sohbet etmeye.”

“Elm mi?” diye sordu Katie.

“Jake,” dedim. “Ama kullanıcı adı Elm. Forumlarda kullanılanlardan, bilirsin.”

Bir çayır kenarı boyunca ilerleyen yolu takip ederken sanki beyninde tek seferde tek bir inekçe kullanıcı adına yetecek kadar yer varmış gibi Katie iç geçirdi.

“Tamam. Harika. Tatlı bir çocuk ve belli ki ondan hoşlanıyorsun. Ama bunun benimle ne ilgisi var, Tanrı aşkına? Orada olan neydi?”

İç çektim. “Ondan hoşlanıyorum. Doğrusu, ondan çok hoşlanıyorum.” Arkasından neyin gelmek zorunda olduğunu bilsem bile, bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirmişti. “Sorun şu ki onunla gerçek hayatta tanışmayı hiç beklemiyordum. Sadece çevrimiçi bir arkadaştı. Bu çılgınca ama buraya çalışmak için geldiğimde, Hunter Dağı’ndaki ilk günümde onu gördüm. Buradan dön,” dedim az önce Jake’in döndüğü yeri işaret ederek.

Katie söylediğimi yaptı fakat ağzı beş karış açık kalmıştı. “Bekle, onun burada olacağını bilmiyor muydun? Bu, *aynı zamanda* Catskills’de yaşayan korku filmi manyakları için bir topluluk değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Bu dediğinin konuyla hiç alakası yok.”

“Hey,” dedi Katie. “Bu belayı kendi başına sen açtın. Ben yalnızca durumu kavramaya çalışıyorum. Gerçi, bu bir saçmalık.”

“Biliyorum. Üstelik Jake Kuzey Carolinalı olduğu için daha da büyük bir saçmalık. Buraya çıkagelmesinin sebebi yazın teyzesiyle kalıyor olması.”

Yol, Woodstock çarşısına doğru kıvrılıyordu. Hippi dükânları. Organik yiyecek sunan lokantalar. Mavi taşlı kaldırımlar. “Buradaki otoparka park edebilirsin,” dedim.

Katie oraya yöneldi ve bir yer buldu. Arabayı park etti. “Demek buraya gelmiş. Bu çılgınca. Pekâlâ. Neden çevrimiçi sohbet ettiği kişinin sen olduğunu basitçe söylemiyorsun? Hem sen nasıl...”

“Onu fotoğrafından tanıdım. Önceden bana fotoğrafını göndermişti.”

Katie'nin yüzü buruştu. "Hâlâ anlamıyorum." Sonra gözleri genişledi. "Ah," dedi. "Ona kabul edilmediğin NYU programında olduğunu söyledin. Onun bu küçük yalana inanmasına izin verdin çünkü bir zararı yoktu, değil mi? Onunla asla tanışmayacaktın. Fakat sonra onunla tanıştın."

Aşağı, ellerime baktım. Meselenin yarısını doğru anlamıştı lakin durum bundan çok daha kötüydü.

"Bekle," dedi Katie. "O hâlde neden *benim* sen olduğumu düşündü?"

Saç uçlarımla oynuyordum. "Bu utanç verici."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Olivia."

"Fotoğraf yüzünden," dedim.

"Efendim?"

İç geçirdim. "Jake benden bir fotoğraf istediğinde ona seninkilerden birini gönderdim."

"Benim mi?" diye sordu Katie. "Ama Tanrı aşkına neden..."

O sırada Jake aniden ortaya çıkarak pencereye vurdu. (Tam bir korku filmi klişesi.)

Katie'nin dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ama çabucak dönüp kapıyı açtı. "Sakin ol, boksör. Kız kıza sohbet ediyor-duk."

Jake hızla bir adım geriledi ve tavrını değiştirdi. "Ah," dedi. "Bölmek istemezdim."

Katie bir kahkaha patlattı, bana kafasının karıştığına dair bir bakış attıktan sonra Jake'e geri dönüp yüzüne bir gülümseme kondurdu. "Endişelenme. Senin için bir istisna yaparız."

Arabadan indim ve üçümüz birlikte ücretsiz otoparktan çıkarak Mill Hill Caddesi'nin Tinker Sokağı'yla birleştiği kasaba merkezine ilerledik. Jake yanımdan yürürken elleri cebindeydi, sanki Katie burada, bizimleyken onlarla ne yapacağını bilemiyordu.

Bir parçam uzanıp elini tutmak ve bizi, kısa bir süre önce olduğumuzu düşündüğüm noktaya geri götürmek istiyordu. Fakat yalanımın vücut bulmuş hâli olarak Katie buradayken buna cesaretim yoktu.

Ayrıca ya Jake Carrie'den, veya Carrie olduğunu sandığı kişiden, benden hoşlandığı kadar hoşlanıyorsa?

Ya ondan daha çok hoşlanıyorsa?

Hamburgerci ufak bir restorandı. Ahşap kalas duvarları, yenilenmiş nostaljik lambaları ve mekânın büyük kısmı boyunca uzanan bariyerle kibrit kutusu kadar bir yerdi.

“Üç kişi misiniz?” diye sordu garson kız. Başımınla onayladım ve bize arka köşede bir yer gösterdi. İlk ben oturdum ve Katie karşıma geçti.

Bakışları bir karar verirmişçesine Katie ile benim aramda kısaca gidip gelirken Jake duraksadı.

Her ikisi de kız. Her biri bir tarafta. Katie'yi seçecekti. Katie'yi seçeceğini biliyordum.

Bir garson, hızla yanından geçerek Jake'i seçim yapmaya zorladı ve Jake benim yanıma oturdu ama oturur oturmaz gözleri ona, Katie'ye veya bunca zamandır çevrimiçi sohbet ettiğini düşündüğü kıza, Carrie'ye kilitlendi. Tanrım, bu iyice içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu.

Siparişlerimizi çabuk çabuk söyledik. Herkese hamburger. Paylaşmak için bir sepette tatlı patates kızartması, yanında sriracha mayonez sosu. Menüler geri alındı ve Katie tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi; aceleyle ayağa kalkarak bizi yalnız bıraktı.

Katie gider gitmez Jake bana döndü; masanın üstünde, önünde duran elleri benimkilere değecek kadar yakında bile değildi. “Umarım onu davet etmem sorun olmamıştır. Konuşmak istediğini söylediğini biliyorum, ben sadece... Onu böyle görmek ne kadar çılgın bir tesadüf.” Başka bir şey daha söylemek istiyormuşçasına duraksadı. “Bilmiyorum, o

ve ben aylardır arkadaşız... sanırım bu davet bir anda ağızımdan çıktı.”

“Sorun değil,” dedim. “Demek istediğim, ziyaretine ben de şaşırdım ama elbette onun gelmesini istiyordum.” Gülümsemem onu oluştururken bile zayıf ve ikna edicilikten uzak hissettirdi. “O en iyi arkadaşım.”

Jake başıyla onayladı. “Hâlâ en iyi arkadaşının bunca zamandır konuştuğum kız olduğuna inanamıyorum. Yani, bunun olma ihtimali ne kadardır?”

Sandığından daha fazla, demek istiyordum. Diğer yandan Katie’nin bir sürpriz yaparak buraya gelmek için hayallerinin programını bırakma ihtimali ne kadardı? Bu başka bir konuydu. Senin, Kuzey Carolinalı bir oğlanın, Catskills’de bir yaz geçirme ve benimle aynı işte çalışma ihtimalin ne kadardı? Bu da bambaşka bir konuydu.

Jake oturduğu sert, tahta sırayı kendine göre ayarladı ve bir yudum su içti. “Sen ne hakkında konuşmak istiyordun?”

Bakışlarımı ellerime indirdim, tırnaklarım acı verecek kadar parçalanmıştı. Ona şimdi, böyle, Katie her an geri dönebilecekken gerçeği söylemem mümkün değildi. Dakikalar içinde yalanlarım çok daha dibe batmıştı. Tuvaletteki kız, Carrie değildi. Gönderdiğim senaryo ona değil, bana aitti. Jake’e hamburgerciye gitmeyi teklif ederek kahrolası sriracha mayonez sosuna tatlı patates kızartmalarımızı batırırken gerçeği anlatabileceğimi düşündüğüm için çok aptaldım.

“Çok önemli bir şey değil, sana sonra anlatırım,” dedim ve ben bunu söylerken Katie geri geldi. Ve sonraki sahne başladı.

Hamburgerlerimizin gelmesini beklerken Jake’in gözlerine dikkat ediyordum. Ne kadar zamandır arkadaşsınız, nasıl tanıştınız ve benzeri türdeki soruları sıradandı ama gözleri beni kuşkuya düşürüyordu. Hevesli ve kocaman gözleri

Katie'ye kilitlenmişti; Katie arkadaşlığımızın başlangıcı olan sevimli tanışma anımızı –lise birinci sınıfın ilk gününde ayağı takıldığında *LaCroix* maden suyunu üstüme dökmüştü– ayrıntıyla anlatırken Jake onu inceliyordu. Hikâyenin en önemli ayrıntılarını aktarırken elleri Katie'ye özgü biçimde etrafta uçuşuyordu ve Jake'in gözleri bir an olsun ondan ayrılmamıştı.

Bu sırada masanın duvar tarafında sıkışmış vaziyette kendimi daha küçük, her zamankinden daha görünmez hissediyordum. Sanki son birkaç haftaki hiçbir şey –zipline tecrübem, senaryomu yazmayı bitirmem– hiç yaşanmamıştı. Katie'nin yanında hepsi birdenbire ufak, önemsiz başarılar gibi görünmeye başlamıştı; hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

Katie, *Hepsi bu kadar*, dercesine ellerini birleştirerek hikâyesini bitirdiğinde Jake nihayet bana döndü. “O zamandan beri arkadaşsınız ve Carrie, Katie demek istedim, korku filmi takıntısını sana hiç bulaştırmadı mı?”

“Sanırım hayır,” dediğimde Jake'in gözleri halihazırda Katie'ninkilere dönüyordu.

Katie sır verirmiş gibi eğildi. “Olivia, film zevkinin belli bir *türün* sınırlandırmasının üzerinde olduğunu düşünmekten hoşlanır. O daha çok Meryl Streep hayranıdır.” Bana dikkat çeken bir şekilde göz kırptı. Şansıma Jake fark etmemiş görünüyor. Belki de şansına değildi çünkü gözleri hâlâ Katie'deydi.

“Size eğlenceli bir şey söyleyeyim,” dedi Jake, “Meryl Streep seksenlerde ve doksanlarda peş peşe iki absürt korku-komedi filminde rol aldı...”

“*Dişi Şeytan ve Ölüm Kadına Yakıştır*,” dediler aynı anda.

Evet, dostlar, *sahiden* bunu aynı anda söylediler.

Katie kafasını arkaya atarak güldü. Başarıydı, hakkını vermeliydim. Jake'e tavsiye ettiğim eski seksenler filmi *Dehşet*'teki

hayalet gibi, hakiki bir şekil değıştiriciydi. Şimdi Jake bu filmi kendisine Katie'nin tavsiye ettiğini sanıyordu.

Katie gülerken korkunç bir Şey fark ettim.

Elm'den, fotoğrafını gördüğüm andan beri hoşlanıyordum. Bu dediğimi boş verin, çok daha öncesinden beri ondan hoşlanıyordum. Sohbetimizi seviyordum ve fotoğrafını gördüğümde zaten var olan hislerimi teyit etmiştim.

Jake de aynı Şekilde hissettiyse, ki bir parçam öyle hissettiğini biliyordu, bu durumda Katie'den hoşlanmakla kalmıyordu, daha fazlası vardı...

O, hayallerindeki kızıdı.

Olabilecek en tesadüfi Şekilde karşısına çıkmıştı.

Ben sadece iş yerindeki kızdım; ona bir yürüyüşte eşlik eden veya öğle yemeğinde yanındaki bir saman balyasında oturan kız. İlginç olan Katie'ydi: yazar, korku filmi âşığı, *Alaycı Korkutuculuğun Kraliçesi*. Ben sadece Olivia'ydım.

Korkularımı doğrularcasına Jake gülümsemeye başladı. "Ah, bu arada," dedi. "Senaryoyu hâlâ okumadım ama sa-bırsızlanıyorum. Ben sadece..."

Bana dn, bana bak, kafanın benimle fazlasıyla meşgul olduğunu söyle.

"Sadece meşguldüm," dedi Jake.

Katie kafasını yana yatırdı ve rolüne kaldığı yerden devam etmeden önce bana hızlı bir *Tüm detayları istiyorum* bakışı attı. "Başyapıtımı okuyamayacak kadar meşgul mydn? Elini abuk tutsan iyi edersin."

Jake'in gözleri sonunda benimkileri yakaladığında tüm yüzümden akan bir dehşet ifadesi görmüş olmalıydı. "Sorun nedir?" diye sordu. "İyi misin?"

Sorun nedir? Katie hatalı davranarak Carrie'yi katiyen olmadığı birine dönüştürüyordu. Carrie asla senaryoyu okumamasıyla ilgili Jake'e öyle rahatça takılmaz, *Kötü Kararlar Elkitabı*'ndan asla bir "başyapıt" olarak söz etmezdi.

O dandik bir ilk taslaktı. Jake'in onu okumak istemesine bile minnettardım.

Daha da önemlisi Jake'in ona bayıldığı kesindi; Carrie'nin tüm inekçe havalı özellikleri, hayranlık uyandırıcı Katie ambalajına sarılmıştı. Olivia'yı hepten unutacaktı.

"Hiçbir şey," dedim. "Sadece açım."

Oturma sırasının arkasına bastıran parmaklarının kenarları bir saniyeliğine benimkileri buldu. "Eminim yemekler kısa sürede gelecektir," dedi. Ardından sanki İnternet'ten Gelen Hayallerindeki Kız masanın karşısında otururken artık böyle şeyler yapmamalıymış gibi elini çabucak çekiverdi. Sanki benim hakkımda düşündüğü her şeyi yeniden değerlendiriyordu.

Hamburgerler geldi. Katie ve Jake iştahla yemeye başladılar fakat önümdeki sahne düzeni benim midemi ağrıtmıştı. Katie her zamanki gibi dikkatleri üzerine çekiyordu. Her ısırıkta marul, domates, peynir ve etin kusursuz bir karışımını sağlamak için hamburgerini nasıl düzenlemesi gerektiğiyle ilgili bıktırıcaya kadar çene çalıyordu; benim sevdiğimi bildiği hâlde sriracha'nın en abartılmış acı sos olduğundan bahsediyordu; buraya gelirken yaptığı otobüs yolculuğunu, gördüğü her yaprağı, ağacı ve dereyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyordu ve tüm bu zaman zarfında Jake birinin idareyi ele almasından mutluymuş gibi onun dediklerini onaylayıp başını sallıyordu.

Onu suçlayamazdım; genellikle ben de böyle hissederdim. Lanet olsun, genellikle Katie'nin dikkatleri üzerine çekmesinden hoşlanırdım. İkimiz birlikteyken dikkat çeken oydu, doğuştan yıldızdı. Birlikte olduğumuzda boşluğu sözcüklerle doldurma baskısı hissetmezdim. Spot ışığının altında Katie olduğunda bu, dikkatlerin bana, kusurlu cildime veya beceriksizlik anlarıma, Reddit gibi bir çevrimiçi toplulukta sahnede asla hissetmediğim kadar rahat hissettiğim gerçeğine yönelmeyeceği anlamına gelirdi.

Ancak şimdi durum farklıydı çünkü Katie, Carrie'nin kimliğine bürünmüştü ve sorun yalnızca hatalı davranması değil, Jake'in buna hiç aldırımıyormuş gibi görünmesiydi. Buna âdeta bayılmış gibiydi.

Durum farklıydı çünkü şu son birkaç haftada kendime birazcık da olsa spot ışığının altında durma izni vermiştim. Ve önceki hâlime dönmek istediğimden emin değildim.

Jake hamburgerini tabağına bırakıp bana baktı. "Sorun ne? Aç olduğunu sanıyordum."

Kızarmış patatesten bir ısırık daha aldım. "Açım," dedim alçak sesle. "Sadece ağırdan alıyorum."

Başıyla onayladı. "Neyin çılgınca olduğunu biliyor musun, *The Haunting of Sophia Blaine*'i, geçen akşam yarısını izlediğimiz filmi, ilk başta Carrie'ye tavsiye ettim. Katie'ye demek istedim."

"Hayır... Gerçekten mi?" diye sorarken bir başka kızarmış patates parçasını sosa batırdıysam da ağzıma götürmedim.

Katie gülümsedi. "Ah, iyi bir hayalet hikâyesini severim."

Nabzım hızlandı. Bu kez kıskançlıktan değil, her şeyin üzerime yıkılacağı korkusundandı.

Jake'in kaşları çatıldı. "Ama onun bir hayalet hikâyesi olmadığı ortaya çıkıyor."

Buraya kadar, diye düşündüm. Şimdi Jake her şeyi çözecekti. Katie'den mi yoksa benden mi hoşlandığının bir önemi yoktu. Tüm gerçeği öğrendiğinde ikimizle de bir işi olsun istemeyecekti. Bir parçam neredeyse rahatlamıştı. Daha fazla maskaralık yoktu. Daha fazla yalan yoktu. Beni asla affetmeyecekti fakat hiç değilse gerçeği bilecekti. Hiç değilse bu şey sona erecekti.

"Geçmişte yaşadığı travma yüzünden hepsi Sophia'nın kafasında oluyordu, hatırladın mı?" dedi Jake. Yüzü bir hoşnutsuzlukla asılarak bana döndü. "Kahretsin, özür dilerim. Keyif kaçırıcı bilgi. Of."

Katie hiç tereddüt etmedi. “Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Ama bu *mecazi* bir hayalet hikâyesi. Geçmişî ona dadanıyor, değil mi?”

Jake’in gözleri beni incelerken sanki içimdekini, bir şeylerin yolunda olmadığını sezebiliyordu.

Bakışlarımı çevirerek henüz tahrip edilmemiş bir tırnağımın kenarını çekiştirdim.

Jake boğazını temizledi. “Evet, biliyorum ama yine de onu bir hayalet hikâyesi diye adlandırır mıydım emin değilim...”

“Demek istediğim,” diye devam etti Katie, “artık hayalet hikâyelerine ihtiyaç kaldı mı ki? İçimizde taşıdığımız hayaleti keşfetmek daha eğlenceli değil mi? Modern dünyamızda *böô* diye fırlayan şeylerin ötesine geçmedik mi?”

Kafamı kaldırdığımda Katie’nin ağzına bir patates kızartması daha attığını gördüm. Muhteşem Katie Carrie konuşmuştu.

Yanılıyordu, baştan sona yanılıyordu ve Jake’in bunu söylemesini, Katie’yi paylamasını bekledim. Hayalet hikâyeleri, korku türünün temel unsurlarından biriydi, her zaman mevcuttu ve bazı filmler gerçek hayaletler kullanmadan mecazlar üzerine oynasalar da daha geleneksel olanlar başroldeki hayaletlerini ortadan kaldırma yolundan gitmeyecekti. Bu tür filmler kaybolmayacaktı.

Jake’e baktım, yüzünden bir şey anlaşılmıyordu ve o anda her şey vereceği tepkide saklıymış gibi geldi. Carrie onda büyüleyici bir etki mi yoksa hayal kırıklığı mı yaratmıştı?

Jake sırtımaya başladı. “Bu güzel bir bakış açısı,” dedi, Katie’nin sözlerini hamburgerini tıkındığından daha hızlı kabbullenirken. “Dürüst olmam gerekirse bunu hiç bu açıdan düşünmemiştim.”

Kendime engel olamayıp tabağımı ileri ittim. Daha fazla burada oturup bunu izleyemezdim.

“Özür dilerim ama kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim çıkışa bakarak.

Jake geçmem için ayağa kalktı ve o beni durduramadan masayı, restoranı terk edip temiz havaya çıktım.

Terk ettiğim kendi yarattığım korku filmiydi. Gerçek oluşundan dolayı yalnızca kendimi suçlayabilirdim.

Yasak İlişki

Katie beni Mill Hill Caddesi'nde, hamburgercinin birkaç dükkân ilerisinde buldu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu elini annemmiş gibi beline koyarak.

"Üzgünüm," dedim başımı iki yana sallayarak. "Oraya geri dönemem. Bu kadarı fazla."

Katie yüksek sesle iç çekti, sonra beni dirseğimden tutarak başıyla yaya geçidini işaret etti.

"Şanslısın," dedi biz karşıdan karşıya geçip taş kaldırıma çıkarken. "Jake'e bazen aniden ortaya çıkan bir gıda hassasiyetin olduğunu ve ortamı apar topar terk ettiğin için üzgün olduğunu söyledim."

"Harika," dedim midemi bir bulantı kaplarken ve sebebi sözde bir gıda hassasiyeti değildi. "Tüm ihtiyacım olan bir başka yalandı."

Katie arabaya varmadan yarı yolda durdu. "Ayrıca *kaba* görünmemen için ona hesapta payımıza düşeni daha sonra Venmo'yla* ödeyeceğini söyledim."

"Tamam," dedim. "Anladım."

Arabaya doğru ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Katie sürücü koltuğuna geçti. "Evim yolun hemen aşağısında. Köşeden sola dönünce." Katie başıyla onayladı ama kızgın olduğunu anlayabiliyordum. "Neden öyle hışımla çekip gittiğini bana söyleyecek misin? Ben gerçekten her şeyin oldukça iyi gittiğini düşünüyordum."

* ABD'de kullanılan PayPal'a ait bir mobil ödeme hizmetidir. (ç.n.)

“Tabii ki öyle düşünmüşsündür,” dedim Katie sola dönerken.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Katie.

“O kadar fazla abartmana gerek yoktu, değil mi?” Bir diğer tırnağımın kenarını çekiştirdim.

“Fazla iyi bir iş çıkardığım için cidden bana kızgın mısın?” diye sordu Katie. “Jake bunu baştan sona yedi, hepsini.”

“Aynen,” dedim. “Asla Oscar’a layık bir performans istemedim. Sola sap.”

Katie burnundan soludu ama görev bilinciyle dediğimi yaptı. “Özür dilerim, Olivia, gelecek sefer hiçbir uyarı olmadan birinin kimliğine büründüğümde biraz daha robotik bir tavır takınırım.”

Evim görüş alanına girdi ve Katie kulübenin olduğu tarafa saparak araba yolunda durdu. Hâlâ az buçuk aydınlık olmakla birlikte gökyüzü mor-mavi bir renge bürünmüştü; güneş batmak üzereydi. “Robotik demek istemedim,” diye açıkladım Katie arabayı park ederken. “Kastettiğim daha az coşkulu bir tavidir. Daha az... büyüleyici.”

“Coşkulu mu?” diye sordu yalnızca ilk suçlamama odaklanarak. “Ciddi misin?”

Göz göze gelmeyelim diye başka tarafa baktım. “Orada sanki Katie Gösterisi vardı. Erkeklerin bu tür şeylere sorgusuz kandığını biliyorum ama ben öyle davranmam. O ben değildim.”

“Tek amacın Jake’in onun sen olduğunu öğrenmemesi olduğunu sanıyordum?”

Katie’ye bakmak için döndüm. “Evet, ama beni bütünüyle farklı biri gibi göstermemeliydin,” dedim. “Hayalet hikâyeleri her zaman korku türü için önemli olacak. Ben *asla* o dediğini söylemezdim.”

Katie kafasını arkaya atarak güldü. “Yani bir bakıma sana benzememi ama çok fazla benzemememi ve aynı za-

manda fazla büyüleyici olmamamı istiyorsun. Ek olarak iyi bir iş çıkarmamı ama fazla iyi bir iş çıkarmamamı istiyorsun. *Kızım*. Ağzından çıkanı kulağın duysun.”

Gözlerimin dolmaya başladığını hissettim ve Katie bir elini omzuma koydu. “Olivia, sorun değil. Bunda ağlayacak bir şey yok. Tavırlarımı yumuşatacağım, tamam mı? İnan bana, ilgilendiği kişi kesinlikle sensin. Ona tüm o mesajları sen gönderdin. Benimle konuşmasının bile tek sebebi sonunda *seninle* tanıştığı için heyecanlanmış olmasıydı.”

Elimin tersiyle gözlerimdeki nemi sildim.

“Coşkulu davrandığımı düşündüğünü biliyorum ama restorandan hışımla çekip gidenin sen olduğunu unutma,” dedi Katie.

“Biliyorum,” dedim birdenbire bir ahmak gibi hissederek. “Bir drama kraliçesi gibi davrandığımı biliyorum ve böyle olmak istemiyorum.”

Katie bir elini kaldırdı. “Birincisi, tek gerçek Drama Kraliçesi her zaman Meryl olacak, bu yüzden o güzel, küçük kafanda onun unvanını çalarsın diye endişe etme. İkincisi, seni uzun zamandır tanıyorum. Tuhaflıklarına alışkınım. Bu, birlikte içine düştüğümüz çoğu durumdan biraz daha karmaşık olsa da üstesinden geleceğiz. Her zaman üstesinden geliriz.”

“Teşekkürler,” dedim. Kıskançlık sızısını kenara iterken bir kez daha Katie’nin gerçekten gelmiş geçmiş *en iyi* en iyi arkadaş olduğunu fark ettim. “Seni bunun içine sürüklediğim için özür dilerim.”

“Artık eve girebilir miyiz?” diye sordu Katie. “Hamburgerimin çeyreğini tabağımda bırakmak zorunda kaldığım için biraz cipse ihtiyacım var.”

Akşamı ebeveynlerimle birlikte film izleyerek geçirdik. Film zevkleri konusunda Katie’yle benimle olduklarından çok daha fazla uyuşuyorlardı. Babamın yıllardır bağımlı olduğu çedar peynirli patlamış mısır poşetini elden ele gez-

dirdik. Seks sahnesinde ebeveynlerim ne kadar kayıtsız davranmaya çalışsa da hepimiz rahatsız hissederek hareketsiz oturduk.

Film sona ererken hayatımdaki iyi şeylere odaklanmaya çalıştım: Sevdiğim, her zaman beni nasıl mutlu edeceğini bilen en iyi arkadaşımın benimle birlikte olduğuna. Beni bezdirici olacağını sandığım yazdan kurtarmaya gelmişti. Yalanlarla örülü dünyam henüz başıma yıkılmamıştı. Tek sorun, Katie hapır hupur patlamış mısırı yerken, her zaman yaptığı gibi parmaklarını dibe, en tuzlu kırıntılara batırırken elimde olmadan *keyifsiz* hissetmemdi. O gelmeden önce her şey çok iyi gidiyordu. Jake’e bugün gerçeği söyleyecektim. Şimdi Katie buradayken bunu yapmak imkânsız görünüyordu. Yalan fazla dallanıp budaklanmıştı.

Dahası bu akşamdan sonra neden benim değil de Katie’nin yıldız olduğu benim için açıklık kazanmıştı. Onu restoranda espriler yaparken, otobüs yolculuğunu ayrıntılarıyla anlatırken, izlemediği filmlerle ilgili teoriler üretirken izlediğimde neyin onu böyle sempatik biri yaptığını görmek kolaydı. Son birkaç haftada neler yaşanmış olursa olsun, kıyaslama yapınca onun yanında sönük hissetmemek gücü.

Film bittiğinde annem televizyonu kapatarak ayağa kalktı ve bana döndü. “Sormayı unuttum,” dedi. “Şaşırdın mı? Katie birkaç gündür plan yapıyordu ve umarım onu ele vermemişimdir!”

“İnan bana,” dedim. “Çok ama çok şaşırdım.”

Babam da ayağa kalktı. “İstedğin kadar kalabileceğini biliyorsun, Katie.”

“Teşekkür ederim, Bay Knight,” dedi Katie kibarlıkla.

Babam patlamış mısır poşetini buruşturup mutfığa götürdü ve ebeveynlerim gece rutinlerine başladılar. Suyu doludur, vitaminleri iç, ışıkları söndür.

Odamda, günlük giysilerimizi çıkarıp pijamalarımızı giydikten sonra Katie bana döndü. “Daha iyi hissediyor musun?”

Omuz silktim. “Galiba.”

Katie yatağıma oturdu, ben de lap diye yanına oturdum. Bir gülümseme ağzının kenarlarını çarpıtiyordu. “Asla en zorlayıcı rolümü gerçek hayatta canlandıracağımı ummazdım.”

“İnsanlara sürpriz yaptığında böyle olur,” dedim.

“Düzeltilme yapayım, arkadaşım. Senin fotoğrafını dahil ederek karmaşık çevrimiçi kimlikler uyduran birine sürpriz yaptığında böyle olur.” Soluklandı. “Neden benim fotoğrafımı kullandığını anlatacak mısın?”

İç çektim. “Çünkü o gün berbat görünüyordum, tamam mı? Ve düşündüm ki, ne bileyim işte... Aptalcaydı. Anlık bir karardı.”

Katie başını iki yana salladı. “Yapma, Olivia. Sana kaç kez söylemem gerekiyor, sen...”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

İç geçirdi. “Öyle olsun, peki, hangisini kullandın?”

Omuz silktim. Katie’nin bilmesinin bir sakıncası yoktu. Telefonumu elime aldım, Reddit’i açtım, bulana dek Elm ile benim aramdaki yüzlerce mesajı kaydırarak ilerledim. Onu Katie’ye gösterdim.

“Bu mu?” diye sordu. “Hepsi *bunun* için miydi? Bu güzel bir fotoğraf bile değil!”

Telefonu kaçırıp komodininin üstüne attım. “Evet, öyle. Fotoğraflarının hepsi güzel.”

“Ne diyebilirim ki?” Ellerini başına dayadı ve kirpiklerini kırıştırdı. “Yakın çekimlerim için her daim hazırımdır.”

Gülmedim.

“Ah, hadi ama,” dedi Katie. “Sana söylüyorum, sen de benim kadar fotojeniksin.”

Diğer yandan bu gülmemi sağladı.

“Öylesin!”

“Şimdi işin o tarafına hiç girmeyelim, olur mu?”

“Olivia Çok Güzel ama Bundan Habersiz Tarafına mı? Kendini Sevme Vaktin Çoktan Geldi Sokağı’nın hemen yanında mı? Olumlu Düşünürsen Her Şey İyi Sonuçlanır’dan köşeyi dönünce mi?”

Elimde olmadan güldüm. Hemen ardından telefonum vızıldadı ve Katie’nin tüm olumlamalarını unuttum: Reddit’ten bir mesajdı.

ElmSokağıKâbusu84: Seninle tanışmak müthişti, biraz kısa kesilmiş olsa bile! Hâlâ bu çılgın tesadüfe inanamıyorum. Bu muhteşem!

Midem ağırıştı. Jake onu seçecekti. Biliyordum işte.

“Ne oldu?” diye sordu Katie.

“Hiç,” dedim telefonu ters çevirip şifoniyerime koyarken.

Katie karyola başlığıma yaslandı. “Bak, varlığım bir tür zincirleme tepki meydana getirecekse beni uyarmalıydın. Buraya gelip seni Catskills’deki sürgününden kurtarmam için bana sen *yalvardın*. Hatırlıyor musun?”

Elbette hatırlıyordum ama çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Bu yazın bir felaket olacağını düşünüyordum ancak doğruyu söylemek gerekirse müthiş geçiyordu. Şimdi ise her şey mahvolmuştu. Onarılamayacak ölçüde bozulmuştu.

Katie’ye göz gezdirdim. “Hâlâ anlamıyorum,” dedim.

“Neyi?” diye sordu.

“Neden programında değilsin?”

“Sana söyledim,” dedi. “Seviyemin altındaydı.”

Gözlerimi kısıtım. Bu programı uzun zamandır Katie’dan dinliyordum ve aniden fikrini değiştirmesini aklım almıyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi Katie, bakışları birdenbire ellerine kaydı. Daha fazlasını sormak istememe rağmen sizi üzen konularda konuşmak istememenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Bunun yerine, “Yatalım artık,” dedim. “Tüm bu drama beni çok yordu.”

Katie başını hızla kaldırıp bana gözlerini kısarak baktı. “Hey, tüm akşamı numara yaparak geçiren sen değildin.”

Sırıtmayı başardım. “Hayır. Ben yalnızca aynı anda yönetmen, yazar ve ilham perisiydim.”

“Buna fazla alışma,” dedi Katie. “Yaratıcı kontrolün birazını elimde tutmak istiyorum.”

Bir kakhaha attım.

“Bu arada,” dedi. “Senaryoyla ilgili duyduğum şey doğru mu? *Bitirdin* mi?”

“Sadece doksan sayfa,” dedim. “Kötünün de kötüsü sayılır.”

Katie inanamayarak kafasını iki yana salladı. “Doksan sayfa yazmak çılgınca, Olivia. İdrak etmekte bile zorlanıyorum.”

“Bu kadar şaşırmış gibi yapma.” Kaykılıp yastıklara daha fazla gömüldüm.

“Kızım, bunun sana inanıp inanmamamla ilgisi yok. New School’da yazma dersleri alan, orada olmak için bir sürü para ödeyen ve daha azını başaran insanlar var, sana garanti ederim. Bu yaptığın büyüleyici. Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin.”

“Eh, bu da şimdi karmaşık bir hâl alan şeylerden biri,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Çünkü Jake onu *senin* yazdığını düşünüyor.”

Katie daha dik oturarak beni omuzlarımdan kavradı. “Olivia, bir dakika için Jake’i unut. İnek kullanıcısı adını da, hepsini unut. Bunu asla yapamayacağından korkuyordun fakat yaptın. Ne olursa olsun, bu çok önemli.”

“Ama...”

“Aması yok,” diye çıktı. “Sen bir rock yıldızısın. Bir defalığına buna sahip çık, tamam mı? Kızım, bu *senin Yasak İlişki’n.*”

Dexter Hadisesi

Katie'nin dediği gibi buna sahip çıkmaya çalıştım ama o kadar kolay değildi.

Bu sabah Jake'e mesaj atmıştım –*O şekilde çekip gittiğim için üzgünüm. Sana ne kadar borçlu olduğumuza dair beni bilgilendir!*– ve hâlâ bir cevap alamamıştım. Stajda olduğundan Jake'i ofiste görmeyecektim. Bir parçam onun kızgın olduğunu söylüyordu. Bir diğer parçam Katie'ye çılgınca âşık olmasından korkuyordu. Ve minik, minicik bir parçam Katie'nin haklı olduğunu, böyle bir drama kraliçesi olmayı bırakırsam her şeyin sihirli bir şekilde yoluna gireceğini umuyordu.

Öğle yemeği vakti geldi. Dışarıda oturmak epey tatsızdı, bu yüzden merkez binanın köşesinde sessiz bir masa buldum ve kenarı bayat olan hindili sandviçimi çıkardım. Pencerelele rağmen burası hayli karanlıktı, gökyüzü öyle sisliydi ki dağları bile göremiyordunuz.

“Selam, yabancı.”

Kafamı kaldırıp baktım ve yüzüne bir sırıtma yayılmış Jake'i görmek beni çok şaşırttı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. O da Katie de sürprizlerle doluydu, âdeta ayaklı gerilim unsurlarıydı.

Jake bir iki adım geri çekildi. “Üzgünüm, sadece bir merhaba demek istedim. Stajımda öğle aramdaydım ve...”

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan döküldü. “Ne, sırf beni görmek için mi geldin?” Bu Katie’nin söyleyeceği türde bir şeydi. Cüretkâr ve umursamaz.

Jake’in kafası karışmış görünüyordu. “Hayır,” dedi. “Demek istediğim, ben sadece, dün kayıt ofisinde bir şey bırakmışım. Marianne senin burada olacağını söyledi...”

“Yalnızca şakaydı,” dedim, bununla birlikte bir ihtimal, sadece bir ihtimal, benim için gelmiş olabileceğini düşünmüştüm. Katie gibi davranmaya çalıştığım için layığı bulmuştum.

Jake’in ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. “Kötü esprilerin benim alanım olduğunu sanıyordum.”

Güldüm ama sesim zayıf çıktı. Katie geldiğinden beri biz olmaya geri dönemiyorduk sanki. Dahası, ben kendim olmaya geri dönemiyordum.

“Her neyse,” dedi Jake aramızdaki gerginliği hissediyormuş gibi derin bir nefes alarak. “İyi misin?” diye sordu. “Dün akşamdan sonra...”

Hayır, demek istiyordum. Hayır, iyi değilim. Ve bu benden başka kimse için suçlu değil. Kendime inanmadım ve şimdi zor durumdayım. Şimdi her şey mahvoldu.

En önemlisi, ona, *Seni kandırdım ve bu beni hasta ediyor,* demek istiyordum.

“Evet,” diye yalan söyledim. “Veda etmeden gittiğim için özür dilerim.”

“Hey,” dedi. “Bunu anlıyorum. Mide sorunları seni rahatsız ettiğinde bu kaçınılmazdır, değil mi?” Yüzü aniden kızardı. “Üzgünüm,” dedi. “Eminim bundan bahsetmek istemiyorsundur. Benim de bundan bahsetmek istediğim falan yok, inan bana. Kızların mide sorunları *olmazmış* gibi yapan tuhaf tiplerden değilim. Kahretsin, bunu kötüleştiriyorum, değil mi?”

Güldüm. “Hayır,” dedim. “O yüzden değil. Aslında midemde bir sorun yoktu, sadece çok iyi hissetmiyordum.”

“Ah,” dedi Jake üzgün bir ifadeyle önüne bakıp. “Herhangi bir sebebi var mıydı?”

Bakışlarımı sandviçime indirdim, hemen sonra yeniden kaldırdım. Yalan söylememek başkaydı, tüm gerçeği söylemek bambaşka. “Pek sayılmaz,” dedim. “Ee, hiç değilse hamburgerini bitirebildin mi?”

Jake gülümsedi. “Şey, sana söylemeyecektim ama madem sordun, kendi hamburgerimi bitirdim, tatlı patates kızartmasını silip süpürdüm, sonra bir parça senin hamburgerinden ve Katie’ninkinden de yemiş olabilirim.”

Kaşlarım neşeli bir şekilde yukarı fırladı. “Seni *canavar*.”

Jake’in gözleri genişledi. “Biliyorum, biliyorum. Garsonun bana nasıl baktığını görmeliydin. Masada iki kızla oturan aşırı havalı çocuktan diğer insanların tabaklarından tıkanan mahzun münzeviye döndüm.”

Bir kahkaha attım. “Büyük bir itibar kaybı.”

Jake duraksayıp ayaklarını ileri geri sürüdü. Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum.

Hışımınla gitmemi telafi etmeme izin ver. Yeniden bir yere gidelim, bu sefer Katie olmadan. En iyi arkadaşım baş döndürücü, kafa karıştırıcı varlığıyla bir sürpriz patlatmadan önce olduğumuz noktaya dönelim. İzin ver sana gerçeği anlatabayım.

“Ee, unutmadan, Katie nasıl?” diye sordu Jake.

“Ah,” dedim anında cesaretimi kaybederek. Belki o şelale yürüyüşü önemsizdi ve Jake alışkanlık olarak su birikintilerine tepeden tırnağa giyinik vaziyette atlıyordu. Belki her el sürtünmesi, her kaçamak bakış hayaliydi. Belki hiçbirinin anlamı yoktu.

Ama öyle değildi, bunu biliyordum.

Belki şimdi karşısında olduğundan, Jake ondan daha fazla hoşlanıyordu, bu kadar basitti. “O iyi.”

Jake başını öne eğdi. “Şey, iyi olmana sevindim.” Başka bir şey söylemek istiyormuş gibi orada dikilip sallanıyordu. “Gitmem gerekiyor.”

“Tabii, yarın görüşürüz,” dedim.

Gülümsedi. “Yarın görüşürüz.”

Jake uzaklaşırken bir şeylerin değiştiğini yüreğimde biliyordum. Geri sarmak, her şeyi baştan başlatmak istiyordum ancak *Dracula* seçmesinde ve başarısızlıkla sonuçlanan NYU başvurumda olduğu gibi, birçok başka şeyde olduğu gibi, gerçek hayatta bunu yapamazdınız.

Ne de olsa geri sarmak filmlere özeldi.

Katie o akşam iş çıkışında beni arabayla aldı. Eve dönüş yolculuğunda bana gününü ayrıntılı olarak anlattı. Evimin civarında uzun bir yürüyüşe çıkmış, hatta yüzmek için doğal bir gölet bile keşfetmiş ve akşamüzerini orada güneşlenerek geçirmiş. İşte size Katie! Nerede olursa olsun daima uyum sağlamanın bir yolunu bulurdu.

Eve döndüğümüzde elimizde buzlu çaylarla arka verandaya yerleştik. Bu sırada annem mutfakta yemek pişiriyor, babam da bir konferans görüşmesini tamamlıyordu.

“Bugün onu gördün mü?” diye sordu Katie. “Jakey-Poo’yu?”

“Bebek isimlerine hiç bulaşmasak, lütfen?” Birinden ne zaman hoşlansam bunu yapmak Katie’nin favori alışkanlığıydı. Üstelik buna asla karşılık veremezdim çünkü adanmış, tutkulu Katie eski sevgilisi Dexter’dan beri kimseden hoşlanmamıştı. Âdeta birinden hoşlanma olayı onun seviyesinin altındaydı. New School’un oyunculuk programı ve başka en-vaiçeşit şeyle birlikte.

“İyi.” Çayını salladığında içindeki buzlar bir tür zamanlayıcı gibi tıkırdadı. “Ee? Gördün mü?”

“Evet,” dedim.

“Ve?”

“Başta bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm çünkü bugün işte olması gerekmiyordu. Stajındaydı.”

“Onca yolu Olivia’nın ufak mide sorununun düzelip düzelmediğini görmeye geldiğini mi söylüyorsun?”

“Orada bir şey bıraktığını ve öğle arasında olduğunu söyledi ama...” Omuz silktim. “Hoştı, sanırım. Başta.”

“Sonra ne oldu?” Çayını içerken bacaklarını uzattı. Lanet olsun, bugün gerçekten güneşlenmişti. Söz konusu yüzme noktasını hiç keşfetmemiş olduğum için kendime sövdüm.

“Bilmiyorum. Bana arkadaşça geldi. Nasıl olduğumu sordu, yarın görüşürüz dedi, falan filan. Sonra seni sordu.”

Katie oturuşunu dikleştirerek bacak bacak üstüne attı ve bana döndü. Gözünde yine o pırıltı vardı. “Öyleyse ona düğün bir randevuya çıkmayı teklif etmedin?”

Başımı iki yana salladım. “Her şeyde bir... yanlışlık vardı. Ayrıca cesaretimi toplayamadım.”

Katie durumu sindiriyormuşçasına başını salladı. “Her şey yolunda. Doğrusu, gün boyunca geliştirdiğim planla örtüşüyor. Bir kız bir doğal gölette yalnızsa düşünecek çok vakti oluyor.”

“Aman Tanrım.”

Katie bir elini kaldırarak tüm itirazlarımı peşinen durdurdu. “Beni sonuna kadar dinle. Bu benim için iyi, senin için iyi, hatta Jakey-Poo için de iyi.”

“Ona böyle demeyi bırakacaktın.”

Katie başıyla bir onay verdi. “Tamam, bu sondu. Sadece kafiyeli olduğu için... tam uyuyordu. Şu andan itibaren böyle demekten kaçınacağım.”

Arazimizin kenarındaki ufak dere şırıl şırıl akıyordu, yumuşak bir sesle çalan çanlar gibiydi. Bir saniyeliğine o kadar güzel gelmişti ki bu sıkıntılarımdan hiçbirinin yaşanmadığını, her şeyin yolunda olduğunu farz edebilmişim. “Tamam, tamam, planın ne?”

“Ben Jake’in arkadaşıyım, değil mi?”

Dudak bktm. “Hayır, aslında onu hiç tanıımıyorsun.”

Katie güldü ve parmağını bardağın kenarında gezdirdi. Güneş hızla gözden kaybolurken sanki biri yukarıda ışığın ayarını kurcalıyormuşçasına gökyüzü kararıyordu. Cırcır böcekleri toplu tşlerine başlıyordu ve birdenbire sanki gecenin bir yarısı filmlerde insanların plan yaptıkları zamandaymışım gibi hissettim. *Kötü Kararlar Elkitabı*’nda en azından bir sahnenin alacakaranlıkta vuku bulmasını aklımın bir köşesine yazdım.

“Bak,” dedi Katie. “Hamburgerciadaki yirmi dakikalık heyecan verici sohbetimiz dışında onu tanımadığımı biliyorum. Ama söylemek istediğim onun karakterimi, Carrie’yi, tanıyor oluşuydu, doğru mu?”

“Elbette.”

“O Jake’in arkadaşı mı?”

Durdum ve yalnızca çevrimiçi iletişim kurduğumuzda Elm ve benim birbirimiz için tam olarak ne ifade ettiğimizi çözümlemeye çalıştım. Her zaman daha fazlası olduğunu biliyordum. Her yeni mesajı aldığımda hissettiğim heyecan, tüm programımı kısmen buna göre planlayışım. Fotoğrafını ilk gördüğümde ne kadar hoş, ne kadar tatlı olduğunu düşünmüştüm. şimdi bundan emindim. O zaman bile ona karşı romantik duygular besliyor olmasaydım, ıldırıp aceleyle Katie’nin o fotoğrafını yollamaz, en baştan kendimi bu karmaşaya sokmazdım.

Belki de o da bana karşı romantik duygular besliyordu. Bundan oldukça emindim.

Sorun da buradaydı... bu büyük, berbat bir şaka gibiydi. Elm de benden hoşlanıyorsa bile, bu ona Katie’nin fotoğrafını yollamamdan uzun zaman önce başlamamıştı; sohbetimiz o dönem yoğunlaşmıştı. Bana kalırsa Elm’in konuşmaya o kadar hevesli olmasının sebebi kısmen Katie’nin fotoğrafıydı. şimdi kanlı canlı buradayken onunla nasıl rekabet edebilirdim ki?

“Olivia?”

“Evet, affedersin. O, Jake’in arkadaşı. Yani ben Jake’in arkadaşıyım.”

“Değil mi? Bu yüzden ona güvenir.”

Sözcükleri beni bir bıçak gibi kesti. Jake, Carrie’ye güvenmemeliydi, ona katiyen güvenmemeliydi.

“Olivia, odaklan.”

Başımı salladım. “Tamam, affedersin. Evet, Carrie’ye güvenir.”

Katie ellerini birleştirdi. “Harika. Bu durumda esasen kendimi dünyanın en tiksindirici kadın tasviri olarak sunacağım, bu sayede kıyaslandığında sen parlayacaksın.”

“Efendim?”

Katie hemen güldü. “Üzgünüm, sadece espriydi. Böyle berbat, cinsiyetçi uyarlamalar romantik komedilerin belasıdır. Gerçekte, yapacağım şey ise, arkadaşı olarak konumumu, trompet sesi lütfen...”

Katie bacaklarına vurarak sahte trompet sesi çıkardı.

“Söyle şunu,” dedim.

Yüzü sevinçle ışıldadı. “Destekleyici kanka gibi davranmak için kullanacağım!”

Başımı iki yana salladım. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Sen bunu göremesen bile senden hoşlanıyor. Belki çevrimiçi mektup arkadaşının gerçek kimliği onu biraz hedeften saptırmış olsa bile. Ben bu gücü, onu sana doğru yönlendirmek için kullanacağım.”

İç geçirdim. “Bu *daha fazla* kandırma olmaz mı?”

Katie başını şiddetle iki yana salladı. “Hiç de değil. Film uzmanı bir inek olan senden hoşlanıyor ve çaresizce açık hava sporlarına uyum sağlamaya çalışan gerçek hayattaki senden de hoşlanıyor. İkisinin aynı kişi olduğunu fark etmemesi bizim hatamız değil.” Soluklandı. “Aslında bizim hatamız; şey, *senin* hatan. Ama şimdi bunu düzeltemeyiz, değil mi?”

Çayımın son yudumlarını içtim. “Belki de düzeltmeliyim, bilmiyorum, her şeyi olduğu gibi ona anlatmalıyım.”

Katie’nin kaşları hızla yükseldi. “Gerçekten mi?”

“Neden olmasın?”

“Sana Dexter Hadisesi’ni hatırlatmalı mıyım?”

Dexter, Katie’nin yukarıda belirttiğim eski erkek arkadaşıydı: Birlikte bir tarih projesi üzerinde çalışmak için öğle yemeği teneffüsünde kütüphanede takılırken gördüğümüz tatlı, inek tipli bir çocuktü. Tabii Dexter hiçbir proje üzerinde çalışmıyordu. Sadece öğle teneffüslerini kütüphanede geçirmekten *hoşlanıyordu*.

Sevgili Dexter’ı bir hafta gözlemledikten sonra Tessa, eğlence olsun diye, Katie’ye ona çıkma teklif etmesi için meydan okumuştü. Pek iyi niyetli bir hareket sayılmazdı, hatta Fatima ile Eloise bunun için bizi azarlamıştı ama on dört yaşındaydık. Lise birinci sınıftaydık... ve ahmaktık. Katie ona çıkma teklif ettiğinde Dexter kabul etmişti. Bizi şaşırtansa Katie’nin onunla buluşmaya devam etmesi olmuştu.

Katie Dexter’dan hoşlanmıştı; Katie gibi birinin onunla yalnızca eğlence olsun diye birlikte olacağına dair değerlendirmemizde çok yanlışmıştık. Resmen çıktıkları birkaç haftadan sonra Katie nadiren içinde bulunduğu bir dayanıksızlık anında her şeyin nasıl başladığı konusunda gerçeğı söyleme hatasını yapmıştı ve işler umduğu gibi gitmemişti.

Dexter alay konumuz olduğunu öğrenince (haklı olarak) dehşete düşmüş ve ondan derhal ayrılmıştı. İkisi hâlâ arkadaştı, hâlâ Katie bazı öğle teneffüslerini kütüphanede geçiriyordu fakat aralarında yeniden bir ilişki başlamamıştı. Katie’nin hoşlandığı biri olmamasının sebebi bir bakıma buydu. Dexter’ı unutamamıştı.

Başımı iki yana salladım. “Aralarında hiçbir benzerlik yok.”

“Öyle mi?” diye sordu Katie.

“Dexter’la alay ediyorduk,” dedim. “Çok yanlıştı.”

“Peki Jake bu yaptığının aynı şey olduğunu düşünmeyecek mi?”

“Bilmiyorum,” derken çentikli bir tırnağını bir kez daha çektişiriyordum. “Umarım düşünmez.”

“Kesinlikle hiçbir ilgi duymadığım bir tür olan korku sineması hakkında ne söylemem gerektiği konusunda ipuçlarıyla beni desteklerken onun arkasından güldüğümüzü düşünmeyecek mi?”

“Ama öyle yapmadık.”

“Bak, bu çocukla evlenmeyeceksin, değil mi?” diye sordu Katie. “Ne de olsa, lise ilişkilerinin yüzde doksan dokuzu sadece deneme çalışmasıdır, biliyor muydun?”

Duraksadım. Ufak bir parçam bununla ilgili *Asla, asla deme* diye karşı çıkmak istiyordu. Çünkü her ne kadar *kaderinizdeki kişiyle* on yedi yaşında tanışmak biraz abartılı bir düşünce de olsa, daha önce kimse için böyle hissetmemiştim. Daha önce tüm parçalarımı tanıyan ve onlardan hoşlanan biriyle birlikte olmamıştım, gerçi Jake henüz o parçaların iki değil, bir kişiye ait olduğunu biliyordu.

Fakat bu aptalcaydı. Hayal etmesi eğlenceli olduğu hâlde uzun vadeli ilişkiler yalanlarla başlamazdı. Bu Sağlıklı İlişkiler Elkitabı’nın Bir Numaralı Kuralıydı.

“Elbette hayır,” dedim. “On yedi yaşındayım.”

“Aynen öyle,” dedi Katie gerçekçi bir yaklaşımla. “On yedi yaşındasın ve o Kuzey Carolina’da yaşıyor. Bu yüzden yaz romantizmini yaşa. Yanında olmasının keyfini çıkar; belli ki ona bayılıyorsun. Jake’e, onu incitmekten başka bir işe yaramayacak şeyler söylemeye kalkma. Başa dönebilseydim, Dexter’a gerçeği asla söylemezdim.”

“Yine de bunu sürdürmek *doğru* değil,” dedim.

Katie başını yana yatırdı. “Konu romantik ilişkiler olduğunda, doğru ve yanlış her zaman o kadar kesin çizgilerle ayrılmaz.”

Çılgılığım

Böylece plan ilerledi. Bir başka sahne başladı.

Carrie olarak Elm'e bir mesaj gönderdim:

Carrieninintikamı01: Olivia ve ben yarın işten sonra dondurma yemeyi düşünüyoruz. Bize katılmak ister misin?

Hemen evet dedi. Bu tamamdı.

Akşam yemeğinden sonra Katie ve ben akşamın geri kalanını onu Carrie olarak ikinci sahneye çıkışı için hazırlayarak geçirdik. Katie korku sinemasının detaylarıyla ilgili onu bilgilendirmemi talep etti; bunun gerekliliğinden pek emin olmadığım hâlde ona itiraz etmedim, bu konuda konuşmak hoşuma gidiyordu ve Katie'nin dinlemek istediği ender zamanlardandı.

Katilden (kesici bir cisimle öldürme, evi istila etme vesaire) psikolojik unsurlara (paranoya ve fobiler), canavarlara (zombi, yaratık teması ve benzerleri) ve paranormale (cadılar, hayaletler, perili evler falan) kadar çeşitli türlerin ve alt-türlerin üzerinden geçtim.

Blair Cadısı'nda bir hayalet hikâyesi olarak ve *Creep* ile *Creep 2* gibi filmlerde bir katil hikâyesi olarak ortaya konulan buluntu film örneğindeki gibi türleri kesiştiren birçok tekniği açıkladım.

Ardından birkaç önemli yönetmeni inceleyerek yeterince fazla kadın yönetmen olmadığını ve bunun değişmesi gerektiğini belirttim. Ayrıca Elm ve benim özellikle tartıştığımız filmlerden bazılarıyla ilgili Katie'nin bilgisini tazeledim.

Sonunda ona senaryomun hızlı bir özetini sunarak birçok farklı türü kullandığımı açıkladım.

Sorumluluk sahibi bir öğrenci ve adanmış bir oyuncu olarak Katie kendine hafıza kartları bile hazırladı ve ona sınav yapmam için ısrar etti; tabii referanslarımın anlamını kavramak için arada sırada YouTube videolarına da göz attı.

Sorular sorarak, gülüşerek ve Katie'nin hiç izlemediği *Carrie*'yi en sonunda izleyerek gecenin geç saatlerine kadar ayakta kaldık. Sonuç itibarıyla bu bir bakıma eğlenceliydi ve Katie'yi daha fazla sevmekten kendimi alamadım; yalnızca gerçek bir en iyi arkadaş bu kadar çaba sarf ederdi.

Bir parçam yalnızca bir belirsizliği daha da ileri taşıdığı-mın farkındaydı ve o parçam hemen hemen her korku filmindeki izleyici gibiydi.

Geri dönün. Gölgelere girmeyin! Tanrı aşkına, ayrılmayın! Ve ne yaparsanız yapın sakın o kapıyı açmayın!

Elimden gelen tek şey, bu hissi –bu tür filmleri izlerken, Katie her ne kadar aksini iddia etse de, iyi sonuçlanmayacağına dair kapıldığım hissin aynısıydı– dikkate almamaktı.

Ertesi gün iş yoğun ama olaysız geçti. Dışarı çok sıcaktı, öğle yemeğimi yine merkez binada yedim. Bununla birlikte Jake'i fazla görmedim ve telsizden kurduğumuz birkaç kelimelik iletişim dışında pek fazla konuşmadık.

Hâlâ beni bekleyeni bilmiyordum. Dondurma randevusunda Katie kusursuz destekleyici kanka rolünü benimseyecekti. Bu ikinci şansımızdı; bu kez hışımla çekip gitmeyecektim.

Jake ve ben birlikte dışarı çıktığımızda Katie otoparkta hazır ve nazırdı. “Dondurma zamanı mı?” diye sordu koşup ikimize de birer beşlik çakarken.

“Dondurma için ölüyorum,” dedi Jake. “Ve korku filmle-ri için de kuşkusuz.”

Katie zorla güldü; ilk kez az da olsa kötü bir performansına şahit oluyordum. North-South Gölü'nün yakınlarında, yol kenarında bir mekân olan en sevdiğim dondurmacıyı önerdim. Hunter Dağı'ndan fazla uzakta olmadığı için Jake üçümüzün onun arabasıyla gitmesini teklif etti.

Arabaya doluştuk. Ben öne geçtim, Katie arkaya oturdu. Arka plan müziğimiz olarak klasik rock radyo istasyonunu açarak Jake ve ben işten, Steinway'in iyileştiğinden ve her zamanki hâline döndüğünden, Marianne'in yeğeninin tişört tasarımındaki başarısından ve merkez binada sarhoş olabilmek için çocuğunu Ropeland'e bırakıp duran sinir bozucu babadan bahsettik.

Ebeveynlerim ve benim Kaaterskill Şelalesi'ne yaptığımız uzun bir yürüyüşten sonra keşfettiğimiz bir yol kenarı dükkânı olan taşra marketine varana dek korku filmi konusu bir kez bile gündeme gelmedi. Geçici bir başarı.

"Aman Tanrım, burası muhteşem görünüyor," dedi Katie arabadan aceleyle dışarı fırlayıp dükkânın ön kısmına ilerlerken. Arkasını dönüp bana baktı. "Kızım, burası tıpkı filmlerdeki mekânlar gibi. Çok acayip."

Hatta tam bir korku filmi mekânıydı.

Kız sanki aklımı okuyordu. "Burada kesip biçmeli bir korku filmi çekmek eğlenceli olurdu," dedi Katie.

"Kesinlikle," dedi Jake onun yanma yaklaşımına girerken.

"Ben külahta alacağım," dedi Katie. Bizim yaşlarda, çingene pembesi bir tişört giymiş bir kız not defterine yazıyordu. "Bir top mu, iki mi?"

Katie bize döndü. "Buna cesaret etmeli miyim?"

Jake bir kaşını kaldırdı. "Etmelisin," dedi.

"İki top," dedi Katie kıza.

"Hangi çeşit?"

“*Rocky road*,” dedi Katie.

“Vay canına, benim de en sevdiğim o,” dedi Jake anında. Katie güldü. “Tesadüfe bak!”

O, herkesin en sevdiği, çocuklar.

İkisi de siparişini verdikten sonra tezgâha yaklaştım. “Ben de iki top külahta alacağım. Çilekli.” Kız siparişi yazdı ve ona buruşmuş birkaç kâğıt para uzattım.

“Çilekli,” dedi Katie. “Tam bir zıyan.”

Çilekli dondurma çikolatalıya karşı, arkadaşılığımızın başından beri süregelen bir tartışmaydı ama şimdi beni gıcık ediyordu. Çikolata severdim ama her nedense dondurmada tercih etmezdim. “*Rocky road* içimi bayıyor. Üzgünüm.”

Jake omuz silkti. “Hey, hangisini seviyorsan.” Dirseğiyle beni dürttü, teni bir saniyeliğinde benimkinde oyalandı ve belki de önceki hâlimize yavaşça geri dönüyorsunuz diye düşündüm.

Ama vakit kaybetmeksizin kolu yan tarafına geri indi. Katie’ye baktı ve zayıf bir gülümseme sundu. “Fakat bunda Katie’nin tarafındayım. *Rocky road* kesinlikle benzersizdir.”

Bir kez daha hayal kırıklığına uğradım. Jake onun tarafındaydı. Aman ne şaşırtıcı. Katie kadar tüm dikkati üzerine çeken birinin destekleyici bir kanka olabileceğini neden düşünmüştüm ki?

Tezgâhın arkasındaki kız geri döndüğünde elinde iki tane *rocky road*’lu külah vardı. Katie ikisini de alıp birini Jake’e kendi elinden verdi. Benimki ayrı olarak geldi ve onu hevesle alırken ellerimi meşgul edecek bir şeye sahip olmaktan mutlu oldum.

Bir çift banka yürüdük. Katie banklardan birine yayılarak tamamını kapladı. *Anlaşıldı*, diye düşündüm. *En azından kendi rolünü yerine getirmeye çalışıyordu.* Dondurma siparişi vermek kadar küçük bir şeye bile tatlı bir etki yaratabilecek kadar çekici olması onun suçu değildi.

* İçinde fındık ve şekerleme parçaları olan bir çikolatalı dondurma çeşidi. (ç.n.)

Diğer banka oturdum, Jake birkaç santim öteme geçti ve dondurmalarımıza yumulduk.

Jake dondurmasının ilk topunun yarısını bitirdiğinde ara verip kafasını kaldırdı ve Katie'ye baktı. "Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi ve yemin ederim ki kalbim durdu. Aklıma burada benim önümde ondan hoşlandığını söyleyeceğine dair ani, mantıksız bir düşünce geldiğinde dondurmam sıcaktan erirken kalbim kaskatı dondu.

Jake derin bir nefes aldı. "Bu çok kötü ama senaryonu *hâlâ* okumadım. Fakat okuyacağım. Söz."

"Tamam," dedi Katie dondurmasını zevkle yalarken.

"Okumamı istiyorsun, değil mi?"

Katie omuz silkti. "Tabii."

Jake'in yüzü asıldı. "Bunun senin için önemli olduğunu sanıyordum..."

Katie onun lafını kesti. "Elbette. Okuduğunda göreceksin ama korkunun farklı türlerinden ilham aldım."

Onu onaylarcasına başımı salladım. En azından bunda hata yapmamıştı.

Ama anlatmaya devam etti. "Bilirsin, klasik bıçaklı katil türünden, *yaratık temasına* kadar. Kendimi zorlamak, keşfetmek istedim."

Jake'in gözleri kısıldı. "Senaryonda yaratık teması kullandığını bilmiyordum. Hangi yaratıklar?"

Katie'nin bakışlarını yakalayıp kafamı elimden geldiğince çaktırmadan olumsuz anlamda salladım. "Şey, şöyle ki hepimizin içinde bir canavar var," dedi. "Korku türünün her zaman araştırdığı da bu, değil mi?"

Düne kadar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği bir tür hakkında felsefi bir beyanda daha bulunmamasını tercih ederdim ama muhtemelen böyle düşünen sadece bendim.

"Sanırım," dedi Jake, Katie hayalet hikâyeleriyle ilgili konuyu saptırdığı zaman olduğundan biraz daha az ikna olmuş

bir havayla. “Aslında bilmiyorum,” diye devam etti. “Bence çoğu filmdeki yaratık teması oldukça basmakalıp. Fakat bir derinlikleri olması gerekmiyor. Bu kadar umut verici olmaları bir bakıma buna dayanıyor. Hatta bazıları aptalca. Benim bayat esprilerim gibi,” diye ekledi bakışlarını tekrar Katie’ye sabitlemeden önce bana hızlı bir gülümseme göndererek.

“Ama onları basmakalıp mı buluyorsun?” diye sordu Katie. “Gerçekten mi?”

Jake güldü. “Eh, evet, demek istediğim bazen bir canavar sadece bir canavardır.”

Katie külahını yaladı. “Bu yüzden psikolojik çeşitliliği tercih ediyorum, bildiğin gibi. Mesela, Hitchcock’un *Sapık*’ı.”

İçimden dondurma külahımı alnıma çarpmak geldi. *Hitchcock’un Sapık*’ı mı? Bu bir sohbet miydi yoksa New School programı için yazdığı bir makale mi?

Jake gülüp geçti. “*Sapık*’la ilgili hislerimi *biliyorsun*.”

Ben, kuşkusuz, biliyordum ama Katie bilmiyordu. Jake o filmi gereğinden fazla değer verilmiş bulurdu. Onun ve benim fikir ayrılığı yaşadığımız çok az noktadan biriydi.

“*Sapık*’ı herkes sevmez mi? Açık ki psikolojik korku türünün en önde gelen filmidir.”

Tanrım. Onu bu kadar iyi bir eğitimden geçirmemeliydim. Onu hiçbir eğitimden geçirmemeliydim.

Jake sinirlendi. “Öyle değil. Doğrusu, Hitchcock tüm o övgüleri aldı çünkü filmin başında ana karakter olduğunu düşünmeye sevk edildiğimiz kadını öldürmeye cesaret etti. Unuttun mu? Bununla ilgili konuşmuştuk. Bir saat falan.”

Jake’in sesinde bir incinme belirtisi duydum ve ona dönüp böyle şeyleri unutmadığımı söylemek istedim. Onunla aynı görüşte olmadığım da bile onu dinlerdim. Bazen aptalca olduğunu düşünsem bile fikirlerine önem verirdim.

Katie’nin, *Yardım et*, diyen gözleri beni buldu.

Boğazımı temizledim. “Ben bir Hitchcock hayranı sayılırım ama normalde filmlerini korku türünden saymam. Yani, değiller, doğru mu?”

O zaman Jake bana döndü ve gözlerinde anlaşılanın sağladığı cinsten bir rahatlama vardı; ben onun yanındayken hep böyle hissediyordum. “Evet, *kesinlikle*. Suç, gerilim ve benzeri unsurları içermelerine karşın, esas parçadan yoksunlar. *Sapık*’tan duş sahnesi çıkarılırsa ona hiçbir türlü korku denemez. Aslında bunu sen söylemiştin,” dedi Katie’ye dönerek. “Bununla ilgili konuştuğumuzda.”

Katie parmağındaki erimiş dondurmayı yaladı. “Birçok şey söylüyorum,” dedi Katie duygusuz bir sesle. “Hepsini ciddiye almamalısın.”

Jake’in kafası karışmış görünüyordu ama ben şaşırmamıştım. Katie’nin sorunu... geri bildirim çok iyi karşılamamasıydı. Tiyatro öğretmeni Bayan Sinclair ona neşeli sahnelerde abartılı oynama eğilimi olduğunu söylediğinde, ancak bunalımla dolu geçen bütün bir haftadan sonra Katie öğretmenin sözlerini *dikkate alabilmişti*.

Katie’ye bir bakış daha attım ve göz göze geldiğimizde bir defalığına hatalı davrandığını biliyordu. Film bilgisiyle Jake’i etkilemek asla planın parçası değildi; planın parçası destekleyici kankayı oynamaktı. Dahası Jake’e kendini önemsiz hissettirmek de kesinlikle planın parçası değildi.

İyi bir en iyi arkadaş gibi Katie ayağa kalktı. “O tarafa yürüyüp birkaç fotoğraf çekeceğim.”

“Tabii,” dedi Jake.

“İyi eğlenceler,” diye ekledim.

Katie elinde külahıyla yanımdan ayrıldı. Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. Rolü hatasız oynamadığı için kendini eleştirecekti fakat şu anda buna fazla odaklanamazdım. Her şeye rağmen Jake yanımdaydı. Üstelik yanılmıyorsa duyguları incinmişti.

“Üzgünüm,” dedi Jake bana dönerek. “Film tartışmaları biraz hararetli olabiliyor.”

“Yalnız o değil,” dedim. “Katie’yle internet üzerinden çok fazla konuştuğunu biliyorum ama yüz yüze bazen biraz... düşüncesiz davranabiliyor.”

Jake kafasını iki yana salladı. “Sorun değil ve sohbete hükmetmeyi amaçlamamıştım. Sadece...”

“Ne?” diye sordum.

Sadece Katie/Carrie’ye âşığım ve bir an evvel öğrenmen gerektiğini düşündüm.

Senden hoşlanıyordum ama bu hayallerimin mektup arkadaşısı resme girmeden önceydi.

Gidip onu kontrol etsem mi? Sence kızgın mıdır?

Jake’in yüzü huzursuz bir ifade aldı. “Bu garip. Carrie’nin burada olduğunu keşfettiğimde... bilmiyorum, bunun farklı olacağını zannetmiştim.”

“Ne demek istiyorsun?” Zorlamamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum.

“Çevrimiçiye onunla konuşmak çok kolay. Saatlerce sohbet ederdik fakat yüz yüze olduğunda durum farklı. San-ki büsbütün başka bir kişiğe sahip. Özür dilerim... onun yakın arkadaşın olduğunu biliyorum.”

“En yakın arkadaşım,” diye düzelttim. “Ama galiba internet üzerinden tüm resmi fark edemiyorsun, değil mi?”

Jake bir şey zihnini kurcalıyormuş gibi bana dalgın dalgın baktı. Bir yarım onun her şeyi çözmesini istedi ama Katie’nin Dexter’la ilgili söylediğini hatırladım ve haklıydı. Jake dehşete kapılırdı. Her şey sona ererdi ve bunun yalnızca başlangıcımız olduğunu hissederken sona ermesi düşüncesine dayanamıyordum.

“Galiba,” dedi Jake Katie’nin gittiği tarafa doğru belki biraz özlem dolu bir şekilde göz gezdirirken.

Külahının tepesini ısırdıktan sonra bana döndü. “Neyse, bu konudan bu kadar konuştuğumuz yeter. Seni bayat bir espriyle falan eğlendirmemi ister misin?”

Bir kahkaha attım. “Nesin sen, bir fabrika mı?”

Külahın dibini kıtır kıtır yedikten sonra dondurmanın kalanını emerek ağzına çekti. “Belki. Gerçi doğaçlama olarak bulduklarım iyi espriler olmuyor. İçimden gelmesi lazım.”

“Eminim her zaman kötü bir espri bulup çıkarabilirsin.”

Jake bir kaşını kaldırdı. “Hey, onlar bile uğraş gerektiriyor.”

Bir an sessiz kaldık ve bedenlerimizin yakınlığının yol açtığı o uğultuyu yine hissettim. Külahımın kenarından damlayan bir parça dondurmayı yaladım.

“Neyin komik olduğunu biliyor musun?” dedi Jake.

“Ne?”

“Sen ve ben işte birlikte çok zaman geçirmemize rağmen birbirimiz hakkında çok da fazla şey bilmiyoruz.”

Yanaklarıma bir kızarıklığın yavaş yavaş yayılmaya başladığını hissettim ve külahımı yemeye başladım. “Ne öğrenmek istersin?”

Jake külahından geriye kalanı parçalayıp onu bir sandviç gibi ısırdı. “En başta, Katie adında bir en iyi arkadaşın olduğunu bilmiyordum. Brooklyn’de yaşadığını ve tek çocuk olduğunu biliyorum ama ailenle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Örneğin ne iş yapıyorlar? Brooklyn’de yaşayan insanların çok havalı işleri olduğunu düşünmüşümdür hep. Benim ebeveynlerimin ikisi de lisede tarih öğretmeni ki şüphesiz bu heyecan verici bir meslek değil.”

“Katie en iyi arkadaşım, bu doğru. Benim ebeveynlerim de epey sıkıcı tiplerdir: annem bir sanat tarihi profesörü, babam pazarlama sektöründe çalışıyor. Teyzemse oldukça havalıdır. Bir kreatif direktördür.”

“Dur, Katie’ninki gibi mi?” diye sordu.

“Efendim?”

“Katie’nin yakınlarda yaşayan teyzesi de bir kreatif direktör.” Jake bir kahkaha attı. “Tanrım, New York’taki tek meslek bu mu?”

Yutkundum, boğazım çok gergindi. Kahretsin.

Hemen kendimi gülmeye zorladım. “Bazen öyleymiş gibi geliyor!” Uzun zaman önce bana teyzesi Mona’yı anlatırken, başlangıç sohbetimizin ortasında birbirimizle havalı teyze hikâyelerimizi paylaşıırken, bunu Elm’e söylediğimi tamamen unutmuştum. Of.

Jake gülümsedi. “Bak ne diyeceğim, en sevdiğin filmi bile bilmiyorum.”

“Carr...”

Kendimi yarısında durdurmayı başardım.

“Ing,” diye tamamladım. “Caring.”

“Caring mi?” Jake başını yana eğdi.

Kalbim hızla çarpıyordu. “Caring for You. Bir Meryl Streep filmi. Bunda, *Avcı*’dan hemen önce oynadı.

“Gerçekten mi? Annem o kadına takıntılıdır fakat bu filmi hiç duymamıştım.”

Zayıf bir gülümseme sundum, yalanı zorlayarak hepten uydurma olan filmi detaylandırımdı. “Oldukça düşük bütçeli bir yapım. Bir nevi ilk bağımsız film, anlayacağın.”

Kafama vurmak istiyordum, çok aptalca konuşmuştum. Jake külâhının geri kalanını bitirip parmaklarını yalarken gülümsedi. “Bağımsız filmlere düşkün olduğumu bilmiyordum. Benim en başta korku filmleriyle ilgilenme nedenim buydu. Düşük bütçeli, yenilikçi yapımlara gerçekten ilgi duyuyordum. Tüm o süper kahraman filmlerinden bıkmıştım.”

“Haklısın,” dedim. “Ben de.”

Eli yana düştü, ben de elimi indirirsem belki ellerimiz birbirine değerdı.

Katie’nin bize doğru yürüdüğünü fark ettim. Bunu yapamazdım. Her şey fazla sallantıda, fazla kırılgan görünüyordu;

sanki gergin bir ipte yürüyordum ve tek bir yanlış adım atarsam, bir daha havalı teyze bahsini açarsam veya *Caring For You** (of) gibi bir falso yaparsam zemine çakılacaktım.

Dolayısıyla daha başlamadan her şey sona erecekti... ve kazara veya değil el temasının hiçbir şekli bunu değiştirmeyecekti.

* (İng.) Senden hoşlanıyorum. (ç.n.)

Davet: İkinci Kısım

“O şekilde davrandığım için özür dilerim,” dedi Katie ebeveynlerimin *Subaru*’suna dönüp eve doğru yola çıktığımızda.

“Tanrım, özür dilemen gerekmiyor,” dedim bir kahkahayla. “Sorun değil.”

Katie başını iki yana salladı. “Fakat öyle. Kendimi role fazla kaptırdım ve ben...” Dönüp araba yoluma girerken güçlkle soluyordu. “*Abartılı oynadım.*”

Bunu hiç zorlanmadan, öyle dokunaklı bir tavırla söyledi ki bu âdeta tüm korku filmlerindeki her şeyden daha korkunçtu. Tahminimce, Katie’ye göre durum buydu.

“İyi misin?” diye sordum Katie arabayı park ederken.

Katie’nin gözleri büyümüş, bakışları bir parça donuklaşmıştı.

“Neyin var?”

Yalnızca omuz silkti. “Eve girelim.”

Eve girdiğimizde ebeveynlerim bizi karşılayarak akşam yemeği için bir şeyler ısıtmalarını ister miyiz diye sordular. Külahta iki top dondurma yemek ikimizi de doyurmuştu, bu yüzden daha sonra gerçek bir yemek yemeye söz vererek doğruca odama geçtik.

Katie kendini yatağıma fırlattı.

“Dondurma fazla mı geldi?” diye sordum eşyalarımı kenara bırakırken. Arkamı dönüp çabucak zipline tişörtümü kalın askılı bir atlele değiştirdim.

“Ööö,” dedi Katie. Dondurmayı mı, “rolünü” mü yoksa hepten başka bir şeyi mi kastettiğini anlamadım.

Vızıldayan telefonumun ışığı yanıp söndü. Hemen baktım. Mesaj Jake’tendi.

Bu akşam çok eğlendim! Yarın Cairo’da, Bryson’ın arkadaşlarından birinin evinde bir partiye gideceğim. Siz de gelmelisiniz!

Gülümsemeye başladım, sonra telefonu ters çevirdim. “Performansınızı yargılamakta bu kadar acele etmeyin, hanımefendi.”

Katie telefonu benden kaptı ve mesaja hızla göz attı. O akşam ilk kez gülümsemesi geri dönmüştü. “Ah, kızım,” dedi gözlerinin içi neşeyle parlarken. “Bu işi başaracağız.”

“Bir parti mi?” dedi annem kuşkuyla, ertesi sabah kahvaltıda. Katie ile ben, babamın meşhur çırpılmış yumurtasını ve hindi pastırmasını iştahla yiyorduk. “Orada alkol olacak mı?”

Katie kahvesinden bir yudum aldı; kahvesini sade içiyordu ve bence bunun sebebi bu şekilde sevmesinden çok bunun eksantrik görünmesiydi. “Varsa bile elimizi sürmeyiz, endişelenmeyin. Arabayı ben kullanıyorum ve ehliyetimi riske atacak bir düşüncesizlik yapmam.”

“Ehliyet!” dedi babam kafasını *iPad*’inden kaldırarak. “Bir devlet dairesinden alınan izin belgesi için yedi harfli bir kelime.”

“Charlie, kızlar bu akşam bir partiye gidebilir mi diye karar vermeye çalışıyoruz.”

“Ah,” dedi babam *iPad*’ini masaya bırakarak. “Üzgünüm. Alkol olacak mı?”

Annem bize komplocu bir bakış atarak Katie’ye repliğini yeniden söylemesi için bir baş işaretini verdi.

“Varsa bile,” dedi Katie sorumluluk bilinciyle, “biz içmeyeceğiz.”

Babam önce anneme, sonra bize baktı. “Senin için uygunsa benim için de uygun.”

Annem başıyla onay verdi. “Saat on birden önce dönmeniz ve eve geldiğinizde bir içki imalathanesi gibi kokmamamız şartıyla. Ayrıca size mesaj yazarsak cevap vereceksiniz.”

“Anlaştık,” dedim.

“Anlaştık,” dedi Katie.

Annem kahvesinden bir yudum daha aldı. “Bize bir hikâyeye uydurmak yerine dürüst olmayı seçtiğiniz için memnunuz. İkkinizin de böyle kızlar olduğunuzu biliyorum. Ah, ve Olivia...”

“Evet?”

“Chrissy teyzen projesinden birkaç günlük izin aldı ve salı günü buraya geliyor. Bu yüzden haftaya son dakikada haber verilen partiler ve dışarıda takılmalar istemiyorum, tamam mı?”

Duraksadım. Chrissy’yi severdim ve onunla vakit geçirme fırsatını her zaman sevinçle karşılardım ama son konuşmamızı düşünmeden edemiyordum. Jake’e gerçeği söylediğimi zannediordu. Ona bunu yapacağıma dair söz vermiştim.

Kendime de söz vermiştim.

“Sorun nedir?” diye sordu Katie alçak sesle ama sadece başımı iki yana salladım.

“Bu müthiş, anne. Onu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Günü doğal gölette geçirdikten sonra ebeveynlerimle birlikte akşam yemeği yedik. Jake’e gerçeği söylemem gerekir mi diye Katie’ye bir kez daha sordum ancak bana Dexter Hadisesi’ni hatırlattı ve onun destekleyici kanka görevini yerine getirmesine güvenirsem her şeyin güzel olacağını garanti etti.

Yemekten sonra Katie ve ben odamda yazlık elbiseler deneyerek ve birbirimize fikir danışarak partiye hazırlanırken Chrissy bana mesaj attı.

Planlarımdaki değişikliği duydun mu? Seni görmeye geliyorum, sevgili tatlı yeğenim!

Katie'nin en beğendiğim elbiselerinden birini kafamdan aşağı geçirdikten sonra ona cevap yazdım.

Annem bu sabah söyledi, sabırsızlanıyorum!

Bana gülümseyen bir emoji gönderdi, ardından:

Not: Oğlana söyledin mi? Nasıl gitti?

Tereddüt ettim, biraz sonra hızla yazdım:

Hayır, aslında söylemedim. Henüz değil, en azından.

Tamam, iyi şanslar. Dürüst olmak gerekirse, ertelediğin için seni suçlamıyorum. Durum zor ve karmaşık görünse de bunu yapabileceğini biliyorum! Geldiğimde tüm bunlarla ilgili kaynatabiliriz ama kendine yüklenme, Olivia. Hiçbirimiz kusursuz değiliz, biliyorsun.

Gülümsedim. Chrissy her zaman beni daha iyi hissettirirdi.

“Seninkiyle mi mesajlaşıyorsun?” diye sordu Katie elbisesinin alt kısmını aşağı çekerken.

“Hayır.” Güldüm. “Chrissy’yle.”

Katie aynaya yaklaştı, sonra göz kalemiyle gözünün üstüne kuyruklu bir çizgi çekmeye başladı: Bu bir eğlenceye giderken atlamadığı resmi görünüşüydü. “Sence korku filmi bilgimi daha fazla tazelememiz gerekir mi?” diye sordu.

“Hayır,” derken kafamı hararetle iki yana salladım. “Ben-
ce tamamsın.”

Katie göz makyajını tamamlarken birkaç kez gözlerini kırıştırarak gülümsedi. “Bu kez abartmayacağım... söz.”

Cairo’ya ulaşmamız otuz beş dakika sürdü ve akşamüstü Jake’in verdiği adrese varana dek taşra yollarında dolanıp durduk. Arabalar yolun iki yanına park etmişti, aralarında birkaç pikap da vardı.

“Ne çok araba var,” dedi Katie *Subaru*’yu park ederken. “Sanırım artık Kansas’ta değiliz, Toto.”

Bir kakhaha attım. “Haklı olabilirsiniz.”

* *Oz Büyücüsü* filminde Dorothy Gale’i canlandıran Judy Garland’ın bir repliği.
(e.n.)

Birlikte çakıllı yolda yavaşça yürümeye koyulduk. Bir tarafta bir çayır vardı ama söz konusu ev ormanının içindeydi.

“Doğru yoldayızdır, değil mi?” diye sordu Katie biz dolambaçlı araba yolunda iki oğlanı takip ederken.

Başımı olumlu anlamda salladım. “Yoksa da *Kurtuluş* filmi tarzında berbat bir ölümle karşı karşıya kalırız.”

Katie güldü. “Hey, bu akşamlık korku filmi esprisi yapmak sana yasak. Artık bu *benim* uzmanlığım.”

“Abartmayacağına söz verdin,” dedim. “Bunu unutma.”

Katie gülümsedi. “Unutmam.”

Oğlanların peşi sıra evin etrafından dolaşıp ağaçların arasından geçerek arka avludaki bir açıklığa çıktık. Ortasında çatırdayan ve alev alev yanan, taştan bir ateş çukuru vardı. Etrafında kamp sandalyelerine yayılmış yaklaşık yirmi kişi ve içecek soğutucuları vardı. Verandanın yanında, kenarda iki oğlan ızgaranın başında bekliyordu.

Katie ateşin yakınlarında tüm gruplardan ayrı duran bir oğlanı işaret etti. “Bak, Jake orada.” Hiç tereddüt etmeden, güvenle insan kalabalığına doğru adım attı. “Jake!” diye seslendi ve Jake bizim tarafa dönerken yüzünde bir gülümseme belirdi. Yanımıza koşturdu ve Katie’ye sarılacakmış gibi göründü ama gerçek bir destekleyici kanka tavrıyla Katie ona elini uzattı. Bir arkadaşı el sıkışarak selamlamak biraz uygunsuzdu ve onlar bunu yapmayı bitirdiğinde sadece el sallayabildim. Of.

“İçecek veya yiyecek bir şey ister misiniz?” diye sordu Jake.

“Ben su istiyorum,” dedi Katie.

“Ben de,” dedim dayanışma sergileyerek.

Jake aceleyle bir içecek soğutucusuna gitti ve hemen üç suyla geri döndü. “Bu taraftan,” dedi bizi bir ızgaraya doğru yönlendirirken. “Bunu denemeniz gerekiyor.”

İzgaranın başında bana zorunlu bir baş selamı veren Bryson’ı fark ettim. İşe başladığımdan beri onunla iki kelimeden

fazla konuşmamıştık. Jake onun yanına yaklaştı. “Bu kızarmış ananaslardan alabilir miyim? Üç tane.”

Bryson üç ananas dilimini bir tabağa koydu ve Jake bize başıyla işaret etti. “Hadi. Orada, oturmak için mükemmel bir yer var.”

Bizi arka taraftaki ormanın derinlerine götürdü ve yan dönmüş bir kütüğe oturdu. Başta tereddüt etmekle birlikte destekleyici kanka Katie beni dürttüğünde Jake’in hemen yanındaki yere geçtim. Katie benim yanıma oturdu.

“Yumulun!” dedi Jake biraz fazla coşkuyla, bir parça ananası eline alıp tabağı bana verirken. “Ben çoktan üç tane yedim.”

“Gerçi bu bir tane daha almanı engellemedi,” dedim.

“Hey,” dedi Jake. “Yalnızca bir *canavar* kızarmış bir ananas yeme fırsatını tepdi.”

Bir dilim alarak tabağı Katie’ye verdim. Tadı, birbirine karışmış şeker ve duman gibi tatlı ve kavruktu. Meyvenin özsuyu yapışkan bir şekilde çeneme damladı ve onu elimin tersiyle sildim.

“Kahretsin, bu çok iyi,” dedi Katie meyveyi silip süpürürken.

İş yerindekilerden bahsettik; Steinway, Tennyson veya Cora geliyor mu diye sordum ve Jake, hayır dedi. Bryson’ın robotik tutumunun mesai dışında da fazla değişmediğini konuştuk. Ayrıca Kuzey Carolina ile Brooklyn’in bunaltıcı sıcağından uzakta, dağlarda olmanın ne kadar hoş olduğundan söz ettik. Hatta Jake küçük kız kardeşi Emma’nın onu özlediği için bugün FaceTime’den aradığını ve gündüz kampında öğrendiği şarkının tamamını, dört kıtasını birden, ona söylediğini anlattı.

Kısa bir süreliğine bunun hiçbir yalanın söylenmediği, Brooklyn’in çok uzakta kaldığı sıradan hayatımız olduğunu ve Katie ile benim sürekli ormanda partilere giden kızlar ol-

duğumuzu hayal etmek için kendime izin verdim. Jake yazlık işimde tanıştığım, tatlı kız kardeşini anlatan oğlandan fazlası değildi ve her şey normal bir şekilde, kitaplarda veya filmlerde olduğu gibi gelişecekti. Üstelik bir anlığına, dilimi gıcıklayan bir tatlılık varken ve Jake'in bronzlaşmış sıcak teni *neredeyse* bana değecek kadar yakinken bu hayal pek güzeldi. Hoşlandığım çocuk, en iyi arkadaşım ve ben ormanda bir kütüğü paylaşıyor, kızarmış ananas yiyorduk.

Fakat çok geçmeden Jake beklenmedik bir hamleyle sohbeti başka bir yöne taşıdı. "Söylediğin şeyi düşünüyordum," dedi Katie'yi görebilmek için öne eğilerek. "Yaratık temasıyla ilgili. Biliyor musun, belki de haklısındır. Belki de gerçekten her zaman içimizdeki canavarlarla ilgilidir ve tüm korku türü buna dayalıdır."

"Hayır, sadece saçmalıyordum," dedi Katie. "Bazen bu konuyu fazla ciddiye alırım."

"Hepimiz aynısını yapmıyor muyuz? Olivia hariç." Jake şakacı bir havayla beni dürttü, koluma değen kolu sıcaktı. "Yaratık temasının detaylarına kafayı takmamak gerektiğini biliyor."

Bir şey söylemem gerektiği hissine kapıldım. Katılan veya karşı çıkan. Ananası ağzıma tıkmak dışında herhangi bir şey yapmam gerektiği. Ama *ne* söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Başka biriymişim gibi davranırken, üstelik başka biri benmiş gibi davranırken nasıl kendim olacağımı bilmiyordum.

"Aklıma gelmişken, bunu sormak istiyordum," dedi Jake Katie'ye. "Programından ayrılmana yol açacak bir şey mi oldu?"

"Efendim?" dedi Katie bedeni gerginleşirken.

"Senaryo yazma programın?" Ona çabucak hatırlattım.

Katie Jake'e bakmıyordu. Bunun yerine birdenbire soğuyan bakışlarını bana dikmişti.

"Yani onunla ilgili *aşırı* heyecanlıydın," dedi Jake. "Daha önce konuştuğumuzda."

Katie'nin çeliği andıran bakışı kayboldu. Şimdi neredeyse... yılgın görünüyordu. Bir saniyeliğine ne söyleyeceğinden emin değildim ama bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Söylediğim gibi, doğru ortam değildi." Tek kelime daha etmeden çekip gitti.

Jake kaşlarını çatı. "Sence iyi midir? Onu üzmem istemezdim."

"O sadece hassas," dedim. "Önem verdiği konularla ilgili. Yine de gidip nasıl olduğuna bir bakayım."

Jake başını salladı. "Ben burada kalacağım."

Katie'yi verandanın yakınlarında, dikkatle telefonuna bakarken buldum.

"Hey," dedim. "İyi misin?"

Katie kafasını kaldırıp baktı ve bir saniyeliğine bakışları dondu. Ağlamak üzere olduğuna yemin edebilirdim.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey! Bunların hepsi planın parçası. Size baş başa kalmanız için fırsat vermeye çalışıyordum. Muhabbetin bir başka film tartışmasına dönüşmesini istemedim."

"Neyin var?" diye sordum. "Söyle bana."

"Sen aşk kütüğüne geri dön, tamam mı?" dedi. "Ben iyiyim. Sadece görevimi yerine getiriyorum. Şu anda sahip olduğum tek rolü benimsiyorum."

Ben bir şey daha diyemeden Katie gülümsedi ve bunun rol olup olmadığını ayırt edemedim ki sanırım bu iyi bir oyunculuk performansı demekti. Arkamı döndüğümde Jake bize yaklaşıyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Katie'nin gülümsemesi genişledi. "Elbette! Sadece lanet sivrisinekler."

"Sivrisinekler mi?"

"Evet," dedi Katie ensesini kaşırken, gerçi ben tek bir ısırtık bile hissetmemiştim. "Yaratık teması diyorduk!"

Jake güldü ama Katie kaşınmaya devam etti. “Beni sa-
hiden deli ederler,” dedi. “Ben kaçsam sorun olur mu? Jake
seni arabayla eve bırakabilir,” dedi. “Değil mi, Jake?”

“Ah,” dedi Jake ve bu iç çekmenin sebebinin şaşkınlık mı,
heyecan mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu anlamadım.
“Ah evet, tabii ki.”

“Harika,” dedi Katie, ardından arkasını dönüp yavaşça
uzaklaştı.

Jake onun gidişini izledikten sonra elleri ceplerinde bana
döndü. “Gittiği için üzgünüm ama en azından artık seni kor-
ku filmi ıvır zıvırlarıyla rahatsız etmeyeceğiz.”

“Tanrı’ya şükür.”

Sırıttı. “Bir ananas dilimi daha alırsam beni yargılar mı-
sın?”

Başımı iki yana salladım. “Asla.”

Ananas alma işini hallettikten sonra ikimiz de tek kelime
etmeden diğer herkesten ayrılarak kütüğümüze geri dönüp
oturduk. Hava sıcaktı ama meltem bir serinlik veriyordu ve
uzakta çıtırdayan ateş mükemmel bir arka plan müziği oluş-
turuyordu.

Jake meyve dilimini bitirdiğinde ellerini dizlerine koydu.
“Yalnızca filmlerden konuşabildiğimi düşünmeni istemem,”
dedi.

“Sorun değil,” dedim. “Öyle düşünmüyorum.”

Jake şortunun yıpranmış uçlarını çekiştirerek iç geçirdi.
“Durum şu ki gergin olduğumda bunu yapmak benim ku-
surumdur.”

Kalbim tekledi. “Gergin mi?” Güçlkle yutkundum, son-
ra kendimi konuşmaya zorladım. “Sen nasıl gergin olabilir-
sin?” Hafifçe güldüm. “Benden azıcık daha uzun zamandır
Catskills’de olmana rağmen işte buradasın, kızarmış ananas
ikram edilen havalı partilere davet ediliyorsun.”

Kahkaha attı ama sonra aniden durdu.

“Bir itirafta bulunmam gerekiyor,” dedi.

Benim bir sürü itirafta bulunmam gerekiyor, Jake.

Bir tepki vermemi beklemedi. “Ben partilerden pek hoşlanmam. Bir sürü insanla dolu bir evde yaşayan biri olmama rağmen kalabalık grupların içinde ne yapacağımı asla bilemem.”

“Sen neden bahsediyorsun? Zipline gruplarıyla harikasın,” diye karşı çıktım.

“O farklı,” dedi Jake. “Orada plana sadık kalıyorum. Böyle yerlerde” –gözleri etrafta hızla gezindi– “nasıl hareket edeceğimi bilmem. Neden durmadan ananas yediğimi sanıyorsun?”

Güldüm ama onu anlıyordum. Pek çok defa ben de böyle hissetmiştim. Bu yüzden Katie’nin varlığı beni her zaman rahatlatırdı, çünkü bu tür durumlarda kararları benim yerime o alırdı.

Yine de bir parçam artık böyle olmasını istemiyordu. Bu-
raya gelmiştim; onu benim adıma annem bulmuş olsa bile yeni bir işe başlamıştım; yeni insanlarla tanışmıştım. Jake’le tanışmıştım. Asla içten gelen bir sakinliğe ve cazibeye sahip Katie gibi olmayacaktım –çok fazla insanı tanımadığı bir partide büyük ihtimalle hiçbir zaman tamamen rahat hissedemeyecek Jake gibi– ama sorun değildi. Hâlâ kendim olabilirdim.

Sırf en iyi arkadaşım hiç geride durmuyor diye bu denli geride durmak zorunda değildim.

Kendi lanet olası hayatımda bir gözlemci olmak zorunda değildim.

“Gerçek şu ki,” diye devam etti Jake, “Bryson’ın işten kimsenin gelmesini istediğini zannetmiyorum, bu yüzden Steinway ve Co. burada değiller. Buna karşın yapacak bir şeyimiz olsun diye ona bu hafta sonu planlarını bana iletmesi için neredeyse yalvardım.” Boğazını temizledi. “Böylece seninle birlikte yapacak bir şeyim olacaktı.”

Evin yakınlarında biri müzik açmıştı. Bas ritim, şiddetle çarpan kalbimi taklit ederek gümbürdüyordu.

“Sonuçta hamburgerciye ve dondurmacıya çoktan gittik ve besin gruplarını hızla tketiyordum.”

Yeniden güldüm. Derken sıcak ve pürüzlü elini elimde hissettim. İlk ve tek zipline deneyimimde olduğu gibi korkuyordum ve geri çekilmeme isteğim geri çekilme isteğime ağır basıyordu.

“Doğrusu, gergin olmamın sebebi bu partiden çok sensin.”

“yle miyim?” Gözlerimi kapadım, bir soluk alıp verdim ve onları yeniden açtım. Jake’in, güzelliği ve cazibesinden etkilendiği Katie’den hoşlandığını düşünmüştüm. Halbuki şimdi, pompalanan kanımda onun ve benim –sadece Jake ve Olivia’nın, yüz yüzeyken, gerçek yaşamda sadece ikimizin– sahip olduğumuz bağlantıyı hissedebiliyordum. Bu şakalaşmadan, filmlerden ve hatta senaryo tartışmalarından fazlasıydı. Bu ailesine, sosyal kaygısına dair şeyleri, gerçek şeyleri öğrenmekle ilgiliydi.

Korkarak çok fazla zaman, haddinden fazla zaman geçirmiştim. Dönüp ona baktım ve o da bana bakıyordu.

Ropeland’de o çocuğu kurtarmama yardım ederken ne söylediğini hatırladım.

Aşağı değil, yukarı bak.

Ve yle yaptım.

Dudaklarını benimkilere bastırdı ve kollarını bana sımsıkı doladı. Bedenlerimizin bir araya gelmesi bana sıcak bir his, hatta Catskills yazında kavrulmuş ananas yemekten daha sıcak ve daha tatlı bir his verdi.

pcğne karşılık verirken kanımı coşturan, yoğun bir heyecan hissettim.

Bu, tüm korku filmlerinin heyecanından daha iyiydi, orası kesindi.

Meryl Olsa Ne Yaptı: Üçüncü Kısım

Jake'in arabası evimin önünde durduğunda saat tam olarak 10:58'di.

"Bu akşam çok eğlendim," dedi ve eğilerek sanki bu artık normal, sürekli yaptığımız bir şeymiş gibi dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Ben de," dedim nabzımın hızlandığını hissederken.

"Katie'ye kötü niyetli sivrisineklerin ona saldırdığına memnun olduğumu söyleme."

"Söylemem," dedim yüzümün kızarmasını engellemeye çalışarak.

İkimiz de başka bir şey söyleyemeden kapımı açtım ve hızla eve yöneldim.

İçeri girdiğimde oturma odasında oturmuş, belgesel izleyen annem gülümsedi. Duraklat'a bastı. "Tam vaktinde. Eğlendin mi?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Bu konuda anlayışlı olduğun için teşekkürler."

Kanepenin daha derinine gömülürken sırtıttı. "Ah, böyle biri olduğumu biliyorsun. Anlayışlı Anne, her zaman."

İster istemez güldüm.

"Katie iyi mi? Sivrisineklerin saldırısına uğradığını söyledi."

"Evet, oldukça kötülerdi," diye yalan söyledim. Rolünü yerine getirmek için bir sivrisinek istilasını varmış numarası yapan en iyi destekleyici kanka olayını açıklamaktan daha

kolay görünmüştü. “Gidip onu kontrol edeyim.” Odama çıkan koridora doğru yürüdüm. “İyi geceler, anne.”

Annem belgeselinde Oynat’a bastı. “İyi geceler.”

Görüş alanından çıkar çıkmaz Katie’ye her şeyi anlatmaya hazır hâlde kapıma koştum. Katie başarılıydı, çok başarılıydı. Aslında onun tüm bu planı mucizevi bir şekilde... işe yaramıştı.

Ama kapıya yaklaştığımda zeminin hemen üstündeki aralıktan ışığın kapalı olduğunu gördüm. Kapıyı yavaşça açtım. Katie yatakta yan dönmüştü.

“Katie,” diye fısıldadım. Kızın hayatı boyunca on birden erken yattığını sanmıyordum. Belki gerçekten iyi hissetmiyordu. “Katie?”

Cevap yoktu. Sabaha kadar beklemek zorundaydım.

Telefonumu elime aldım ve Jake’e mesaj yazdım.

Beni bıraktığın için teşekkürler

Derhal cevap yazdı.

Rica ederim

İyi geceler, Olivia

Tatlı rüyalar

Ertesi sabah saat onu birkaç dakika geçe uyandığında Katie’ye, “Daha iyi hissediyor musun?” diye sordum.

Ben güçbela uyumuştum; kafam Jake’le ilgili, öpüşmemizle ilgili düşüncelerle fazlasıyla doluydu.

Asla hayal etmemin mümkün olmayacağı kadar güzel olan ilk öpüşmemle. Uykusuzluğuma rağmen uzun zamandır olduğumdan daha canlı, daha enerjik hissediyordum.

Katie gerindi ve yatakta doğruldu. “İyiyim,” dedi.

“Uzun süre uyumuş olmalısın.”

Gözlerini ovdu. “Evet, ne olmuş?”

“İyi olduğuna emin misin?”

Katie başka bir şey söylemedi.

“Tahmin et ne oldu?” diye sordum yatakta onun yanma otururken.

Bana endişeli gözlerle baktı. “Ne?”

Kendimi gülümsemek için zor tutuyordum, heyecanımı kontrol altına almakta zorlanıyordum. “Jake dün akşam beni öptü... iki defa.”

Katie gülümsedi, benim için bunu yaptı, ama yine de bir terslik vardı.

“Senin neyin var?” diye sordum.

“Hiç,” diye ısrar etti ellerine bakarak.

Kendime engel olamadan aklım çelinmeye başladı. Ya o? Hayır, olamazdı. Bu konu üzerinde düşündüm. Katie Jake’le tanıştığı ilk gün onun hoş biri olduğunu söylemişti ve onu etkilemek için çok hevesliydi; korku filmleriyle ilgili beyanlarda bulunmak için plandan sapmıştı. Dondurmacıda neredeyse hışımla çekip gitmişti ve dün akşam, plan her zaman onun eve erken gitmesi olduğu hâlde bu kadar erken ayrılmasını beklememiştim.

Mümkün müydü? Bu olamazdı. Katie’den söz ediyorduk. O birilerinden hoşlanmazdı bile. Gerçekten kıskanmış olması mümkün müydü?

Ona başka bir şey sormadan telefonum vızıldadı, Reddit’in bildirimi telefonumu aydınlattı.

ElmSokağıKâbusu84: Biri itirafta bulunmam gerekiyor...

Telefonu yatağa bıraktım.

“Ne oldu?” diye sordu Katie.

“Şuna bak,” dedim telefonu işaret ederek. Bu mesaj, dün akşam olan her şeyi mahvedecekti.

Katie telefonu kaldırdı, sonra geri indirdi. “Ee?”

Başımı iki yana salladım. “Sana neden böyle bir mesaj atsın?”

Zihnim hızla çalışarak Jake’in söyleyeceklerini onun ye-

rine tamamladı.

Arkadaşını öpmeme rağmen, bunu yapar yapmaz sana deli olduğumu anladım.

Daha ileri gitmeden önce sana söylemek zorundaydım.

Dürüst olmak zorundaydım.

Katie gözlerini devirdi. “Öncelikle, o bana değil, sana mesaj atıyor.”

“Hayır, bana değil,” dedim. “Artık sen olduğunu zannediyor.”

Katie buruk bir şekilde güldü. “Öyle mi? Peki bu kimin hatası? Ayrıca, *az önce* bana dün akşam öpüştüğünüzü söylemedin mi? Düşük özgüvenini sebepsiz yere bana yansıtmayı bırakmanın zamanı gelmedi mi? Kıskançlık sana yakışmıyor, Olivia.”

“Ben kıskanç değilim.” Kızgınlıkla, âdeta tükürürcesine söylemişim.

Bu yaz söylediğim her şeyin içinde belki de en büyük yalan buydu ve Katie bunu biliyordu. Yataktan kalkıp ayağa dikildi. “Her neyse,” dedi pijamasını bir şort ve kalın askılı bir atletle değiştirirken. “Zaten bugün gitmeyi düşünüyorum.”

“Ciddi misin?” diye sordum. “Ama daha yeni geldin.”

Katie kollarını önünde kavuştururken iç geçirdi. “Yaklaşık bir haftadır buradayım. Sen tüm gün isteyken kendimi oyalıyorum.”

“Hey,” dedim ortamı yumuşatmayı deneyerek. “En azından güzel bronzlaştın.”

Katie bana aldırmadan giysilerini çantasına fırlattı. Ciddiydi.

“Hadi ama,” dedim. “Neyin var?”

Telefonum bir kez daha vızıldadı.

ElmSokağıKâbusu84: Tamam, işte itirafım: Okuyup okumamamın önemli olmadığını söylediğini biliyorum ama dün akşam çok geç saatlere kadar ayakta kalarak senaryonu

okudum ve bu sabah senden izin istemeden teyzeme ondan bahsettim. Bunun muhteşem bir fikir olduğunu düşünüyor ve seninle tanışmak istiyor. Yarın Woodstock'ta çekim yapacak. Birlikte oraya uğrayıp çekimin bir kısmına yetişebilmeyi ve hep beraber akşam yemeğine gitmeyi umuyordum? Ona Olivia'nın da geleceğini söyledim... Eğer isterseniz.

ElmSokağıKâbusu84: Umarım kızmamışsındır. O kadar iyiydi ki teyzeme bundan bahsetmek zorundaydım!

Nabızımın hızlanması bu kez Jake veya Elm yüzünden değildi. Senaryom yüzündendi. Onun tarafından, en sevdiğim akran korku filmi züppesi tarafından beğenilmişti. Görünüşe göre hakiki bir korku filmi yapımcısı olan teyzesi tarafından da beğenilmişti.

“Aman Tanrım,” dedim.

“Şimdi ne var?” diye sordu Katie.

Kafamı kaldırıp ona baktım, gülümsemem şimdiden yüzüme yayılıyordu. “Senaryoyu okumuş. Ve onu beğenmiş.”

“Tamam. Harika,” dedi Katie. “Sana bunun büyük bir başarı olduğunu söyledim, değil mi?”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır, bunu anlamıyorsun. Teyzesine ondan bahsetmiş. Teyzesi hakiki bir bağımsız korku filmi yönetmeni. Benimle tanışmak istiyormuş. Şey, seninle tanışmak istiyormuş.”

Katie'nin giysilerden patlamak üzere olan çantasına baktım. “Yani?”

Yani mi? Katie bunu anlamıyordu. O bir oyuncuydu. Sevdği şeyleri başkalarıyla paylaşmak, sergilemek, onay almak için bir sürü fırsata sahipti. Halbuki senaryo yazarken sadece ben ve Google Dokümanım vardı. Belki NYU programında bir grup genç yazarla tanışmış olsaydım durum farklı olurdu ancak tanışmamıştım. Jake'in teyzesinin söyleyeceklerini duymak istiyordum. Senaryoyu Katie yazmış gibi davranmak zorunda olsam bile anlaşılmanın, takdir edilmenin tadını biraz olsun çıkarmak istiyordum.

Böyle bir şeyin riskli olduğunu biliyordum, bunu yapmam gerektiğini biliyordum ama umursamıyordum; bu benim için önemliydi. Sonrasında Katie madem istiyordu Brooklyn'e dönebilirdi ve ben Jake'e asla tek bir satır diyalog yazmamış numarası yapmaya devam edebilirdim. Bunu aşırı derecede istiyordum. Bu fırsatı tepemezdim.

"Seninle yarın tanışmak istiyor."

Katie kollarını kavuşturarak bana dik dik baktı.

İç geçirdim. "Kıskanç bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim, tamam mı? Sorunlarımı senin üstüne yıktığım için özür dilerim. Fakat sana ihtiyacım var. Bu benim gerçek bir korku filmi yönetmeniyle senaryom hakkında konuşmak için fırsatım. Bir yazma programına falan katılmadığım için geri bildirim almak için bir fırsat. Bunu kaçırmak istemiyorum."

Katie bana gözlerini kısarak baktı. "Ciddi misin?"

Kısa bir an bakışlarımı indirdim, sonra tekrar ona baktım. "Son bir performans. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Katie ofladı.

"Hadi ama," dedim. "Meryl Olsa Ne Yapardı?"

Sabahtan beri ilk kez en yakın arkadaşım az da olsa gülümsedi.

Tüm gitme muhabbetini rafa kaldırıp akşamüstünü hazırlanarak geçirdik. Katie yeniden bir rol için her şeyi yapmaya hazır klasik Katie'ydi. Hafıza kartlarımızı yanımıza alarak doğal gölete gittik.

"Pekâlâ," dedi Katie biz şezlonglarımızı açarken ve güneş kreminden bol bol sürerken. Ayak parmaklarımızı suya uzattık. "Bana senaryonla ilgili bilmem gerekebilecek her şeyi anlat. Onu birçok türü karıştırarak yazdığını biliyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Her karakter. Her önemli olay. Tüm dönüm noktaları."

Gözlerime gerçekten bakabilmek için büyük boy güneş gözlüğünü azıcık indirdi. “Ciddiyim. İlham aldığın her şey. Sana ilham perisi olan tüm yönetmenler ve filmler. Artık mesele sadece Jakey-Poo değil. Bu kadın neden bahsettiğini sahiden biliyor olacak. Bu benim her zaman hayalini kurduğum Metot Oyunculuğu meydan okuması.”

Kafamı yana eğdim. “Bu Metot Oyunculuğu olsaydı, bir senaryo yazman gerekmez miydi?”

Katie güldü. “En iyi arkadaşının aylarca çevrimiçi sohbetler aracılığıyla yarattığı bir karakteri canlandırmak ve kısıtlı eğitimle elimden gelenin en iyisini yapmak bence Metot’a yeterince uygun, tamam mı? Hem sen oyunculuk tanımlamalarını bana bırak. Ben de kanlı, merak uyandıran korku zırvasını sana bırakacağım. Oldu mu?”

Güldüm. “Oldu. Nereden başlamalıyız?” diye sordum.

Katie sıçrayarak ayağa kalktı. “Bununla.” Dereye koşarak suyun içine batana dek ilerledi. Suyun soğukluğu yüzünden çığlık atarak birdenbire ortaya çıktı ama bu onu durdurmadı. “Buraya gel!” diye seslendi.

Onu seviyordum. Onu gerçekten, gerçekten seviyordum.

Güneşin tadını çıkararak parmaklarımızın derisi buruşuncaya kadar suda eğlendik ama ödevimizi de yaptık. Tüm dönüm noktaları ve karmaşıklıkları dahil *Kötü Kararlar El kitabı*’nın olay örgüsünü anlatarak başladım.

“Yani filmdeki kötü adamın aslında bir yönetmen olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Katie parmaklarını suda dalgalandırarak. “Ve bu ufak dehşet hadisesini kendi filmi olarak mı kullanıyor?”

“Aynen,” dedim.

“Ne kadar özgönderimsel,” dedi Katie.

“Doğru, şimdi ana karakterlere gelirsek, Onyx ve Jimmy...”

“Güzel isim seçimleri.” Katie sırtıttı.

“Kapa çeneni,” dedim. “Neyse, kötücül yönetmeni yenmek için filmin sonraki sahnesinde ne olacağını, adamın kimin peşinden gideceğini tahmin etmek ve ona göre davranmak zorundalar. Yönetmenin zihnine girmek zorundalar.”

“Peki kötü kararlar ne zaman devreye giriyor?”

“Evet, mesela birbirlerinden ayrılıyorlarmış gibi gösteriyorlar ama aslında her zaman bir adım öndeler. Ana fikir şu; kendinizi bir korku filminde bulursanız ne yapardınız? Korku filmlerinde betimlenen durumlarda değil, korku filminin kendisinde.” Omuz silktim. “Karmaşık olduğunu biliyorum.”

Katie güldü. “Ah, çok karmaşık.”

“Öyle de olsa yazmak istediğim buydu.”

“Bak Olivia, bunu lafın gelişi söylemiyorum, bu inanılmaz bir fikre benziyor. NYU olsun olmasın, sen bunu başardın. Bunun gerçekleşmesini sağladın.” Katie bana su sıçrattı.

Karşılık olarak ona su sıçratırken yüzümde bir gülümseme vardı.

Bunun gerçekleşmesini sağlamıştım. Gerçekten başarmıştım.

Ölüm Günü

Gerçek hayatta bir korku filmi çekimi ve gerçek hayatta bir korku filmi yönetmeni. Midem tüm bu heyecanı güçbela kaldırıyordu.

Jake’le yaşanan her şey de cabasıydı. Bütünüyle gerilimli ama bütünüyle doğaldı. Aramızdaki enerji gerilimli hissettirdiği hâlde başından beri böyle olmalıymış gibi de hissettiriyordu.

Jake Marianne’den bir kerelik işten erken çıkmamız için izin istedi ve Katie’yi evden alarak saat dört on beşte Woodstock’ın hemen dışındaki çekim mekânına vardık.

“Heyecanlı mısın?” diye sordu Jake arabayı yaklaşık beş arabanın ve bir karavanın park etmiş olduğu çakıllı bir otoparkta durdururken. Soruyu Katie’ye yönelttiğini bildiğimden bir şey söylemedim ama yine de parmak uçlarımdaki karıncalanmayı hissedebiliyordum. Bu gerçekten oluyordu.

“Daha heyecanlı olamazdım,” dedi Katie ikna edici bir tavırla. Bir bakıma yalan söylemiyordu. Bu, hafta boyunca oynadığı rolün zirvesiydi. İsterseniz, jübilesi diyebilirdiniz.

Arabadan iner inmez onu duydum: Tiz, içinize işleyen türden bir çığlık. Gözlerim hiç değilse sahicilik etkeninin takdiriyle genişledi ama Jake yüz ifademi korkuyla karıştırdı ve kolunu bana dolayarak beni daha yakınına çekti. “Tüm bu vahşetle başa çıkabilecek misin?”

Hadi ama, demek istiyordum. Neyle başa çıkabileceğimin yarısını bile bilmiyorsun. Ama benimkine değen teni öyle iyi

hissettiriyordu ki bu düşüncesini düzeltmedim. Bunun yerine zorla güldüm. “Sanırım bunu göreceğiz, ha!”

İşaretli bir patika vardı ve oradan yürüdük. Biz ormanın daha derinine ilerlerken Jake’in kolu yavaş yavaş aşağı düşüp benden uzaklaştı. Güzel bir gündü, güneşin batmasına daha çok vardı, hava ılıktı, yapraklar geniş ve yeşildi. Korkunç bir filmin çekim gününe hiç benzemiyordu, buna karşın biz çekim alanına yaklaşırken bir başka çığlık havayı yarıdı.

Bir patikanın kıvrımını takip ettik. Sonra birdenbire ormanda ona şans eseri rastlamışız gibi ağaçlar aralandı ve kendimizi bir açık alanda bulduk. Ortada muhtemelen oyuncu olan iki kişi vardı: Bir adam çamur ve yaprakların içinde yatıyor ve bir kadın onun tepesinde dikiliyordu. İkisi de kana benzeyen bir maddeyle kaplıydı, etraflarında üç farklı set görevlisi vardı. Jake’in teyzesi kenarda duruyordu; yönetmen koltuğunda falan oturmuyordu, ayaktaıdı. Kenardaki bir adam bağırdı, “Sette sessizlik.”

Bir yaprak hıştırtısına bile sebep olmak istemeyerek aniden durduk.

“Kamera,” diye bağırdı başka biri.

“Kayıt!” dedi Jake’in teyzesi Mona.

Arkasından sahne başladı. Kadın oyuncu dizlerinin üstüne düştü. Bunu öyle hızlı yaptı ki dizlik takıyor olmalıydı; dizlik belki de benek benek sahte kan sürülmüş dar kot pantolonunun altındaydı. “Hayır,” dedi adamın kafasını neredeyse çılgınca bir telaşla kaldırarak. “Hayır, hayır, hayır.” Onu bıraktığında adamın kafası zemine düştü ve kadın sıçrayarak ayağa kalktı. “Yardım edin!” diye çığlık attı ve önceden duyduğum çığlıkların ona ait olduğunu anladım. “Yardım edin!”

Yeniden zemine çöktü ve adamın gömleğini yırtarak açtı. Kamera yakınlığı için orada ne olduğunu tam olarak göremedim fakat bir çeşit sahte yara olmalıydı. Kadın ellerini

adamin göğsüne bastırđı ve başı alçalırken daha kısık sesle ama yine de duyabileceğim bir şekilde konuştu: “Sana bunu yapan psikopatı öldüreceğim.”

“Kestik!”

Atmosfer bir anda değışti. Sadece bir saniye önce hayli inandırıcı bir şekilde perişan görünen kadın gülümsedi. “Bu nasıldı?”

“Daha iyi,” dedi Jake’in teyzesi. “Yine de biraz daha uğraşırsan daha iyisini yapabileceğine inanıyorum.”

Adam elinden destek alarak yerden kalktı ve gömleğini yeniden bir araya getirmeye başladı.

“Gelin,” dedi Jake. “Sanırım oradan daha iyi görebiliriz.”

Rehberlik ederek ağaçların arasına yerleştirilmiş birkaç tahta kutunun etrafından bizi dolaştırdı. Kutulardan birini kapıtığında Katie ile ben de onun yaptığını yaptık; ben kutumu Jake’in yanına koydum, Katie de benimkinin yanına koydu.

Açık alanın diğeri tarafındaki teyzesi bize el salladı. Jake de karşılık olarak ona el salladı. “Burada oturmamızın uygun olduğuna emin misin?” diye sordum onun daha yakınına eğilerek.

Jake başıyla onayladı. “Burası kameranın görüş hattının dışında. Endişelenme. Görünür olsaydık, önce üzerine sahte kan serperdim.”

Bir kakhaha attım, ardından Katie’ye döndüm. Büyülenmiş görünmesi beni şaşırttı. Üstelik bu kez, bunun rolünün bir parçası olduğunu düşünmüyordum. “Oyunculuklar fena değil, ne dersin?” dedim bir fısıltıyla, kafamla seti işaret ederek.

Katie döndü. “Daha çok korku öğeleri ilgimi çekti,” dedi gözleri neredeyse ışıldarken. Bu kız rolünden çıkacak biri değildi. “Ama oyuncuların da oldukça iyi olduğunu söylemeliyim.”

Bunu biliyordum.

“Sette sessizlik!” diye bağırdı adam yeniden.
Ve sonrasında, “Kayıt!” dedi.

Sahneyi beş defa daha çektiler, her defasında farklı bir etki hâkimdi. Bazen kadın kızgın olmaktan çok çaresizdi; diğer seferlerde öyle öfkeliydi ki hiddeti onu ele geçiriyordu. Bu kadar çılgılık atmaktan sesi nasıl çatallanmıyor diye merak ettim çünkü her defasında çılgınlıklarını inandırıcı bir şekilde atıyordu.

Kayıtta olmadıklarında kasvetli hava tamamen dağılıyordu. Kadın oyuncu kısa süre önceki dehşet çılgınlıklarına rağmen sıradan bir insana dönüşüyordu; yerde yatan adam gömleğini yeniden bir araya getiriyordu ve makyaj sanatçısı bir parça daha sahte kan ekliyordu. Her şey çok huzurlu, çok sakindi; insanlar çalışıyor, zaman geçirmek için telefonlarıyla oyalanıyor, yalnızca yapacak bir şeyleri olduğunda harekete geçiyorlardı. Bu, Tennyson ile benim, sıradaki zipline grubunun gelmesini beklerken kayıt ofisinde aylak aylak takılmamızdan çok farklı değildi. Sonuç olarak sadece işlerini yapıyorlardı.

Fakat Mona, “Kayıt,” diye seslendiğinde ortam değişiyordu. Oyuncular repliklerini söylerken kan aniden gerçeklik duygusu veriyordu. Acı, kızgınlık ve korku havada neredeyse görünür hâle geliyordu. Katie yanılmamıştı. Carrie olarak benim ilgimi çeken daima oyunculuktan çok korku öğeleri olmuştu, en azından *Dracula* seçmelerinin sonrasında. Geçmişte fark etmemiş olsam bile bu her zaman böyleydi. Ani korkutmalar ve hızlı atlamalar, kötü bir şeyin olmasını bekleme, her hikâyedeki dönüm noktaları, hatta abartılı sahneler ve ara sıra kötü replikler. Oyunculuk benim için hep ikinci planda kalırdı ancak şimdi işin içyüzünü görünce bunun neden çok önemli olduğunu, neden Meryl Streep gibi birinin Katie’ye ilham verdiğini anlıyordum. Çünkü işin özüne

bakıldığında, biri sizi gerçek olduğuna inandırmazsa tüm o sahte kan bir hiçti.

Önceden hiç olmadığı kadar kesin olarak bildiğim başka bir şey daha vardı:

Bunu istiyordum, gerçekten istiyordum. Başarısızlıktan, denemekten vazgeçecek kadar çok korkmaya son vermek zorundaydım. Bunu başarmak için çaba göstermek zorundaydım. Bunu yaptığımda sahip olabileceklerim karşımdaydı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Jake. Onun Katie’yle konuştuğunu biliyordum fakat bu kez bunu bilmek cevap vermemi engellemedi.

“Bu hayatım boyunca gördüğüm en muhteşem şey.”

Carrie Olivia 'ya Karşı: Üçüncü Kısım

İki sahneyi daha tamamlayarak gün batımında çekimi sonlandırdılar.

Set çalışanları ekipmanı toplarken ve oyuncular ıslak mendiller kullanarak sahte kanı temizlerken Mona yanımıza geldi.

“Selam, Olivia,” dedi. Bana hızlı bir kucaklamayla sarıldıktan sonra Katie'ye döndü. “Ve sen *Kötü Kararlar Elkitabı*'nın meşhur yazarı olmalısın.”

“Ta kendisi,” dedi Katie elini uzatırken. “Ben Katie.”

“Mona.” Katie'yi çekip sarıldığında kalbimin atışları kıskançlıkla hızlandı. Mona geri çekildiğinde ellerini kavuşturdu. “Siz çocuklar eğlendiniz mi? Gününüzü buna ayırmış olmalısınız. En heyecanlı sahnelerden bazılarını görme fırsatı buldunuz.”

“Buna bayıldık,” dedi Jake bana bir bakış atarak. “Hepimiz bayıldık.”

“Harika,” dedi Mona. “Kendime çeki düzen vereyim, sonra hep birlikte akşam yemeğine gideriz. Umarım açsınızdır çünkü tüm gün çekim yapmak beni kurt gibi acıktırdı.”

Mona bizimle restoranda buluşmayı uygun buldu. Üçümüz arabayla otoyolun ilerisindeki, hem Mona'nın hem de ebeveynlerimin favorisi olan İtalyan restoranına gittik.

Bizi köşede bir masaya aldılar. Katie solumda, Jake sağımdaydı ve Mona'yı beklemeye koyulduk. Masanın altında Jake'in ayakları yavaşça, dikkatlice benimkilere uzandı ve

sonunda onlara yaslandı. Artık bunun normal olması bana yine heyecan ve huşu hissettirdi.

Üstelik Carrie parçam farklı bir heyecan, senaryom hakkında gerçek bir korku filmi yönetmeniyle konuşacak olmanın heyecanını hissediyordu.

Ortadaki sepetten bir parça ekmek aldım ve hafifçe titreyen ellerle onu didikledim.

“İyi misin?” diye sordu Jake dizimin üst kısmını sıkarken.

Başımla onaylarken yemediğim ekmeği tabağıma koydum ve masanın altında Jake’in elini buldum. “Sadece Katie adına heyecanlıyım,” dedim.

Ne var ki Jake’in eli benimkini sıkarken zihnim kötü ihtimaller üretiyordu. Ya Mona ondan nefret ettiğini söyler ve ben onu başka birine göstermeyi bile düşünmeden tüm yanlışlıklarını sıralamak isterse? Ya Katie her şeyi mahvederse ve ikimiz de rezil olursak?

Sağımda oturan Katie’ye baktım fakat ekmeğini zeytinyağına bandırıyordu, görünüşe göre hiç tedirgin değildi.

O sırada Mona içeri girdi. Siyah kot pantolonu ve tişörtüyle çok sıradan görünüyordu, asla bir yönetmen olduğunu düşünmezsiniz.

Jake ayağa kalkmaya davrandı ama Mona onu elinin bir hareketiyle vazgeçirdi. “Lütfen, otur, otur,” dedi kendine bir iskemle bulup mönüyü incelemeye başlarken.

“Bir kadeh *pinot noir* alabilir miyim?” diye sordu, garson yanımıza geldiği saniye. “Elinizde en sek ne varsa.”

Jake’e döndü. “Çocuklar, iyi vakit geçirdiniz mi?”

Eli benimkini bırakmadan Jake başıyla onayladı. “Çekime sızmamıza izin verdiğin için teşekkürler.”

Mona gülümsedi. “Ne zaman isterseniz. Heyecan verici birkaç sahneye denk gelmenize memnun oldum. Ana karakterin hemen hemen her sahnede ofisinde oturduğu gün gelmiş olsaydınız sizin adınıza üzülürdüm.”

Katie boğazını temizledi. “İzlediğimiz sahneler filmin hangi bölümündendi?”

“Başlangıcına oldukça yakın,” dedi Mona.

“Tetikleyici olay mı?” diye sordu Katie dün senaryomu açıklamak için kullandığım terimlerden birinden faydalanarak.

“Bağlantılı,” dedi Mona. “Aslında daha çok filmin çatışma bölümünün eşiğiydi. Ama düşünce tarzını beğendim.”

Mona’nın şarabıyla geri gelen garson, spesiyalitelere ilgili bilgi verdi ve birkaç dakikalığına biz mönüyü incelerken ve siparişlerimizi verirken çekimle ilgili konuşmalar azaldı. Mona ortaya kızarmış kalamar söyledi.

“Evet,” dedi Mona mönüler ortadan kaldırılır kaldırılmaz Katie’ye dönerek. “Jake bana *Kötü Kararlar Elkitabı*’ndan söz etti ama ben onu kaynağından dinlemek isterim.”

İşte başlıyoruz, diye düşündüm. *Oyunculuğunu gösterme vakti, Katie.*

Jake’e göz ucuyla baktım ve benimle göz göze geldi, teyzesine geri dönmeden önce gülümsedi. Mutluydu; benimle birlikte olmaktan mutluydu, arkadaşşıma yardım etmekten mutluydu.

Bana yaklaşıp alçak sesle sordu. “Bir parça korku filmleri inekliği yapmamın sakıncası var mı?”

Güldüm. “Yok tabii.”

Katie derin bir nefes aldı ve bir yudum su içti. “Bu fikir korku filmlerinde insanların çok fazla kötü karar almasına dayanarak ortaya çıktı. Eminim senin kadar deneyimli biri bunun farkındadır.”

Mona başıyla onayladı. “Ah, inan bana, farkındayım. Hikâyenin ilerlemesi için belli bir noktaya kadar karakterlerin bazı hatalar yapması gerekir ama bazıları tek kelimeyle gülünç oluyor.”

“Kesinlikle,” dedi Katie. “Bildiğin gibi, birlikte kalmak daha güvenli olacakken ayrılmak. Katille yüzleşmek için

dışarı çıkarken tek silahı arkada bırakmak. Bile bile tehlikeli bir yere gitmek. Bu tür şeyler. Ben de bu kararları eleştirebilseydik, onları bilinçli bir şekilde kullanarak bir avantaj elde edebilseydik neler olacağını hayal ettim.”

“Bir nevi *Dehşet Kapanı*’nın farklı türleri ve klişeleri kullandığı gibi,” dedi Jake.

Mona başını salladı. “Ben de tam olarak bunu düşünüyordum.”

“Doğru,” dedi Katie. “Ancak karakterlerin neler olup bittiğinin gerçekten farkında olmasını istedim. Böylece kötü adamı, tüm bu kurguyu sıradaki filmi için kullanmak isteyen bir yönetmen yaparak özgönderimsel olarak sunarsam, bunun o klişeleri araştırmanın gerçekten eğlenceli bir yolu olacağını düşündüm. Karakterlerim bir adım önde kalmak için yönetmenin filmleriyle ve genel olarak korku filmleriyle ilgili bildiklerini kullanmak zorunda. Kuşkusuz bazı kötü kararlar alıyorlar ama hepsi kasten yapılıyor. Bir gün kendinizi bir korku filminde bulsaydınız ne yapardınız? Korku filmi ortamlarından birinde değil ama filmin bizzat kendisinde? Bu ne kadar çılgınca olurdu?”

Jake öne eğildi. “Bana sorarsan, bu gerçekten parlak bir fikir. Yeni, orijinal ve bilmiyorum, müthiş. Bu yüzden sana bundan bahsetmek istedim.”

Karşımda oturan Mona bir yudum şarap içtikten sonra kadehini masaya indirip Katie’ye döndü. “Jake’le aynı fikirdeyim. Bu gözlemlerin on sekiz yaşındaki bir genç için çok zekice.”

Katie gülümsedi. “Aslında on yedi yaşındayım.”

Mona kahkaha attı. “Daha da etkileyici!”

Jake gülümserken suyum nefes almadan içtim. “Biliyorum, çok zekice, değil mi?”

Her şey çok iyi gidiyordu. Katie bunu güzelce kıvırıyordu. Yine de...

“İtiraf etmek zorundayım,” dedi Mona şarap bardağını masada çevirerek, “Jake bana bundan bahsettikten sonra yalnızca birkaç sahneyi okuma fırsatım oldu fakat şunu söyleyebilirim: Diyaloglar konusunda iyi bir kulağın var ve muhteşem bir tempo duyusuna sahipsin. Elbette senin yaşındaki herkes gibi ve belli bir dereceye kadar hepimiz gibi, daha öğrenmen gereken şeyler var ama içtenlikle buna devam etmeni öneririm. İlerlemenin en iyi yolu yazmaya devam etmektir.”

“Teşekkür ederim,” dedi Katie bir gülümsemeyle. “Okuduğun için çok teşekkür ederim.”

Mona itiraz etti. “Ah, elbette. Bana yaptıkları gibi ben de başkalarına yardım etmekten her zaman mutlu olurum. Üstelik gerçekten ana fikrinin özel olduğuna inanıyorum.”

“Sana söyledim,” dedi Jake. “Sana bunun harika bir fikir olduğunu söyledim.” Eli hâlâ elimi tutuyordu ama birdenbire uzak hissettirmeye başladı. Benden bahsettiğini biliyordum; hoşlandığım çocuk yazdıklarımдан hoşlanmıştı. Yine de sanki... sanki tekrar kahrolası *Dracula* sahnesindeki gibi hissediyordum. Bunun için onca çaba sarf etmişim ve Katie çok başarılı olurken ben unutulmaya yüz tutmuştum...

Katie gülümsedi. “Aynı zamanda gerçekten güçlü psikolojik öğeler barındıran bir klasik korku filmi senaryosu yaratmak istedim.”

“Hepimiz bunu istemez miyiz?” dedi Mona. “Anladığım kadarıyla, bıçaklı katilleri, vahşet olsun diye yapılan vahşeti ve benzeri konuları başarılı bir şekilde ifade etmeye alışkınsın, halbuki korkutmanın en iyi yolu bu değil. Artık gerçekten başarılı olan çoğu korku filmi çok güzel ve zekice. Farklı bir dünya. Bunun iyi tarafı, her zamankinden fazla sesin olması, geleneksel olarak dışarıda bırakılan insanlar tarafından anlatılan daha fazla hikâyenin olması. Olumsuz tarafıysa, ormanda geçen bir başka katil filmi için bütçe bulmanın çok zor olabilmesi.” Mona omuz silkti. “Ama seçtiğimiz iş bu, sanırım.”

Katie'nin gözleri parladı. “*Baba* filmi.”

“Evet, canım,” dedi Mona. “Seçtiğin türün dışında da sinema konusunda bilgili olduğunu görebiliyorum.”

Garson yemeğimizi getirdi: benim için parmesanlı tavuk, Jake için buharı tüten bir tabak spagetti, Mona için biftek ve Katie için tavuklu Sezar salata.

Katie salatasına girdi. “Korku sinemasıyla ilgilenmek istememin sebebi kısmen bu. Çünkü orada çok fazla saçmalık var, değil mi? Türün büyük bölümü *aptallıktan* ibaret.”

Rahatsızlıkla büzülerek kafamı iki yana salladım. *Kes şunu, Katie. Sadece kes.*

“Ben zekice korku filmleri yapmak istiyorum,” diye devam etti. “Yalnızca Coppola’nın yapabileceği kadar iyi korku filmleri.”

Jake elimi bırakarak biraz makarnayı çatalında çevirmeye koyuldu. “Korku filmlerine bu kadar sert yaklaştığını hiç duymamıştım.”

“Evet, ben de öyle,” dedim belki biraz kızgın bir ses tonuyla. Katie tümüyle yanılıyordu. İçinde bana ilham veren çok fazla unsur olduğu için korku filmlerini seviyordum, tam tersi değildi.

“Yani demek istediğim,” diye sürdürdü Katie, “mesela Meryl Streep kadar ciddi bir oyuncuyu cezbedecek türde korku filmleri yapmak istiyorum.”

Mona bifteğini keserken dinliyordu ve ben parmesanlı tavuğumu doğramakla meşgul olsam da onun Katie’ye katılmadığını anlayabiliyordum. “Sektörde muhakkak kötü işler var,” dedi sonunda. “Ama birçok iyi iş de var.”

“Tonlarca iyi iş var,” dedi Jake ağzına biraz makarna atarken.

“Kuşkusuz,” dedi Katie dün ona öğrenmesi için verdiğim birkaç yönetmenin ismini ezbere saymadan önce. “Fakat ilginç olan çok fazla değişmez yanının olması. Örneğin yaratık

temasını veya bir hayalet hikâyesini düşünün. Bence bunlara bir katman daha eklemek önemli. Daha önceden milyon kez yapılmış bir şeyi yapmamak için.”

Bıçağım tabağıma düştü. Bu çok fazlaydı. “Ah, diğer türlerin aynı şeyi milyon kez tekrar yapması gibi mi?” dedim. Pekâlâ, dürüst olmam gerekirse ağzımdan daha çok bir tersleme gibi çıkmıştı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Katie.

Parmaklarımla saydım. “Romantik komediler, aile dramları, aman Tanrım... boks filmleri. İnsanlar korku sineması basmakalıpmış gibi davranıyor, oysa aslında hiç de öyle değil. Film sektörünün en yaratıcı çalışmalarından bazıları korku sinemasına ait.”

Jake güldü ama gerilmişe benziyordu. “İçinde bir yerde bir korku filmi hayranı olduğumu söylemiştim,” dedi çatalına biraz daha makarna sararken. “Fakat samimiyetle, bu kadar çabuk dediğime gelmeni beklemiyordum!”

“Üzgünüm,” dedim ellerim iki yanıma düşerken. “Ama söylediği her şey yanlış.”

Mona başını onaylarca salladı. “Olivia’ya azıcık katılmak zorundayım. Bu türün daha fazla deneysel çalışma için kapıyı açık bıraktığı kanısındayım. Geleneksel sinema, özellikle son yıllarda aşırı boyutta basmakalıp bir hâl aldı. Süper kahraman filmlerine değinmiyorum bile!”

Jake’in kaşları hızla yükseldi. “Süper kahraman filmleri konusuna hiç girmeyelim.”

Kendime engel olamadım. “Bu sebeple, *Kötü Kararlar Elkitabı*’nın korku sinemasıyla alay etmekten çok bir nevi yapılanları onurlandırdığını düşünüyorum.”

“Yine de alay ettiği bir gerçek,” dedi Katie kararlılıkla. *Bu bende. Sadece geri çekil,* dercesine bana dikkatle baktı.

Bir kereliğine umursamadım. Tüm dikkatleri üzerine çekmesine izin veremezdim; iş bu noktaya gelmişken, Katie derinden

önem verdiğim her şeyle ilgili bu kadar yanılıyorken yapamazdım. “Öyle değil,” diye karşı çıktım tişörtümün alt kısmını çekştirerek. “*Amaç* asla her yönden korku sinemasından nefret etmek ve züppelik taslamak değildi.”

Katie benimle dalga geçti. “Bu *benim* senaryom, hatırlıyor musun? Belki amacını senden biraz daha iyi biliyorumdur? Kendi senaryonu yazmak istiyorsan, buyur. Ancak bu bir fotoğraf gibidir, ne demek istediğimi anlıyor musun? Kişinin bir yansımasıdır. Başka birininkini alıp pat diye kendi fikrini ona yükleyemezsin.”

Jake ve Mona birbirlerine şaşkın bakışlar attı. Hemen sonra Jake çatalını indirdi ve boğazını temizledi. İskemlesini benimkinin bir parça daha yakınına getirdi ve masanın altında elimi tutup parmaklarını benimkilere doladı. “Bana sorarsanız, iki fikir de birbirine çok yakın görünüyor,” derken huzuru korumak istediği oldukça açıldı.

“Bazen bir türü geliştirmenin *tek* yolu onunla alay etmektir,” dedi Katie dudaklarını büzerek.

“Bunun türü *geliştirmekle* ilgisi yok,” dedim. “Korku türünün geliştirilmeye ihtiyacı yok.”

“Biraz alt metin eklemenin hiçbir zararı olmaz,” diye çıkıştı Katie.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bazen bir canavar sadece bir canavardır. Aynen Jake’in söylediği gibi.”

Jake iskemlesinde sırtını biraz dikleştirdi ve bunu gülererek geçiştirmeyi denedi. “Hey, beni bu tartışmanın dışında bırakın. Tartışmanız biraz daha ısınırsa, Mona’nın bifeği yanacak!”

Jake yüzünde zoraki bir gülümsemeyle bana döndü ama bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Şu anda dandik esprilerine odaklanmak için bile vaktim yoktu.

Katie çatalını tabağına hafifçe vuruyordu. “Eh, *benim* amaçladığım bu tür bir senaryo yazmak değildi.”

Başımı iki yana salladım, kalbim bir davul gibi gümbürdüyordu ve göğsüm öfkeyle sıkışıyordu. Artık dayanamıyordum. Bunu dinleyemedim. “Çünkü onu *sen* yazmadın!”

Ağır bir sessizlik oldu.

Kendimi ele vermiştim. Her şeyi ortaya dökmüştüm.

Aklı karışmış olan Mona’nın dikkatli bakışları benimle Katie arasında gidip geliyordu.

Katie bana öfkeyle bakarak yüzümdeki rahatsızlık, incinme, utanç ifadesini inceledi. Ardından *şov devam etmeli* âdetiyle parçaları toplamayı denedi. “Çok üzgünüm,” dedi tasasız, şen şakrak bir kahkahayla. “Olivia da harika bir yazardır. Birkaç sahneyi benimle birlikte yazdı. Gördüğünüz gibi, bazen yazma sürecimizi tartışırken biraz hırçınlaşıbiliyoruz!”

Mona kahkahayı bastı ve garsona bir kadeh daha şarap getirmesini işaret etti. “Ah, yaratıcı süreçte ben de arkadaşlarla bol bol benzer tartışmalar yaşıyorum. Tüm söyleyebileceğim iki genç, zeki ve tutkulu korku filmi hayranını görmenin çok enerji verici olduğu. İkinizin de çok başarılı olacağını görebiliyorum.”

Bir rahatlama dalgası hissettim ve minnettar bir ifadeyle Katie’ye baktım fakat o sırada, ansızın elimdeki boşluğu fark ettim. Jake parmaklarımızı çözmüş, elimi bırakmıştı. İskemlesini de eski yerine kaydırmıştı.

Özür dilemek, üzgün olduğumu söylemek, açıklamak isteyerek ona döndüm ama yüzünü gördüğümde bunun için çok geç olduğunu anladım.

Hayretle gözlerini kısarak bana bakarken yüzünde beni hiç tanıımıyormuş gibi bir ifade vardı.

Bu yaz hiçbir şeyden olmadığım kadar emindim:

Sırrımı çözmüştü.

Ve bunun için benden nefret ediyordu.

ONYX

Ne söylememi istiyorsun? İnsanlar hata yapar. Yanlış yolu seçerler, aptalca kararlar alırlar, birbirlerini incitirler.

JIMMY

Bu şekilde değil, hayır.

-O. Knight'ın *Kötü Kararlar Elkitabı*'ndan

Sessiz Bir Yer

Jake sessizdi.

Midemin çok fena bulandığını hissettiğim için elimi bile süremediğim yemeklerimizi bitirirken Jake sessizdi.

Mona yetismekte olan iki genç korku filmi yazarına yemek ısmarlama fırsatının nadir olduğunu söyleyerek ödemekte ısrar ederken Jake sessizdi.

Mona şehre bir dahaki gelişinde bizi ziyaret etmeye söz vererek bize veda ederken Jake sessizdi.

Katie ve beni arabayla eve bırakırken sessizdi.

“Teyzene tekrar teşekkür ettiğimi söyle,” dedi Katie arka koltuktan. “Ve büyük ihtimalle yarın buradan ayrılıyorum, bu yüzden, ee, hoşça kal. Seni tanımak, şey, daha iyi tanımak, güzeldi.”

Jake ona dönmedi, elleri dizlerinde hareketsiz oturmayı sürdürdü.

Office dizisindeki Jim’i hoş bulması sayesinde Katie’yi izlemek için sinemaya neredeyse sürüklediğim şu filmde olsaydık, canavarların sizi ele geçirmemesi için son derece sessiz olmanız gereken filmde, Jake üstün bir performans sergilerdi.

Kapının kapanma sesini dinledim, Katie’nin evin yolunu tutmasını izledim. Camlar kapalı olduğundan dışarıdaki cırcır böceklerini veya derenin melodik şakımasını bile duyamıyordum.

“Konuşmamız gerek,” dedim Jake’in eline uzanarak ama şimdi canavar benmişim gibi irkildi. Ne diyebilirdim ki? Belki

öyleydim. Belki Katie başından beri haklıydı ve *her şey* mecaziydi. Belki dünyadaki hiçbir korku filmindeki hiçbir şey, değer verdiğiniz birine, benim Jake'e yaptığım gibi, ihanet etmenizle kıyaslanamazdı.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi duygusuzca.

"Biliyorum ve bunu anlıyorum. Sadece bilmeni istiyorum ki..." Sesim zayıfladı. "Bilmeni istiyorum ki ben hiçbir şey planlamadım..."

Jake lafımı böldü. "Demek sen Carrie'sin... her zaman Carrie'ydin."

Yutkundum, göğsüm gergindi.

"Yalnızca Carrie senaryoyu öyle savunurdu," dedi. "Yanılıyorsam söyle."

Şimdi sessiz kalan bendim.

"Bunu görmem gerekirdi, değil mi?" dedi Jake. "Bu bir test miydi? Çözmemin ne kadar zaman alacağını görmeyi mi amaçlıyordu? Siz ikiniz arkamdan gülüyor muydunuz?"

Başımı iki yana sallarken gözlerimin yaşlarla parladığını hissedebiliyordum. "Ne demek istiyorsun? Hayır."

"Bunca zaman mı?" diye devam etti Jake. "Katie çıkageldiğinde, sonra hamburger ve dondurma yemeye gittiğimizde, seni Bryson'ın partisine çağırdığımda... bunca zaman sadece büyük bir şaka mıydı? Benim soğuk esprilerimden çok daha iyi olduğu kesin. Sen gerçekten elinden geleni yaptın."

"Hayır. Bu hiçbir zaman bir şaka olmadı. Öyle değildi."

Direksiyonu sıkılmaktan Jake'in eklemleri beyazlaşmıştı. "Bir yanlışlık olduğunu hep biliyordum. Filmlerden konuşurken bile Carrie'ye benzemiyordu. Hiç ama hiç benzemiyordu..." Sesi alçaldı. "Asla sana benzemiyordu."

Bileğimdeki lastik saç tokasını çekip aniden serbest bıraktım. Carrie ve Elm olarak uzun saatlerce konuşmuş, çok fazla mesajlaşmıştık. Birkaç hafıza kartının ve YouTube videosunun yardımıyla Katie'nin onu kandırabileceğini nasıl

düşünebilmişim? O iyi bir oyuncuydu, hatta belki müthiş bir oyuncu olma yolundaydı, ama o kadar da iyi değildi.

Bu bir rol değil, gerçek hayattı.

“Biliyor musun, *Kötü Kararlar Elkitabı*’ndaki dükkânın, Hunter Dağı’ndaki yerimize çok benzediğini görünce bunun garip olduğunu, herhalde bir tesadüf olduğunu düşündüm. Yalnızca Carrie’nin bir yaz kampında falan bulunduğunu farz ettim. IMDB’de *Caring For You* filmini arayıp hiçbir şey bulamadığımda adını yanlış hatırladığımı düşündüm. Aslında *Carrie* diyecektin, değil mi? Ağzından kaçtı.”

Başımla onayladım. “Evet. Ağzımdan kaçtı, o yüzden bir şey uydurdum.”

Jake iç çekti. “Tüm taşlar yerine oturuyor ama neden? Neden bunun yaptın? Neden bu kadar ileri götürdün?”

“İsteyerek olmadı,” dedim sesim titrerken.

“Ama yaptın,” dedi Jake. “Bana azıcık olsun değer ver-diysen, neden Katie’nin sen olduğuna beni inandırmaya çalıştın?”

Boğazım sıkıştı, çünkü şimdi bile aptalca geliyordu. Çok utanç vericiydi.

“Ben sadece...”

“Sen sadece yalan söyledin,” dedi Jake. “Tekrar tekrar.”

Birçok yalan gibi, bu da küçük bir yalanla başlamıştı. Bir eylemin, ufak bir kararın her şeyi tetiklediği, iskambil kâğıtlarından yapılmış evi baştan aşağı çökertme tehlikesini doğurduğu bir filmdeki gibi.

Sinirlerim altüst olduğundan parmaklarım titriyordu. “Fotoğraflarımızı birbirimize göndermemizi istediğinde korktum.”

Jake başını iki yana salladı. “Neden?”

Tırnağımın etrafındaki bir parça eti çekiştirdim. “Çünkü muhteşem bir bağımız vardı ama söylediğimiz şeylere,

filmlere ve korku türüne, zahmetsiz şeylere dayalıydı. Düşündüm ki fotoğrafımı görürsen...”

“Eğer şey değilsen, sarışın, seninle konuşmayacağımı mı düşündün? Benim ne tür bir insan olduğumu sanıyorsun, Olivia?”

“Kaygılandım, tamam mı? Senin fotoğrafın... güzeldi. Korku filmi seven bir inektin, buna rağmen görünüşün...” Ona bir göz attım. “Görünüşün *senin* gibiydi. O sırada, o gün yüzümde büyük bir sivilce vardı ve genel olarak berbat görünüyordum. Derken Katie durup dururken bana o *selfie*’yi gönderdi. Kusursuz görünüyordu. Bu yüzden ben de onu sana gönderdim.”

“Bu kadar yani,” dedi.

Belki bunu anlamıyordu, belki yapısı gereği benden daha cesurdu veya benim hiç olamayacağım kadar iyiydi ancak hayat bir dizi *bu kadar yani*’den ibaretti. Aptalca şeyler yaptınız... en azından ben yapardım. Katie’nin fotoğrafını göndermek. NYU’ya gerçek bir şans vermemek. Yanlış bir karar almak, bir korkak olmak son derece kolaydı.

Belki bu yüzden korku filmlerini böyle seviyordum çünkü mücadele etmekten başka seçeneği olmayan insanları görmek güzeldi. Sözelimi bir hayaletli evde mahsur kalsaydım benim de mücadele edeceğimi hayal etmek rahatlatıcıydı. Fakat gerçek hayatın tüm gölge canavarlardan daha korkutucu olduğunu biliyordum.

İnsanlara yakın olmak, onlara karşı dürüst olmak, başarısızlıktan korkmamak... bunlar en korkutucu şeylerdi.

Gözlerimi kırıpıştırarak oradaki ıslaklığı uzaklaştırdım. “Bir önemi olmayacağını düşündüm çünkü seninle asla tanışmayacağıma inanıyordum. Ve sonra buraya geldim ve delice bir tesadüfle sen de buradaydın ve ne yapacağımı bilemedim.”

“Bana o zaman söyleyebilirdin,” dedi Jake başını iki yana sallarken. “Muhtemelen buna gülerdim. Bu aramızdaki bir başka espri olabilirdi.”

“Sana söylemem gerekirdi,” dedim.

Bana döndü ve ilk kez benimle göz göze geldi. “Cevap olarak sana ne derdim, biliyor musun?”

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. “Ne?”

Jake bakışlarını indirdi. “Sana böyle saçmalıklara başvurmana gerek olmayacak kadar güzel olduğunu söyledim.”

Sözleri beni sarstı, midemde beklenmedik bir ağırlık hissettim. Bu delilikti ama son birkaç haftadan, birlikte geçirdiğimiz zamandan, şelaleye yürüyüşümüzden, Bryson’ın partisindeki öpüşmemizden sonra bile her nasılsa hâlâ yeterince iyi olmadığını düşünüyordum. Hâlâ Katie’nin kusursuz görünüşünü kıskanmak için sebepler buluyor, hâlâ kötü bir şey olmasını bekliyordum.

Bu şekilde hissetmenin aptalca olduğunu biliyordum. Moda dergilerinin ve reklamların bize verdiği mesajları biliyordum. Chrissy gibi insanların fotoğrafları gerçek olmayan bir hâle, peşinden koşmamanız gereken imkânsız bir kusursuzluğa dönüştürdüğünü biliyordum. Başka birinin sizi sevebilmesi için önce kendinizi sevmek zorunda olduğunuzu biliyordum.

Fakat göğüsleriniz beklediğinizden hızlı büyüdüğünde, dirsekleriniz biçimsiz hissettirdiğinde, önceki gün tıraş ettiğiniz hâlde bacaklarınız pütür pütür olduğunda bazen buna inanmak zor gelirdi.

Başımı iki yana salladım. “Çok üzgünüm.”

“Eğlence olsun diye benimle aptalca bir oyun oynayacağın yerde, son birkaç haftayı birbirimizle sahiden yakınlaşarak geçirebilirdik,” dedi Jake. Artık daha hızlı konuşuyordu. “Yönetmeni oynayabilmek için mi Katie’den buraya gelmesini istedin? Yeteneklerini mi sınırıyordun?”

“Hayır,” dedim. “Yemin ederim, geleceğini bilmiyordum bile.”

“Tüm NYU olayını sırf yalan söylemeye takıntılı olduğun için falan mı uydurdun? Çünkü başından beri burada benimleydin, herhangi bir programa devam etmiyordun?”

“Yazar tıkanması sorunumla ilgili dürüst davrandığım tek kişi sendin,” dedim umutsuzca. “Hatta senaryomu paylaştığım tek kişi sensin. Sana karşı elimden geldiği kadar dürüst oldum. Güvendiğim tek kişi sensin.”

“Bunu göstermek için garip bir yol buldun.” Bunu neredeyse bir küçümsemeyle söylemişti.

“Sadece dinle,” dedim.

Jake başını sallayarak reddetti. “Yalanlarını dinlemekle işim bitti. Arabadan in.”

Gözlerim doldu. “Lütfen?”

“Hayır, Olivia. Beni yalnız bırak.”

Drama Kraliçeleri

“Her şey yolunda mı?” diye sordu annem, ben eve girer girmez. Hâlâ Jake’in geri geri uzaklaşan arabasının sesini duyabiliyordum.

“İyiym,” dedim güçbela ona bakarak. Koridorda elimden geldiğince hızlı yürüyerek odama girdim. O zaman göz yaşlarım dökülmeye başladı. Yaşanan her şey için, her yalan ve ihanet için ama en çok da Jake’in söylediği şey için.

Böyle saçmalıklara başvurmana gerek olmayacak kadar güzelsin.

Katie yatağında bir monologlar kitabı okuyordu. Kafasını kaldırıp baksa da bir şey söylemedi, ne olup bittiğini veya iyi olup olmadığını sormadı.

“Jake her şeyi çözmüş,” dedim. “Çok kızgın.”

Katie kitabına döndü. “Ne olacağını sanıyordun ki?”

Sözleri beni bir bıçak gibi kesti. “Özür dilerim, gerçekten hoşlandığım çocuğun artık benden nefret etmesini önemseyeceğini düşündüm.”

Katie gözlerini devirdi. “Ne kadar dramatiksin.”

Başımı iki yana salladım. Böyle davrandığına inanamıyordum. “Ah, *ben* mi çok dramatiğim?”

Katie kitabı bir kenara fırlattı. “Evet, gerçekten öylesin. Oyuncularla ilgili ne istersen söyle ama belli ki yetişmekte olan senaryo yazarları daha da zor bir grupmuş.”

Daha fazla gözyaşı yanaklarımdan döküldü ancak Katie durmadı. “Neden Jake’in teyzesinin önünde benimle o büyük kavgayı başlatmak zorundaydın? Her şey iyi gidiyordu. Her

şeye inanmışlardı fakat fikirlerinle burnunu sokmak zorundaydın. Benden yapmamı istediğin şeyi imkânsızlaştırmak zorundaydın. Gerçek şu ki o kadının senin bir kaçık olduğunu düşünmemesinin tek sebebi, birlikte yazdığımız bahanesiyle durumu hemen kurtarmış olmam.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Evet, belki sen olayı abartmamış olsaydın araya girmek *zorunda* kalmazdım. Korku sinemasına katmanlar eklemekle ilgili sözde entelektüel zırvadan bıktırıcaya kadar konuşup durdun. Her zaman rolünü abartmak zorundasın. Vaziyet ne olursa olsun, her zaman tüm ilgiyi üzerine çekmek zorundasın.”

Katie dudak büktü. “Ah, evet, ilgiyi senden çalmayı çok *seviyorum*. Gelip onu berbat yazından kurtarmam için resmen bana yalvarmış olan en iyi arkadaşımı ziyaret ettiğimde yedek bir kimliği üstlenmeye zorlanmayı da ben *istedim*.”

Ellerim iki yanımda birer yumruk şeklini aldı. “Sen neden bahsediyorsun? Sen buna bayıldın. Başta Jake’e gerçeği anlatmayı isteyen bendim ve sen bana Dexter’la yaşadıklarını anlatmaya başladın. Sadece bir rol daha istedin ama bunu normal bir insan gibi oynayamadın. Bu bir Katie Şovu’na dönüşmek zorundaydı. Bayan Sinclair’in sana abartılı oynadığını söylemesi boşuna değilmiş.”

Katie’nin ağzı açık kaldı ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar zalim ve berbat olduklarını fark ettim.

“Özür dilerim,” dedim. “Benim kastettiğim...”

Katie lafımı kesti. “Devam et. Oyunculuğumu eleştir, tamam. Bana değersiz olduğumu söyle. Zaten diğer herkes bunu yapıyor. Katien yalnız değilsin. Ama hakkımda ne düşünürsen düşün, en azından benim bir kenarda oturup bir şeylerin sihirli bir biçimde gerçekleşmesini beklemek yerine istediğim şeyin peşinden gitmeyi denemek için cesaretim var. En azından yok yere *en iyi arkadaşımın fotoğrafını* çalmıyorum.”

“Bu doğru değil,” dedim.

“Evet, doğru. Sen tam olarak...”

“Hayır, demek istediğim seninle ilgili kısmı doğru değil. Sen müthiş bir oyuncusun. Herkes bunu biliyor. *Dracula* seçmesinin ilk saniyesinden beri ben bunu biliyorum. Sadece bir pislik gibi davranıyordum. Özür dilerim.”

“Bunu herkes *bilmiyor*, Olivia. Eğer kendi dramın ve entrikaların dikkatini bu kadar dağıtıp seni alıkoymuş olmasaydı, belki neden bir anda burada bittiğimi ve programımı bıraktığımı sormak aklına gelirdi.”

“Ama sana sordum,” dedim güçsüz bir sesle.

“Laf olsun diye. Jake programımı neden bıraktığım konusunda daha ilgili görünüyordu ve onu tanımıyorum bile. Jake orada olanların beni üzdüğünü görebiliyordu,” dedi.

“Bu konuda konuşmak istemiyor gibiydin.”

“Peki bu daha önce bizi birbirimize destek olmaktan alıkoymuş mu?” diye çıkıştı Katie. “Bir şeyin beni üzdüğünü anlayamıyor muydun? Seninle son konuştuğumda sana seçmelerin sonuçlarının duyurulmak üzere olduğundan bahsettiğimi ve ertesi hafta evinde boy gösterdiğimi düşününce, bir şeyleri bir araya getirmeyi deneyemez miydin? Bunun biraz olsun durup düşünmene sebep olması gerekmez miydi?”

Berbat gerçek, onun haklı olmasıydı. Katie ve ben *daima* birbirimize destek olur, yalnızca en iyi arkadaşların yapabileceği biçimde birbirimizin ihtiyaçlarını önemser ve önceden görürdük. Okulun son gününde diğer herkesin şahane yaz planlarının olmasının beni ne kadar utandırdığını Katie’ye söylemek zorunda kalmamam gibi. O kendiliğinden süratle müdahale edip beni kurtarmıştı.

Kendimi dramıma öyle çok kaptırmıştım ki gözlerimi açıp en iyi arkadaşıma gerçek anlamda bakmamıştım bile.

“Buna ek olarak,” diye devam etti Katie, “seni bizzat yarattığın bu karmaşadan kurtarmak zorunda olmamın yanında, sen kendine acıma kozunu oynarken her an seni teselli etmem gerekti.”

“Senin için söylemesi kolay. Sen...”

“Ben neyim, Olivia? Sarışın mı? Mavi gözlerim mi var? Ne?”

“Sen güzelsin,” dedim sonunda. “Herkes bunu biliyor.”

“Sen de güzelsin! Bukleli saçların, iri masum gözlerin ve benimkilerin iki katı büyüklüğünde göğüslerinle çok güzelsin. Benden ayrıldıktan sonra Dexter’ın arkadaşlarından birinin ona benim fazla ‘sıradan’ göründüğümü söylediğini biliyor musun? Özgüven sorunuyla başa çıkması gerekenin yalnızca sen olduğunu mu zannediyorsun? Hepimizin özgüven sorunu oluyor. Ancak geri kalanlar olarak hoşlandığımız kişiyi kandırmıyoruz; bunun üstesinden geliyoruz. Sen göz alıcısın, Olivia. Bunu görememen benim hatam değil.”

Başımı iki yana salladım. Bu kadar basit olamazdı. Sadece korkuya indirgenemezdi. Katie için daha kolay olmak *zorundaydı*, bu yalnızca çok uzun zamandır kendime anlattığım hikâyeden ibaret olamazdı...

Ama ya Katie haklıysa? Ya onunla benim aramdaki en büyük fark benim aksime onun denemeye, kendini ortaya koymaya istekli olmasıysa?

Elimin tersiyle gözlerimin altındaki yaşları sildim. “Ne oldu?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“Ne ne oldu?” diye tersledi Katie.

“Programın.”

Acı acı güldü. “Rol dağıtımı listesini duyurdular. Peki benim rolüm neydi? Hazır mısın? Üç Numaralı Kasabalı’ydı.”

Lanet olsun.

“Eğitime hatanın nerede olduğunu sordum ama o bana bu rolle mutlu olmam gerektiğini, sadece bu programa dahil olmanın birçok insanı sevinçten havaya uçuracağını söyledi. Bana Brooklyn Bay Ridge tiyatro topluluğunun dışında kocaman bir dünya olduğunu söyledi.”

“Ah,” dedim.

“Bunu hiç ama hiç iyi karşılamadığımı söyleyebilirim.

Bırakmak, o kadının ayaklarına kapanıp özür dilemekten daha kolay göründü. Dahası, minnettarlıkla ilgili ne söylediği umurumda değil, ben Üç Numaralı Kasabalı'yı oynamak istemiyordum. Ebeveynlerim hâlâ bu konuda deli gibi öfkeli, çarçur ettiğim okul parasını kazanıp benim ödememi istiyorlar. Herhalde annemin buraya gelmeme izin vermesinin tek sebebi bu sayede kavga etmeyi kesecek olmamızdı.”

İç geçirdim. “Çok üzgünüm.”

Katie'nin yüzü katılaştı. “Her neyse,” dedi.

“Hayır, gerçekten. Berbat hissediyorum.”

“Yapma, Olivia. Merhametini istemiyorum.”

Ona uzun uzun baktım. “Ben asla...”

“Sadece dur, Olivia. Lütfen. Bir daha bahanelerinden birini duymak zorunda kalmazsam çok mutlu olurum. Şimdi, lütfen ışıkları söndürür müsün?” dedi. “Uyumak istiyorum.”

En iyi arkadaşım tek kelime daha etmeden benden uzaklaşıp arkasını döndü.

Tepki

Ertesi gün işin nasıl geçtiğini tarif etmek için tek kelime yeterliydi: Korkunç.

Chrissy'nin ziyareti dışında sabırsızlıkla bekleyecek bir şeyim kalmamıştı ve o beklentim bile kötü etkilenmişti çünkü Jake'e gerçeği itiraf etmediğimi, onun yerine her şeyin hayal ettiğimden bile daha kötü bir şekilde mahvolduğunu Chrissy'ye açıklamak zorundaydım.

Normalde Jake salı günleri çalışmazdı ama Bryson hasta olduğunu söyleyip işe gelmediğinden ötürü Jake staj programını yeniden düzenlemişti. Başta bunun iyi bir şey olabileceğini, konuşmak için bir fırsat sağlayabileceğini düşündüm. Ancak kayıt ofisine girdiğinde bana bakmaktan kaçınmak için o kadar büyük zahmete girdi ki boynunu geniş açılarla çevirirken neredeyse *Şeytan* filmindeki kızı anımsatıyordu.

Öğle yemeğinde dışarıdaki saman balyama gittim ve Jake'in önümden geçtiğini gördüm. Benden iyice uzak durarak doğruca merkez binaya yöneldi.

Akşamüstü ofis iyice durgunlaştığında telefonuma bakarak ona ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalıştım. Ondan gelen bir mesaj yoktu, Reddit'ten de bir şey yazmamıştı. Foyam ortaya çıkmıştı ve özür dilemeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum: Olivia olarak mı, Carrie olarak mı, yoksa ikisi birden mi?

Telsiz öttü ve onun sesini duydum.

“Jake konuşuyor. Teleferikle birini aşağı yolluyorum. Çok korktu. Acaba parasının bir kısmını iade edebilir miyiz?”

Telsiz bir kez daha bipledi. “Marianne konuşuyor. Kabul edildi.”

Düğmeye bastım. “Olivia konuşuyor. Ben hallederim. Tamam.”

Jake’in o telsizi kullanarak Ropeland’deki ilk ve tek savaşımında bana rehberlik etmesinin üstünden fazla zaman geçmemiştir. Herkes duyacakken işten sonra şelalede takılmak için onlarla gelip gelmediğimi sormuştu. Her şey nasıl bu kadar çabuk böylesine mahvolmuştu?

Ah, doğru. Benim yüzümden. Benim saçmalığım.

Saat üçü geçtiğinde Steinway içeri daldı, iki dirseğini kayıt masasına yerleştirdi ve bana bir bakış attı. Örgüleri bir taç gibi başının etrafına tutturulmuştu. “Salı günleri, ha?”

Zayıf bir gülümseme sergiledim. “Evet,” dedim. “Salı günleri.”

Yerinden kımıldamadan gözlerini bana dikti. “Senin neyin var?”

Yanaklarım kızardı ve bir kez daha içimden ağlamak geldi.

“Jake de berbat durumda,” diye ekledi Steinway.

Bakışlarımı ekranıma, günün son grubunun rezervasyon listesine odakladım ama Steinway baskı yapmayı sürdürdü. “İkinizin arasında bir sorun mu var? Birkaç gün önce her şey güllük gülistanlıktı.”

“Ne diyebilirim?” diye teslim oldum. “Güllerin dikenleri vardır, değil mi?”

Steinway bir kaşını kaldırdı. “Ciddiyim. Her şey yolunda mı?”

Belki Steinway her zaman bana karşı çok nazik olduğu içindi veya belki şimdi sırrım, onu en çok ilgilendiren kişi tarafından öğrenildiği içindi ama daha fazla yalan söylemek veya geçiştirmek istemiyordum. Ona çevrimiçi sohbetlerden

başlayarak nasıl Katie'nin fotoğrafını gönderdiğime, Jake'in burada çalıştığını keşfettiğim şaşırtıcı tesadüfe ve Katie'nin buraya gelmesine kadar tüm hikâyeyi anlattım. Bitirdiğimde Steinway, yüzünde sarsılmış bir ifadeyle bakakalmıştı.

“Biliyorum,” dedim. “Bu berbat bir şey.”

“Lanet olsun, kızım,” dedi. “Ben de aşk meşk işlerinde karmaşık olduğumu sanırdım. Bu bir romantik komedi filminin kurgusuna benziyor.”

“Keşke,” dedim. “Onlar her zaman mutlu sonla biter.”

Steinway güldü. “Peki, çok mu kızdı?”

“Sen kızmaz mıydın?”

Steinway kasvetli bir tavırla başıyla onayladı. “Kızardım, hakikaten. İçinden çıkılması zor bir durummuş. Demek istediğim bu aldatma falan değil ama...”

“Aşağı yukarı aynı şey,” diye onun için tamamladım. “Biliyorum.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neden bu yalanın bu kadar uzun sürmesine izin verdin?”

Masanın ucuz linolyum kaplamasının sökülme üzere olan bir parçasını çektim. “Bilmiyorum, belki ondan hoşlandığım içindi? Yalan söylediğim için benden nefret etmesini istemedim.”

“Bu yüzden yalan söylemeye *devam ettin...*”

“Hey, bunun mantıklı olduğunu asla söylemedim. Aslında aramızda bir şey olacağını düşünmüyordum. Bunu söylemekten utanıyorum fakat ben ilk kez Jake’le öpüştüm. Aramızdakinin gerçek bir ilişkiye dönüşeceğini düşünmüyordum; daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.”

Steinway örgülerine hafifçe vuruyordu. “Bak, tüm söyleyeceğim –ben senden birkaç yaş büyüğüm ve muhtemelen romantizm alanında senden daha tecrübeliyim– katiyen, asla, *asla* kendin olmaktan, olduğun gibi görünmekten ve hoşlandığın kişiden korkmaman gerektir. Çünkü bunun sonu *asla* iyi olmaz, inan bana.”

O gün işten sonra Katie'nin beni almaya gelmiş olmasına çok şaşırdım.

“Hâlâ burada olacağını düşünmüyordum,” dedim *Subaru*'ya binerken. “Dün gece olanlardan sonra annemden seni tren istasyonuna götürmesini istediğini düşünmüştüm.”

Katie bana bakmadan Hunter Dağı otoparkından çıkarak Woodstock'a doğru döndü. “Aramızda her şeyin yolunda olduğu gibi bir fikre kapılma, tamam mı? Bu sabah annem bana mesaj atıp döndüğümde sorumluluk ve sözlerimi yerine getirmemle ilgili *uzun* bir konuşma yapmamız gerektiğini söyledi. Azarlamalardan ve cezalandırmalardan hiç değilse bir gün daha kaçınıyorum.”

Pencereden dışarı bakarak dağların geçip gitmesini izledim. “Gerçekten üzgünüm.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum, Olivia. Chrissy geldi. Her şey yolundaymış gibi davranalım.”

“Hadi ama, Katie,” dedim. “Konuş benimle.”

Eve dönüş yolunun geri kalanında tek kelime daha etmedi.

Chrissy biliyordu. En azından ben verandada yediğimiz akşam yemeği boyunca bu izlenime kapıldım. Babam barbeküde hamburgerleri pişiriyor, annem pazardan aldığı patateslerden yaptığı patates salatasını servis ediyordu. Chrissy şarabını yudumlarken ve daha dün tamamladığı reklam çekiminden hikâyelerle hepimizi eğlendirirken bundan emindim: Chrissy bende bir terslik olduğunu biliyordu. Her şeyin korkunç bir biçimde mahvolduğunu biliyordu. Chrissy beni bir kitap gibi okuyabilirdi.

Yemekten sonra Katie baş ağrısından yakındı ve odama çekildi. Bulaşıklar bittiğinde Chrissy yanıma yanaştı. “Dışarıda bir ateş yakmak ister misin?”

Başım la onayladım.

“Cam?” diye sordu Chrissy anneme. “Dışarıda ateşin başında bize katılmak ister misin? Kızlar gecesi?”

Annem başını iki yana salladı. “Yeni sanat tarihi kitabına kendimi fena kaptırdım ve hayatım buna bağılıymışçasına bu akşam bitireceğim. Picasso’ya bir zamanlar *Mona Lisa*’nın çalınmasının şüphelisi gözüyle bakıldığını biliyor muydunuz?”

“İddiaya varım, o almıştır,” dedi Chrissy. “O adam her zaman allak bullak görünüyordu. Sözelimi, mavi dönem. Of.” Chrissy beni dirseğiyle dürttü. “Boş ver, annen kaybeder. Kütükleri kap. Ben şarabımı tazeleyeceğim.”

Dışarıda cırcır böcekleri iki kat şiddetle ötüyormuş gibiydi ve gökyüzündeki yıldızlar parlaktı. Hakkında film yaptıkları türden, kusursuz bir yaz akşamıydı. Hatta Chrissy’nin burada olması her şeyi daha eğlenceli bir hâle getiriyordu. Tek sorun şu anda odamda oturan en iyi arkadaşımın bana öfkeli olmasıydı. Ayrıca hoşlandığım oğlan da bana öfkeliydi.

“Pekâlâ,” dedi Chrissy taşlarla çevrili ateş çukurunu işaret ederek. Ebeveynlerim bu evi satın aldığı anda onu babam ve ben birlikte yapmıştık. “Lincoln Logs,” dedi.

“Kütük kulübeyi mi kastediyorsun?” diye sordum ateş yakma metot seçimimizden bahsederek.

“Aynen öyle,” dedi Chrissy. “Unutma, burada taşra kızı sensin. Ben değilim.”

Ateş çukurunun çevresindeki Adirondack iskemlelerinden birine oturmuş, şarabını yudumluyordu. “Gerçi burasının güzel bir yer olduğuna eminim. Bir süreliğine şehirden uzaklaşmak iyi oluyor.”

Kütükleri özenle dizerek ortasına çıra ve tutuşturucu paketini ekledim. Ekstra uzun çakmakla onu yaktım. Anında kıvılcım saçarak canlandı ve oturduğum yerde çıranın alev almasını bekledim.

* Küçük kaleler ve binalar inşa etmek için kullanılan minyatür kütüklerden oluşan bir oyuncak. (ç.n.)

“Bu işte iyisin,” dedi Chrissy.

Güldüm. “O kadar da zor değil.”

Chrissy şarabını içti. “Eh, ben nereden başlamak gerektiğini bilemezdim, dolayısıyla bu gerçekten özel bir yetenekmiş gibi yapacağım.”

Yanındaki iskemleye oturdum. Çıra tutuşmaya başladı ve ayaklarımı sandaletlerimden dışarı çıkararak büyümekte olan alevlerin sıcaklığına doğru uzattım. “Sette hiç ünlü var mıydı?”

“Ah, bilirsin,” dedi model ve daha az popüler oyuncuların bir listesini sıralarken. “İşin özüne indiğinde hepsi sıradan insanlar. Sadece işlerini yapıyorlar. Her neyse” –bir yudum daha şarap içti– “şu zipline şirketi nasıl? Çeşit çeşit yeni, alengirli açık hava sporu becerisi öğreniyor musun?”

Öne eğildim, epey uzun bir çubuk kullanarak daha iyi tutuşması için ateşi karıştırdım. “İnsanların rezervasyon kaydını yapmayı ve tişörtleri yazar kasaya işlemeyi açık hava sporu becerisinden sayıyorsan. Fakat çok da kötü değil. Olacağını düşündüğümde çok daha iyi.”

“Annenin her zaman gizli bir planı vardır, orası kesin. Bununla birlikte genellikle haklıdır.” Chrissy gözlerini kıstı. “Daha önemlisi, şu *oğlan* nasıl? Onunla ne oldu?”

Sessiz kalarak bakışlarımı ateşe sabitledim.

“Ah, lanet olsun,” dedi.

“Önemli değil.”

“Ona söyledin ve iyi gitmedi mi?”

“Aslında ona söylemedim,” dedim başımı olumsuz anlamda sallarken. “Ama yine de her şeyi anladı. ‘İyi gitmedi’ demek az kalır.”

Chrissy iskemlesinde doğruldu. “Üzgünüm, Olivia.”

“Şey, hiç değilse yazım maceralı geçiyor. Kesinlikle artık *zamanımı çarçur etmiyorum*,” dedim usulca.

Chrissy kadehini iskemleye oyulmuş bardak tutacağına yerleştirdi. “Bekle, sen ne dedin?”

“Hiç.”

“Hayır, ciddiym, Olivia. Sen ne dedin?”

Gözlerim yaşardı. Yutkunup duygularımı bastırdım ve yıldızlara baktım.

“Ben ve annen arasında geçen bir konuşmayı mı duydun?” diye sordu Chrissy.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı, yıldızlar birbirine karıştı.

“Ah, Olivia,” dedi. “Çok üzgünüm.”

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. “Sorun değil. Haklıydı. Tıpkı söylediği gibi zamanımı çarçur ediyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmam garip değil.”

“Hayır,” dedi Chrissy. “Sen onu hayal kırıklığına uğratmadın. Bunun gerçekte uzaktan yakından ilgisi yok. Sana tapıyor.”

“Bazen, asla olmamı istediği kişi olmayacağımı kabul etmesinin her şeyi kolaylaştıracağını düşünüyorum. O zaman onu hayal kırıklığına uğratıp durduğumda bu büyük bir sıkıntı olmazdı.”

Chrissy uzanıp elini kolumun üstüne koydu. “Olivia,” dedi ama ona bakmadım.

“Olivia.”

Sonunda döndüm. “Efendim? Bunun doğru olduğunu biliyorum.”

“Olivia, iki yaşında bir çocuk olduğum zamandan beri annen ve ben birbirimizle kızgın ve iğneleyici bir tonda konuşuruz. Dahası duymak zorunda kalmamış olmanı dilediğim o konuşmada annen haklıydı.”

“Zamanımı çarçur ettiğim konusunda mı?” Zorla güldüm. “Teşekkürler.”

Chrissy bir kez daha başını iki yana salladı. “Hayır, haklı olduğun şey, seni ne kadar çok sevsem de, küçük çılgın hayatımın en büyük lütuflarından biri olsan da, ben senin annen değilim. Annen o.”

Omuz silktim. “Yani?”

“Yani senin için neyin en iyi olduğunu benim bilemeyeceğim kadar iyi biliyor. Bunu en uygun sözcüklerle söylemediğinin farkındayım çünkü sevdiğimiz ve değer verdiğimiz insanlarla ilgili konularda söyleyeceklerimizi her zaman iyi şekilde ifade etmeyiz ama seni o işe sokmakta haklı olduğuna inanıyorum. Anneni o şekilde sorgulamamın doğru olmadığını şimdi anlıyorum.” Chrissy bana yaklaşıp elimi ellerinin içine aldı. “Olivia, annen seninle ilgili daha mutlu olamazdı. Onun titiz, hatta zor biri olabildiğini biliyorum. Çok şey beklediğini biliyorum. Fakat sen onun hayalisin, her zaman öyleydin. Bu konuda bana inan. Sen, her hatanla, her başarıyla, her parçanla; bir bütün olarak sen annenin hayatında en çok sevdiği şeysin.”

Ağır, dengeli bir nefes aldım. “Onun benimle gurur duymasını sağlamak istiyorum ama bazen sadece kusursuz olursam benimle gurur duyabilirmiş gibi geliyor. Ayrıca bazen başarısız olmaktan öyle çok korkuyorum ki denemiyorum bile.”

Chrissy elimi bir kez daha sıktı. “Seninle zaten gurur duyuyor, Olivia. Sana deli oluyor. Buna her koşulda sahipsin. Bana güven. İyi ya da kötü, hayatında ne oluyorsa bana açılabilirsin elbette, fakat ebeveynlerine de açılabilirsin. Bana inan. Onlara söyleyeceğin her şeyi dinlemeye hazırlar.”

Kötü Kararlar Elkitabı: Dördüncü Kısım

Eve girdiğimde annem hâlâ oturma odasındaki kanepede bacaklarını uzatmış, oturuyordu.

“Ateş nasıldı?” diye sordu kafasını kaldırıp bakarak.

“Güzel,” dedim. “Chrissy hâlâ orada.”

Gülümsedi. “Arayı kapatmak için zaman bulmanıza sevindim.”

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken başımı salladım. “Şey, anne, konuşabilir miyiz?”

Kaşları yukarı kalktı. Derhal kitabını bıraktı. “Elbette.” Bacaklarını geri çekerek kanepede bana yer açtı.

Ucuna oturdum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Evet.” Hemen ardından, “Hayır. Hayır, değil,” dedim. Ona döndüğümde sabırlı bir şekilde bana bakıyordu. “Sana karşı tam anlamıyla dürüst davranmadım.”

Annem ellerini kucağında birleştirdi. Gözlerinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Başını sallayarak beni devam etmeye teşvik etti. “NYU programı...” Sözcüklerim havada asılı kaldığında annem ilerlememe yardımcı olmadı, sadece bekledi. “Sana kabul edilmediğimi söyledim ve bu teknik olarak doğru olmakla birlikte...”

Annem birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve ellerini çözdü.

“Kabul edilmememden fazlası vardı,” diye devam ettim. “Kendime gerçek anlamda şans vermedim. Son dakikaya kadar bekledim, bu yüzden gönderdiğim dosya neresinden baksan bir saçmalıktı. Esasen her şeyi baltaladım.”

Annem dikkatle bana bakıyordu. Derken, sonsuzluk gibi gelse de birkaç saniyeden fazla olamayacak bir zaman diliminden sonra gülümsedi. “Bunu biliyorum, Olivia.”

“Ne?” diye sordum kuşkuyla başımı iki yana sallarken. “Nasıl? Sana neredeyse her gün onun üzerinde çalıştığımı söyledim.”

“Ben senin *annenim*,” dedi. “Çalıştığını söylediğin zamanlarda her odana girdiğimde ekranında sırada bekleyen bir başka korku filmi görüyordum. Bunun bir noktaya kadar araştırma için olduğunu biliyordum ancak kimsenin o *kadar fazla* araştırma yapmaya ihtiyacı yoktur.”

“Ama... ama neden hiçbir şey söylemedin? Neden bunu yüzüme vurmadin? Tüm o savsaklamamı?”

“Sana baskı yapmak istemedim. Gerçekten istediğin bir şeyi elde edemezsen değerli bir ders alacağını düşündüm. Hatta belki NYU programında öğreneceğinden daha iyisini.”

“Bana kızgın mısın?” diye sordum.

“Kızgın mı?”

“Her şeyi batırdığım için? Kendime bir şans tanımadığım için?”

Annem güldü. “Elbette değilim. Zamanında benim savsakladığım şeyleri... anneme söylediğim yalanları bilmek bile istemezsin. Öyle olmadığı hâlde bir başvuru üzerinde çalıştığımı söylemekten çok, çok daha kötüydü. İstedığın bir şeyin peşinden gitmekten korkmanın neye benzediğini biliyorum. Şimdi, kendine gerçek bir şans vermenin her zaman daha iyi olduğunu anladığını umuyorum. Marianne bana işten bahsettiğinde baban ve ben seni konfor alanından çıkarmanın

iyi olacağını düşündük. Bundan caymadığın ve istediğin şey bu olmadığı hâlde elinden geleni yaptığın için seninle gurur duyuyoruz.”

“Ben de,” dedim çünkü olan biten her şeye rağmen, Jake bir daha asla, asla benimle konuşmazsa bile, bu yazı daha önceden yapmadığım bir şeyi yaparak geçirdiğim için mutluydum. Annem beni zorladığı için ve gerçek anlamda kendimi o uçurumdan aşağı bıraktığım için mutluydum.

“Her zaman beni böyle kendi hâlime bırakmana gerek yok,” dedim. “Demek istediğim, sana karşı dürüst olma ve bir şeyleri anlatma konusunda kendimi geliştirmem gerektiğini biliyorum ancak arada bir nasıl olduğumu sormana veya her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorsam benimle uğraşmana itirazım olmaz.”

Annemin yüzü sevinçle parladı. “Biliyor musun, Olivia, haklısın. Belki sana baskı yapmaktan çok korktuğum için seninle yeterince meşgul olmadım. Birbirimize karşı daha açık-sözlü olmamız konusunda bir anlaşma yapalım. Tamam mı?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Tamam.” Duraksadım. “Açıksözlülük adına...”

Gözleri genişledi.

“NYU’nun programına katılmamış olsam da bir senaryo yazdım.”

“Gerçekten mi? *Baştan sona* bir senaryo mu?” Ellerini kenetledi. “Bu, ah, yani...”

“Doksan sayfa.”

Kaşları hızla göğse doğru yükseldi. “*Doksan sayfa mı?* Bu inanılmaz, Olivia. Bu, bu delice. Doksan sayfa!”

Kızardığımı hissettim. “Gerçi sen beğenmezsin çünkü bir korku filmi senaryosu.”

“Olivia,” dedi şakacı bir tavrıyla bacağıma vurarak. “Baban ve ben senin beğendiğin her şeyi beğeniriz, tamam mı? Sonuçta o *kadar da* yaşlı ve eski kafalı değiliz.”

Gülümsedim. “Gerçekten mi?”

Başıyla onayladı. “Elbette.”

“Teşekkürler, anne.”

“Rica ederim. Ah, Olivia. Kendi adıma daha fazla açık-sözlü olmak adına, fark ettim ki sen ve Katie...”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Sorun değil,” dedi. “Sadece bilmeni istedim ki arkadaşlıklar önemlidir. Ve diğer her şey gibi onlara özen göstermen gerekir, özellikle iyi olanlara.”

Ayağa kalktım. “Teşekkürler, anne.” Ona sarıldığımda beni kollarında sıkıca tuttu.

“Her zaman senin için buradayım, tamam mı?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Tamam.”

Odama döndüğümde ışıklar kapalıydı ama nefes alma düzeninden Katie’nin uyumadığını anladım.

“Başın daha iyi mi?” diye sordum.

Katie bana dönmeden dalga geçercesine konuştu. “Başım ağrımıyor. Bunu biliyorsun, Olivia.”

“Konuşmak ister misin?” diye sorarken sesim yumuşaktı.

Katie tek kelime etmedi.

“Özür dilerim,” dedim. “Sana daha iyi bir arkadaş olmadığım için özür dilerim.”

“Konuşmak istemiyorum, Olivia,” dedi benden çok duvara. “Yarın eve dönüyorum. Sorun yok.”

Fakat sorun olduğunu biliyordum. Yataktan kalktım ve ışıkları açmadan, elimden geldiğince sessiz hareket ederek pijamalarımı giydim. Banyoya gittim, dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Annem artık oturma odasında değildi; babam ofisinde değildi. Mutfaktan bir bardak su alırken pencerelerden dışarıdaki ateşin hâlâ canlı olduğunu gördüm. Ama annemin bahçede Chrissy’ye doğru yürüdüğünü görmek beni şaşırttı.

Ateşin ışığında Chrissy'nin ayağa kalktığını ve birkaç saniye sonra sarıldıklarını görebildim. Uzun bir süre. En az on saniye. Annemin ne söylediğini, Chrissy'den özür mü dilediğini veya tam tersinin mi olduğunu bilmiyordum. Belki ikisi de birbirinden özür dilemişti. Ne var ki annemin kendi tavsiyesine uyduğundan oldukça emindim.

Arkadaşlıklar önemliydi. Annem ile Chrissy hayatları boyunca hem kız kardeş hem de arkadaşlardı.

Odama döndüm, sessizce bilgisayarımı elime aldıktan sonra oturma odasının yolunu tuttum. Reddit'i açtım ve yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yaptım. Elm'le yeni bir mesajlaşma başlattım.

Özrüme buradan başlamam gerektiğini düşündüm çünkü seni en uzun süredir tanıdığım yer burası. Nereden başlamalıyım? Bununla başlayacağım. Seninle konuşmayı her zaman sevdim. Filmler hakkında, teyzen hakkında, gününün nasıl geçtiği hakkında. Hayatımızın detaylarına çok fazla değinmediğimizi biliyorum ve bu da hoşuma giden bir şeydi. Bunun sebebi senin karşında başka biri olmaya çalışmam değildi; sebebi senin karşında gerçekten kendim olabileceğimi hissetmemdi. Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama yine de doğru. Ben daima kendimdim. Gerçek olmak için daima elimden geleni yaptım.

Benden bir fotoğraf istediğinde aşırı heyecanlandım. Tüm korku filmlerindeki tüm karakterlerden daha hatalı davrandım. Korkudan kaynaklanmış olsa da bunun bir bahanesi yok; kötü bir karardı. Sonrasında, sana zaten bir yalan söylemişken, NYU programına gideceğimi düşünmene izin vermek daha kolaydı. O programa başvururken şansımı denediğim bile söylenemez çünkü başarısızlıktan o kadar çok korkuyordum ki bunu savsaklayıp durdum. Bu da bir başka çok kötü karardı.

Ama kötü kararlarımın en fenası –bir kez daha bunun daha önce yaptığım her şeyden daha kötü olduğunu kabul ediyorum– seni Hunter Dağı’nda görür görmez sana bu çılgın hikâyeyi anlatmamaktı. Sorunum, tüm acayıplıklarime rağmen benden olduğum gibi hoşlanacağına inanmamamdı.

Bunun için samimiyetle özür dilerim. Senden her zaman –seninle çevrimiçi konuşurken ve seni bizzat gördüğümde–olduğun hâlinle hoşlandım. Sana da aynı şans tanımam gerekirdi.

Bunu bilmeden yapmış olsan bile, tüm bunları anlamama yardımcı olduğun için teşekkür ederim! Bana o lanet zipline’da yardım etmenden başlayarak sonunda senaryomu yazmama yardım etmene kadar beni her konuda cesaretlendirdiğini asla unutmayacağım.

Teşekkürler ve özür dilerim.

Carrie/Olivia/Dünyanın En Berbat İnsanı

Üç defa tekrar okuduktan sonra Gönder’e basacak cesareti topladım.

Ardından Reddit’ten çıktım ve Google’ı açtım. Annemin söylediği gibi, arkadaşlık önemliydi ve yapacak bir işim daha vardı.

Meryl Olsa Ne Yaptı: Dördüncü Kısım

Katie kahvaltıda bize saat ondaki trene bineceğini söyledi.

“Tam da ben yeni gelmişken!” dedi Chrissy teyzem, annemin evde tutmamıza izin vermeyeceği ekstra şekerli mısır gevreği lokmalarının arasından.

Katie, her zamanki Katie gülümsemesini sergiledi. “Yeterince yük olduğumu düşünüyorum.”

“Asla,” dedi babam. “Üstelik sen ve Olivia birlikte olunca bulmaca için geniş kapsamlı bir film bilgisine sahip oluyorsunuz. Yeri gelmişken,” dedi bana bakarak. “Üstün yetenekli için on üç harfli bir kelime ne olabilir?”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bilmiyorum baba.”

Bir esprinin geldiğini hissedebiliyordum: Üç, iki, bir...

“Senaryoyazarı!” dedi.

Kızardığımı hissettim.

“Cidden, Olivia. Annen bana bu sabah söyledi. Seninle gurur duyuyorum. Bunu kendi başına yaptın. Bu inanılmaz. Sen bir rock yıldızısın.”

“Annen bana da söyledi,” dedi Chrissy teyzem. “Sana o züppe okula ihtiyacın olmadığını söylemiştim. Kendi başına bir ilham kaynağısın.”

“O kadar büyütülecek bir şey değil,” dedim.

Katie portakal suyunu yudumladıktan sonra iskemlesinde oturuşunu düzeltti ve doğrudan bana baktı. “Fakat, öyle, Olivia. Gerçekten öyle.”

Katie çantalarını *Subaru*'ya doldururken ikimiz de sessizdik. Arabayı annem kullandı ve istasyona birkaç dakika erken vardık.

“Seninle platformda bekleyeceğim,” dedim.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi Katie.

“Hey, benim için sorun değil!” dedi annem. Dikiz aynasından pek de gizli saklı olmayan bir şekilde göz kırptığını gördüm.

“Tekrar teşekkür ederim, Bayan Knight,” dedi Katie.

“Ne zaman istersen, Katie. Lütfen yine gel.”

Katie bavulunu alırken ben sırt çantasını tuttum ve sessizce merdivenlerden çıkıp platforma yürüdük. Sakin bir gündü ve treni bekleyen sadece bir iki kişi vardı.

Katie bir banka oturup bana baktı. “Sorun değil, Olivia. Bu konuda konuşmamız gerekmiyor. Sadece kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Programla baş edemedim. Abartmadan Katie-Carrie’yi bile oynamayı başaramadım. Bu aptalca ama ne yapalım, olan oldu. Artık kızgın bile değilim.”

Başımı iki yana salladım, cebime uzanıp telefonumu çıkardım.

“Aman Tanrım, bir tür konuşma mı yazdın? Bir de *benim* dramatik olduğumu düşünüyorsun? Yok artık.”

Ona aldırmadım ve boğazımı temizleyip dün gece geç saatlere kadar karaladığım notları yüksek sesle okudum.

“Scarlett Johansson *Jumanji*’de bir rol için gözardı edildi. Rolü Kirsten Dunst’a kaptırdı. Marilyn Monroe’ya, şaka değil, gidip bir sekreter olması söylendi. Lea Michele’e burnunun fazla büyük olduğu söylendi. Keira Knightley’ye rol yapamadığı söylendi.” Telefonumun ekranını aşağı kaydırdım. “Tamam, bu özellikle kötü ama Kerry Washington yeterince ‘serseri’ veya ‘şehirli’ görünmediği için iki deneme yayınından kovuldu. Sally Field’a filme uyum sağlamak için yeterince iyi olmadığı söylendi. Ve belki de en iyisi, bunu

bildiğine eminim ama Meryl Streep'e *King Kong*'da rol almak için 'fazla çirkin' olduğu söylendi."

Ona göz ucuyla baktığımda Katie dikkatle bana bakıyor, ağzının kenarlarında yavaşça bir gülümseme şekilleniyordu. "Hepsini benim için mi araştırdın?" diye sordu.

Hemen karşılık olarak gülümsedim. "Hepsini araştırdım çünkü *herkes* reddediliyor ve aptal bir New School programındaki aptal bir rol dağıtım yönetmeni ne kaçırdığını bilmiyor. Sen bu işe şimdiye dek tanıdığım herkesten fazla önem veriyorsun ve benim aksime sen asla istediğin şeyin peşinden gidemeyecek kadar korkmuyorsun. Bu... bu herkesin sahip olduğu bir özellik değil."

Gülümsemesi yüzüne yayılmıştı. Gözlerindeki bir nem parıltısı dikkatimi çekti.

Uzaktan telaşlı bir vınlama sesi geldi, ayaklarımızın altında bir hareketlenme hissettik. Tren yaklaşıyordu.

"Seni seviyorum, Olivia," dedi Katie beni sıkı, şiddetli bir şekilde kucaklarken.

"Ben de seni seviyorum."

Tren durdu ve biz ayrıldık. "Brooklyn'e dönmeni dört gözle bekliyorum. Hatta görüştüğümüz sonraki seferde" –gözlerinin içi gülüyordu– "filmi senin seçmene bile izin vereceğim."

13. Cuma

Cuma günü saat tam on birde kayıt ofisine girdiğimde nabzım deli gibi atıyordu.

Jake'e özür mesajımı göndereli iki gün geçmişti ve ondan hiç haber almamıştım. Dün stajda olduğundan onu görmemiştim de.

Marianne ofisinde dolapları karıştırıyordu ve Tennyson kayıt masasında telefonuna bakıyordu. İşe giriş saatimi kaydettim ve bilgisayarımın başına geçtim. Burası öğlen grubunun kaydının yapılması gerekinceye kadar, bir yarım saat daha, sakın kalacaktı.

Jake her an gelebilirdi. Büyük ihtimalle yüzüme pek bakmayacaktı ve onu suçlamıyordum ama yine de kapıya bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Olivia?" denildiğini duydum arkamdan.

Döndüm. Marianne en azından birkaç saniyedir bir cevap bekliyormuş gibi gözlerini bana dikmişti. "Dikkatimiz dağınık, ha? Bugünün cuma olduğunu biliyorum..." Bir kahkaha patlattı. "Üstelik on üçüncü cuma."

"Üzgünüm," dedim.

"Sorun değil. Sadece telsizinin yeni pile ihtiyacı olup olmadığını sormuştum. Bugün bir sipariş vereceğim."

Dügmeye bastım ve bir bip sesiyle canlandı. "Sanırım gerek yok."

Tekrar arkamı döndüm ve işte, kapıdan giriyordu.

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluşsa da olabildiğince hızla kayıt masasının arkasına geçerek eşyalarını bir dolaba fırlattı ve bolca karabina yüklendi. Ona söylemek istediğim çok şey vardı, lakin yapamazdım. Bunu doğrudan onun Reddit gelen kutusuna gönderdiğim uzun bir mektupla çoktan yapmıştım. Beni dinlemek istemiyorsa onu zorlayamazdım. Bu onun hakkıydı.

Hayal kırıklığının ağırlığının üzerime çöktüğünü hissetmeme rağmen yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunu kendi kendime yapmıştım, bir nevi kendi mezarımı kazmıştım, şimdi sızlanmayacaktım. Hem bugün on üçüncü cumaydı. Bugün iyi bir şey olması beklenemezdi. Kuşkusuz Crystal Lake Kampı'nın ormanında bekleyen bir Jason yoktu ama zaten benim de delirmiş bir katile ihtiyacım yoktu; kendi başıma bir filme yetecek kadar zarar vermiştim.

Bilgisayar ekranıma dalıp gitmiş gibi davrandım ve ancak Jake oradan çıktığında batırdığım şeyin, kaybettiğim şeyin, tüm ağırlığı bana saldırdı.

"Aranız bozuk mu?" diye sordu Tennyson.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim.

"Bildiğin gibi Ten hanımlara her zaman nazik davranır," dedi.

Gözlerimi devirdim ama sesi ciddileşti. "Her ne oluyorsa çok üzgünüm," dedi Tennyson. "Sizin birbirinizden gerçekten hoşlandığınızı biliyorum. Umarım bunu halledebilirsiniz."

"Ben de umarım," dedim bunun mümkün olmadığını bildiğim hâlde.

Saat ilerliyordu. On biri beş, derken on geçti. Tezgâhları sildim, tişörtleri ve dükkânda sattığımız diğer eşyaları düzenledim.

Masaya geri döndüğümde saati kontrol ettim. On bir otuz beşti.

Derken sihir gibi, enfes, şahane bir şey oldu: Bir mesaj

geldi. Reddit'te ElmSokağıKâbusu84'ten bir yanıt vardı. Titreyen ellerle tıklayıp açtım.

En kötüsü de kendin olmaktan o kadar çok korktun ki kendine inanmadın. Ve bu berbat bir şey çünkü bence muhteşemsin.

Not: Mutlu 13. Cumalar

13. Cuma: İkinci Kısım

Mesajın üzerinde oyalanan ellerim titriyordu.

Jake haklıydı. Kendim olmaktan korkmuştum. Kendime inanmamıştım. Ama orada bir şey daha yazıyordu: Beni muhteşem buluyordu.

“Beni idare edebilir misin?” diye sordum.

“Ha?” Tennyson kafasını kaldırdı.

“Sadece birkaç dakikalığına.”

“Aranız düzeliyor mu?” diye sordu.

“Yapabilir misin?”

“Aşk için her şeyi yaparım,” dedi Tennyson bir gülümsemeyle.

“Sağ ol.” Aceleyle masanın diğer tarafına, koridora ilerledim ve arka kapıdan dışarı çıktım.

Dışarısı güneşliydi, ışık geçici olarak gözlerimi kamaştırdı. Hava sıcak ve bunaltıcıydı. Sola dönüp süratle kayak teleferiğine koştum. Fazla vaktim yoktu. Yakında ilk tur grubu burada olacaktı.

Cora oradaydı, bir kitap okuyordu. Sırada çok az kişi vardı.

“Yukarı çıkmam lazım,” dedim.

“Neden?”

Başımı iki yana salladım. “Öyle işte.”

Omuz silkti. “Buyur.” Sonra düdüğünü çaldı. “Sırayı bozmayın!”

Aceleyle ilerleyip bekledim. Kalbim hızla çarparken otu-

rak mekanik düzeneğinde dönüp yere yaklaştı.

Bacaklarımın arkasına çarptı ve hemen oturdum. Zemin ayaklarımın altından çekilirken teleferik beni ustaca yukarı çıkardı. Parmaklarım karıncalanırken demir çubuğu aşağı çektim. Teleferiği yalnızca ikinci kullanışımıdı.

İstmeden aşağı baktığımda midem takla attı. Jake'in ne söylediğini hatırladım. "Aşağı değil, yalnızca yukarı bak."

Ve böyle yaptım. Dağın tepesine tırmanırken, ayaklarım havada sallanırken mavi, neredeyse bulutsuz ve müthiş gökyüzüne baktım. İçime doğru da baktım çünkü artık kendim olmaktan korkmayacaktım. Şansımı denemekten korkmayacaktım.

Bu işe yaramazsa bile, Üç Numaralı Kasabalı (veya *Dracula* sahne görevlisi) olarak seçilseniz bile, yine de denediğinizi bilmek, geri çekilip yeniden deneyebileceğinizi bilmek önemliydi.

Zirveye ulaştım ve demir çubuğu kaldırdım. Ayaklarım zemini buldu ve zipline parkurunun başlangıcına doğru yürümekte tereddüt etmedim.

Beni ilk gören Steinway'di. Bir emniyet kemeri ve kask yığınının yanında duruyordu, sıradaki grubunu giydirmek için hazırды. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ofiste her şey yolunda mı?"

Başım la onayladım. "Jake nerede? Onunla konuşmam gerekiyor."

Parkurun tepesini, yaklaşık otuz metre ilerisini işaret etti. "Zipline'la sonraki denetim noktasına gitmek üzere. Turdaki görevi orada başlıyor."

"Jake," diye seslendim ama bana dönmedi.

"Kulaklıklarını takmış tır," dedi Steinway.

Telsizi kullanmayı aklımdan geçirdim ama o zaman herkes bizi duyardı. Jake'in uzanıp karabinasını halata bağlamasını izledim.

"Bana emniyet kemerini giydir," dedim birdenbire.

"Ne?"

"Emniyet kemerine ihtiyacım var," dedim.

“Neden?”

“Daha sonra açıklarım. Lütfen.”

“Yükseklikten hoşlanmadığını sanıyordum,” dedi Steinway, yine de emniyet kemerini eline aldı. “Bu bir zorunlu katılım olayı mı?”

Sorusuna kulak asmadım. Elimden geldiğince çabuk emniyet kemerinin içine girdim ve Steinway’ın her şeyi sıkmasına yardım ettim. İpleri birkaç kez çekti. Göz ucumla Jake’in karabinası halata bağlı vaziyette orada dikildiğini görebiliyordum.

“Tamam mı?” diye sordum.

Steinway halatları birkaç kez daha çekiştirirdi. “Tamam,” dedi bana bir kask uzatırken.

“Teşekkürler,” dedim. Aniden koşmaya başlarken kaskı kafama geçirip sıkıca bağladım.

“Bekle!” dedi Steinway ama şimdi durmayacaktım.

Nefesim yarı yarıya kesilirken Jake’e doğru koştum. Ben oraya varmadan önce onun çıkıntı yapan platformdan aşağı atladığını, ağaçların arasındaki halatta ilerlerken gözden kaybolduğunu gördüm.

Daha hızlı koştum. Saniyeler içinde atlama noktasındaydım. Tereddüt etmedim. Korkunun beni ele geçirmesine izin vermedim. En önemlisi, Jake’in söylediği gibi, aşağı bakmadım.

Karabinayı kavradım ve halata bağladım. Sağlamlığından emin olmak için kuvvetle çektim.

Sonra iki adım attım ve...

Uçuyordum. Tıpkı ilk günkü gibi ağaçların arasından hızla geçiyordum. Yukarı baktığımda gökyüzünü gördüm ve çok güzeldi. Kendime söz verdim: Kendime asla risk almaya-
cak kadar korkma iznini vermeyecektim.

Uçuyor ve hızla ilerliyordum fakat sonra...

Birdenbire halat eğilerek beni yavaşlattı, sanki aynı anda ikimizin ağırlığını taşımak fazla gelmişti. İleride Jake’in de yavaşladığını gördüm, şimdi geriye doğru hareket ediyordu.

Bana doğru uçuyordu.

13. Cuma: Üçüncü Kısım

“Neler oluyor?” diye bağırırken Jake bana bakmak için bedenini çeviriyordu. “Dikkat et!”

Harekete geçirdiğim şeyi durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Birbirimize tosladık; Jake’in sırtı bana vurdu, bedenlerimiz iki sarkaç gibi çarpıp sekti.

Biz sarsılarak ayrılıp ardından yeniden bir araya gelirken, sırtı bir kez daha bana vururken metal bir cırlama sesi çıktı. İkiimizin birden ağırlığını taşımak halatın eğilmesine yol açmıştı.

Jake uzanıp halatı yakaladı; onu kullanarak bedenini çevirdi. Böylece benimle yüz yüze geldi.

Tekrar arkasını dönmemesi için omzunu tuttum.

“Canın acıdı mı?” diye sordu. “Doğrudan sana yapıştım.”

Başımı iki yana yana salladım, biraz şoktaydım. Bunun tam olarak böyle gitmesini beklemiyordum ama yine de iyiydim. “Canım acımadı,” dedim. “Sadece biraz... sarsıldım.”

Jake’in kaşları çatıldı. “Ne *düşünüyordun* ki?” diye sordu.

Geri çevrilmemesi için ellerimi sırtının arkasında birbirine doladım. Bedenlerimiz havada asılı duruyor, âdeta meltemde salınıyordu. “Sana artık korkmadığımı göstermek istedim.”

Jake’in gözleri genişledi. “Ve bunu gösterme şeklin *bu* mu?”

Yüzümü buruşturdum. “Kafamda daha iyi sonuç veriyordu. Mesajını gördüm ve bilmiyorum, konuşabilirsek sana açıklayabilirim diye düşündüm. Her şey için çok özür dilerim. Sen haklıydın. Kendime inanmıyordum ama bunu

değiştirmeye çalışıyorum. Sana yalan söylediğim için özür dilerim ve baştan beri kendim olmadığım için özür dilerim.”

Jake bir an bana bir karar veriyormuş gibi dikkatle baktı. Ama ardından kollarını omuzlarıma doladığında bunu beni affettiği için mi yoksa birbirimizi böyle ezerken onları koyacağı başka yer olmadığı için mi yaptığını bilmiyordum. “Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi sonunda. “İnternet üzerinde kolaylıkla kendini daha havalı göstermek isteyebiliyorsun. Gerçek şu ki sana o fotoğrafı göndermeden önce on tane çekmiştim.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, yapmadın.”

Başıyla onayladı. “Yaptım.”

“Ama bunu yapmana gerek yoktu. Sen olduğun gibi kumsuzsun.”

Gülümsedi. “Senin için de aynısını söyleyebilirim.”

Başı benimkine doğru eğildi ve bakışlarımı ona doğru kaldırdığımda ansızın dudakları benimkilerin üstündeydi. Öpücüğü yumuşaktı, sonra daha güçlü bir hâl aldı ve kolları beni daha sıkı sararken ben de onun beline daha sıkı yapıştım. Öpücüğüne karşılık verdim çünkü ne olursa olsun –geleceğin bizi nereye götüreceğinin, onu bu yazdan sonra bir daha görme fırsatım olup olmayacağının, çok uzun süredir yaptığımız gibi Reddit üzerinden sohbet etmeye devam edip etmeyeceğimizin bir önemi yoktu– tek bir şeyi biliyordum: Artık korkmuyordum.

Kendim olmaktan korkmuyordum. İstedğim şey için çalamaktan. Karmaşık ve korkunç da olsa aşık olmaktan.

Jake geri çekildi ve kaşlarını kaldırdı. Başımı çevirince Steinway’ın bize seslendiğini gördüm. “Ne halt ettiğini sanıyordun, Olivia? Turun başlaması gerekiyordu, halbuki şimdi ikinizi birden oradan indirmek çok uzun sürecek!”

Tekrar Jake’e döndüm. “Bu kötü bir karardı, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Tüm korku filmlerindeki tüm karakterlerin kararlarından daha kötüydü, orası kesin.”

Sırıttım, sonra onu yeniden öptüm.

“Ne diyebilirim ki?” Geri çekildim. “Bugün On Üçüncü Cuma.”

Teşekkürler

Bu kitabın ortaya çıkmasını mümkün kılan birçok insana kocaman bir teşekkür borçluyum.

Öncelikle Anne Heltzel ve Amulet Books'taki tüm ekibe muazzam teşekkürlerimi sunarım. İnanılmaz editoryal rehberliğiniz, sabrınız ve romantik bir kitap yazmakla sonuçlansa da korku türüne düşkün kalbimi şımarttığınız için teşekkür ederim.

Hayley Wagriech, Sara Sandler, Josh Bank ve Alloy ailesi-ne: siz kurgu ve karakter ustalarısınız ve sizin önderliğiniz ile teknik bilginiz olmasaydı bu kitap bu hâlini alamazdı.

Danielle Chiotti, Michael Stearns ve tüm Upstart Crow'a yıllarca devam eden bağlılığınız, tavsiyeleriniz ve tutkunuz için çok teşekkür ederim.

Bu kitap iki şey olmadan mümkün olmazdı: Reddit ve korku filmleri. Kocam Thomas'a bir film setinin iç çalışmalarına ilk elden paha biçilmez bilgi sağlamasına ek olarak beni Reddit dünyasıyla tanıştırdığı için teşekkür ederim. Ve korku filmi hayranı dostlarıma; bunu siz olmadan yapamazdım. Korku Filmi Google Dokümanı'nı yaratan ve onu güncellemeyi atladığımda (bu inanılmaz bir kaynaktı) hüsrana uğrayan Julia ve Andrea Bartz'a teşekkür ederim. Lisedeyken benimle birlikte tüm *13. Cuma* filmlerini izlediği için kız kardeşim Kimberley'ye teşekkürler. Korku filmlerini art arda izlerken yanıma kıvrılan köpeğim Farley'ye de teşekkürler.

Her zaman beni destekleyen ve sevdiğim şeyi yapmam için cesaretlendiren ebeveynlerime. Bunu size borçluyum.

Son olarak *Köşedeki Dükkân* ve *Mesajınız Var*, bana eğlenceli birçok fikir verdiniz. Teşekkür ederim.